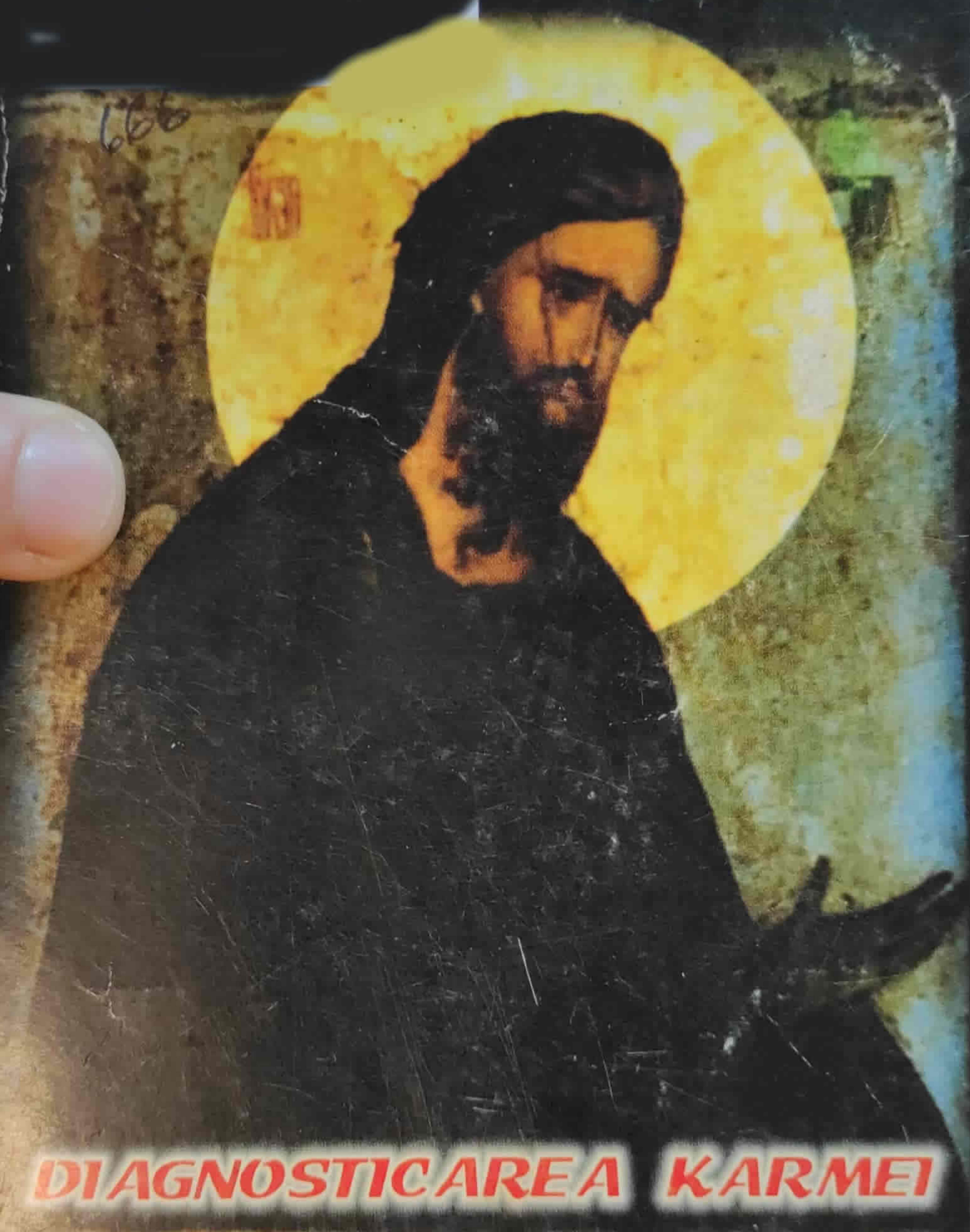

Serghei Nikolaevici
LAZAREV

DIAGNOSTICAREA KARMEL

IUBIREA

DIAGNOSTICAREA KARMEI

Cartea a treia

IUBIREA

Editura
DIARANA

București

**„Înainte de lectura acestei cărți ar fi bine să lăsați
deoparte orice supărare pe Dumnezeu, pe părinți, pe
lumea înconjurătoare, pe dumneavoastră înșivă și pe
destin“**

S. N. Lazarev

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LAZAREV, SERGHEJ NICOLAEVIČ

Diagnosticarea karmei : Iubirea /Serghei Nikolaevici
Lazarev ; trad.:Iozefina și Ilie Danilov. –București : Dharana, 2000
p. ; cm. - (Diagnosticarea karmei; 3)
ISBN 973-85007-0-2

I. Danilov, Iozefina (trad.)

II. Danilov, Ilie (trad.)

159.961

ЛАЗАРЕВ С. Н.
Диагностика кармы. Книга третья. Любовь.
Санкт-Петербург 2000

Copyright © 1993 by Beauty Land

Copyright renewed © 1995 by Academia Parapsihologhii

Copyright renewed © 1998 by S. N. Lazarev

Copyright © 2000, **ROVIMED TRADING S.R.L.**

Toate drepturile rezervate pentru Romania si Republica Moldova.
Multiplicarea și / sau distribuirea prezentului volum sau a unor fragmente
din acesta prin orice mijloace (prezente sau viitoare) este interzisă fără
acceptul scris **ROVIMED TRADING S.R.L.**

Drepturile de distributie in strainatate apartin in exclusivitate.

Copyright © 2000, **ROVIMED TRADING S.R.L.**

Editura **DHARANA** Bucuresti

Departament distribuție: Tel: 01 337 24 24;

Fax: 01 644 63 77

e-mail: busuioc@pcnet.ro

Redactor : Iozefina Danilov

Coperta colecției : Mihai Marinescu

Ilustrație coperta I : fragment icoană sec. al XV-lea – Andrei Rublev

Culegere și tehnoredactare : Marian Irimia – Editura Karmat Press

Tel : 044 110139; 095 074395 e-mail : mi@fx.ro

Unic distribuitor:

Stand 2001 Str. I.Negruzzi № 23

Tel/fax 223 26 60

PREFAȚĂ

Serghei Nikolaevici Lazarev, un bioenergetician rus, cu o bogată practică în domeniul terapiei neconvenționale, cunoscut în lumea întreagă datorită cărților sale și, mai cu seamă, datorită rezultatelor pe care le-a obținut în diagnosticarea și tratarea, chiar și de la distanță, a unor cazuri dificile, în fața cărora medicina oficială s-a dovedit neputincioasă, a făcut niște descoperiri senzaționale ce ar putea revoluționa întreaga concepție contemporană asupra diagnosticării și tratării bolilor. Lazarev nu este doar un simplu vindecător, ci un adevărat om de știință, un pasionat cercetător al fenomenelor paranormale care sunt răspunzătoare de starea noastră de sănătate. Rezultatele cercetărilor sale s-au materializat în șase cărți, purtând titlul generic *Diagnosticarea karmei* (fiecare carte având un subtitlu sugestiv, în concordanță cu informațiile transmise cititorilor), apărute în Rusia începând cu anul 1994.

Dotat cu niște calități bioenergetice ieșite din comun, bun cunoscător al mecanismelor conexiunilor cauză-efect și al impactului acestora asupra sănătății și destinului oamenilor, S.N.Lazarev a pus bazele unei metode proprii de diagnosticare și tratament, în care se îngemănează cele mai viabile principii ale filozofiei clasice orientale (în special ale celei indiene), ale eticii și moralei creștine, cu cele mai noi cuceriri în domeniul științelor medicale. Cărțile sale (pentru care S.C. Rovimed Trading, deține drepturile de autor pentru publicarea lor în limba română, prin Editura Dharana) sunt niște pledoarii convingătoare pentru întoarcerea la valorile primordiale ale eticii și moralității, întrucât ignorarea acestora constituie, în opinia autorului, cauza principală a recrudescenței bolilor și nenorocirilor care ne bântuie, în special în ultimul deceniu și jumătate. Metoda elaborată de S.N.Lazarev, confirmată de mulțimea cazurilor rezolvate de el, s-a perfecționat de la un an la altul, de la un volum la altul și avem toate motivele să credem că autorul *Diagnosticării karmei* nu se va opri aici, ci își va dezvolta în continuare teoria și, la zestrea celor șase cărți deja publicate, va adăuga altele.

Citind aceste cărți, vom descoperi plini de surprindere că omul nu se identifică doar cu organismul fizic, ci reprezintă o structură cu mult mai complexă, în care fizicul este doar o singură componentă (și poate că nu cea mai importantă). Interdependența dintre material și spiritual, dintre comportamentul omului și destinul lui, legătura noastră cu Cosmosul, cu Principiul Divin sunt susținute

de argumente convingătoare și, mai ales, de fapte reale din practica terapeutică a autorului. După ce, în primele două cărți, Lazarev ne dă răspunsuri convingătoare la o serie de întrebări fundamentale, care frământau de multă vreme conștiințele noastre, în a treia sa carte, iată, el aduce noi întrebări cutremurătoare la care ne răspunde prezentând cazurile mai deosebite din practica sa:

Ce rol joacă iubirea pentru starea de sănătate a omului?

Când, cum și cui trebuie să ne rugăm?

Care este țelul și sensul vieții noastre pe Pământ?

Este gelozia o boală sau un factor patogen?

Care este mecanismul îmbătrânirii și cum poate fi ea amânată pentru o perioadă cât mai lungă de timp?

Care sunt cauzele impotenței și cum pot fi eliminate acestea?

În ceea ce privește problema geloziei, autorul cărții *Diagnosticarea karmei - Iubirea* este de părere că aceasta reprezintă un mare pericol pentru sănătatea și viața omului. Ca și în primele două cărți autorul acordă o importanță deosebită „igieniei” și profilaxiei spiritului, ca o condiție primordială în prevenirea nu numai a celor mai groaznice boli, dar și a celor mai cumplite nenorociri, pe care mai întotdeauna suntem tentați să le punem pe seama fatalității și a destinului.

Prin traducerea și publicarea integrală în România a cărților lui S.N.Lazarev, Editura Dharana oferă cititorilor români posibilitatea de a intra în posesia unui veritabile enciclopedii de etică, al unui excelent vademecum de medicină neconvențională, atât de necesare fiecăruia

dintre noi la această cumpănă dintre veacuri ce se consumă sub semnul unei profunde și periculoase crize spiritual-morale.

Ilie Danilov

CUVÂNT ÎNAINTE

Mă gândeam să scot a treia carte după câțiva ani de la apariția celei de-a doua. Informația care mi-a parvenit după editarea volumului „Karma pură” era într-atât de importantă încât, am decis ca la reeditarea ei să introduc unul-două capitole noi. N-am reușit însă să comprim informația la dimensiunile unui capitol sau două și de aceea m-am hotărât să scot o carte separată. În primăvara anului 1996 voiam să editez un volum, prin intermediul căruia să răspund la scrisorile primite, dar situația a început să se schimbe într-atât de repede, încât am decis să păstrez denumirea „Diagnosticarea Karmei” și să aduc la cunoștința cititorilor informația legată de ultimele mele cercetări.

Doresc să atrag încă o dată atenția cititorilor asupra faptului că nu dau nici un fel de rețete și că nu îndemn pe nimeni la nimic. Tot ceea ce scriu este rodul încercărilor mele de a înțelege lumea înconjurătoare, dar și a dorinței de a împărtăși cititorilor din experiența mea în activitatea de ușurare a suferințelor bolnavilor. Este tot ceea ce doresc să comunic.

Dacă imaginea lumii pe care am înregistrat-o ieri diferă de cea de azi, eu nu-i aduc modificări și păstrez totul așa cum a fost. Nu știu cum se va încheia această expunere însă conștiința importanței cercetărilor mele mă impulsionează să merg mai departe.

Mulți cititori au înțeles deja că falsurile care au apărut n-au nici o legătură cu mine. Dacă voi scrie și o a patra carte, mă gândesc că acest lucru s-ar putea întâmpla nu mai devreme de trei-patru ani.

Stimați cititori, înainte de lectura acestei cărți ar fi bine să lăsați deoparte orice supărare pe Dumnezeu, pe părinți, pe lumea înconjurătoare, pe dumneavoastră înșivă și pe destin. Dacă cititorului i se va crea impresia că lucrarea este din bucățele, îl asigur că acestea compun întregul.

INTRODUCERE

Cu cât este mai perfecționat un sistem, cu atât este mai puternică tendința lui de a se izola de lume, de a se orienta numai către sine. Înseamnă că perfecțiunea adevărată presupune autonegarea, ceea ce reprezintă cheazășia supraviețuirii ei.

În ultima vreme, am început să observ că mai toate problemele încerc să le rezolv numai prin metoda purificării spirituale. Teoretic, am perfectă dreptate, însă nu întotdeauna dispun de timpul necesar pentru purificarea spirituală. Pentru aceasta se impun niște acțiuni corecte.

Un pacient îmi povestea odată o întâmplare:

— Unei femei au început să-i apară plăgi în cavitatea bucală, și nici un fel de medicamente nu-i erau de folos. A umblat pe la cei mai buni doctori din Moscova, dar în zadar. S-a adresat și unor somități medicale din străinătate, însă fără nici un rezultat. Au încercat să o ajute și bioenergeticienii. După ce a umblat pe la diverși vindecători, situația ei s-a îmbunătățit întrucâtva, dar în scurt timp, toate problemele i-au reapărut. Toate încercările ei de a scăpa de boală au fost sortite eșecului.

După un timp, într-o discuție s-a plâns de suferința sa unei cunoștințe, iar aceasta i-a spus:

— Ai coroane metalice care oxidează și îți provoacă iritații. Când femeia și-a înlocuit coroanele dentare, i-au dispărut și plăgile.

Am întâlnit o situație similară. Patronul unei mici firme m-a rugat să-l ajut.

— V-am citit cartea. Nu sunt atașat de bani. Îi plătesc pe angajații mei cu mult mai mult decât merită și nu mă zgârcesc la bani când e vorba de sănătate. Cu toate acestea, în ultimul timp mă urmărește sentimentul neîmplinirii.

— Aveți o bună intuiție, i-am răspuns eu. Bunăstarea familială este singurul atașament pe care-l remarc la dumneavoastră, adică neplăcerile care vin pe linia destinului le primiți cu o oarecare rezistență. Acest program se transmite angajaților dumneavoastră.

Am cercetat câmpul angajaților firmei și am văzut la ei aceleași dereglări. Cazul era banal și am și uitat de el, însă, după câțva timp, m-am reîntâlnit cu patronul firmei.

— Știți, îmi spune el, angajații mei au început să aibă neplăceri. Aș fi vrut să știu ce se întâmplă. La scurt timp după aceasta, am constatat la mine o agresivitate inexplicabilă față de angajații mei.

Întâi am analizat biocâmpul oamenilor care veneau în contact cu el și am văzut o puternică agresivitate. La baza ei stătea atașamentul față de un destin favorabil și disprețul față de oameni. La nivelul câmpurilor se vedea clar cum li se încrâncenează sufletele, și toate erau în legătură cu șeful lor.

Înseamnă că agresivitatea lui crescuse din cauza unei nerealizări sau pentru că nu trecuse cu bine peste încercările ce i-au fost trimise. Îl supun diagnozei și spre totala mea surprindere nu descopăr la el nici urmă de agresivitate. Reieșea că starea lui sufletească nu avea nici un amestec. Am stat de vorbă cu el aproape o oră, încercând cu înfrigurare să descopăr cauza. Prezenta două, trei, variante a unor posibile probleme, dar acestea, după cum îmi apăreau mie, n-aveau nici o legătură cu situația creată. Analizam în gând zeci de variante, dar de fiecare dată o dădeam în bară. Când mi s-au năruit toate stereotipurile și au încetat să mai funcționeze, s-a creat în mintea mea un vid. Rezolvarea a venit elegant și pe neașteptate.

— Îi răsfățați pe angajații dumneavoastră cu salarii mari.

Interlocutorul meu a rămas surprins.

— Și ce legătură are asta cu situația creată?

— Când omul face greșeli și nu este pedepsit pentru ele, crește atașamentul său față de destinul favorabil. Sufletul îi devine trufaș și agresiv. Dacă omul primește un salariu mare conștientizând faptul că nu-l merită și văzând că pentru aceeași muncă alții primesc mult mai puțin, acest lucru duce de asemenea la creșterea atașamentului de un destin favorabil. Într-o asemenea situație este foarte greu să-ți păstrezi echilibrul. Pentru oamenii de creație este mult mai ușor. Pentru un executant obișnuit este mai dificil.

Îi mai spun managerului:

— Le doriți binele angajaților dumneavoastră, și în viziunea dumneavoastră acest lucru înseamnă neaplicarea sancțiunilor pentru nerealizări și acordarea de salarii maxime, ceea ce înseamnă crearea unui înalt confort fizic și spiritual pentru

subordonați. În acest fel îi atașați din ce în ce mai puternic de bunăstare și stabilitate. De aceea, la nivelul subconștientului, ei trebuie să demoleze această stabilitate pentru a putea supraviețui. În mod normal ei trebuiau să distrugă activitatea, adică sursa pericolului, însă dumneavoastră aveți o intuiție și o energie de excepție. De aceea se deteriorează nu atât activitatea, cât destinul subordonaților.

— Priviți, îi arăt eu, la unul din angajații dumneavoastră situația evoluează către moarte, iar un altul prezintă în biocâmpul său hieroglifa morții. Însă dacă ei vor muri, cel care va fi pedepsit veți fi dumneavoastră. Înainte mulți părinți considerau că sensul pedagogiei consta în crearea condițiilor de maxim confort pentru copil și în îndoctrinarea lui permanentă cu pilde morale. Dar copilul niciodată nu recepționa pildele, și nici măcar faptele sau comportamentul părinților nu au, în asemenea cazuri, mare importanță. Starea interioară, sufletească a părinților este cea care-l guvernează și-l educă pe copil. Pedagogia este, pe de o parte iubirea pentru copil, iar pe de altă parte punerea lui în situații cu care el se va întâlni în viață, pentru a-l pregăti să le facă față. Dacă părintele își va pedepsi aspru copilul pentru o greșeală, demonstrându-i în același timp iubirea sa, va fi cu mult mai bine decât trecerea ei cu vederea de teamă de a nu-i produce suferință fizică și spirituală. Bunătatea fără disciplină nu-i mai puțin periculoasă decât constrângerea și cruzimea.

Mă sună o pacientă, o veche cunoștință. Îmi amintesc că atunci când i s-a pus diagnosticul de „cancer la rinichi” și i s-a propus extirparea, am avut cu ea o discuție foarte serioasă.

— Dacă cel de-al doilea rinichi ar fi, din punct de vedere bioenergetic mai bun, operația ar fi avut rost. Însă acesta este atât de dezechilibrat energetic, încât operația ar avea puține șanse de succes.

Mai târziu diagnosticul a fost revocat, însă am păstrat legătura și vorbeam periodic cu ea la telefon. Eram absorbit de rezolvarea unor probleme creative, adică mă preocupa nu atât problema sănătății, cât analiza diferitelor situații.

De data asta pacientei mele i s-a ridicat în mod inexplicabil temperatura, până aproape de 40 de grade Celsius. Constat atașamentul față de latura spirituală și față de un destin favorabil.

— Renunțați la orice nemulțumire față de momentele când ați avut neplăceri. Sunați-mă mâine.

A doua zi mă sună : nici o schimbare. Îi cercetez din nou câmpul și îmi continui explicațiile.

— Iritarea, nemulțumirea și frustrările le-ați transmis fiicei și viitorilor nepoți. Rugați-vă pentru ei.

A doua zi mă sună din nou și cu vocea epuizată mă anunță că starea ei s-a înrăutățit și mai mult.

— N-ați reușit să eliminați atașamentul fiicei dumneavoastră față de spiritual și față de destinul favorabil. Spiritualul nu este doar moralitate și echitate, el presupune și planuri, țeluri, probleme, ordine. Atașamentul față de ordine se vindecă prin distrugerea ordinii, printr-o atitudine incorectă a altor oameni.

— Ce tot vorbiți de ordine? geme femeia. Sunt deja câteva luni de când ne-am mutat într-un apartament nou și trăim într-un haos pe care nu-l mai pot suporta. Mi-am luat special concediu ca să fac ordine și, netam-nesam, m-am îmbolnăvit.

Dintr-o dată totul îmi devine clar.

1043345

— De asta v-ați și îmbolnăvit, pentru că ați vrut să faceți ordine. Dacă ați fi reușit, putea să se îmbolnăvească de acum, fiica dumneavoastră. Programul atașării de stabilitate și ordine s-ar fi intensificat vertiginos. Înțelegeți: viața nu înseamnă ordine. Schimbul de substanțe înseamnă distrugere, însă controlată. Dacă va fi eliminată oricare formă de distrugere, vom avea de-a face cu un cadavru, fără schimb de substanțe. Viața este un proces oscilant între haos și ordine. Ordinea este adesea mai periculoasă decât haosul. Când vă iritați din cauza celor ce aveau un comportament discordant cu planurile dumneavoastră, atentând la stabilitatea și la reprezentarea dumneavoastră asupra bunăstării, într-atât v-ați ancorat în ele, încât în jur s-a declanșat degradarea, întâi a situației, după aceea a sănătății. Îndreptându-vă către Dumnezeu, rugați-vă pentru iertarea faptului că ați absolutizat ordinea și pentru faptul că acest lucru l-ași transmis urmașilor.

A doua zi, temperatura femeii a revenit la normal.

Mă sună doi pacienți, soț și soție:

— A dat necazul peste noi în același timp, mi se plâng ei. Totul părea a fi normal cu soția mea și dintr-o dată totul s-a năruit.

— E toamnă, le explic eu, se intensifică foarte mult contactul cu lumea de dincolo de mormânt, unde se găsește depozitul conștienței noastre. Iese la suprafață „murdăria” insesizabilă înainte și brusc, se acutizează problemele.

— Dumneavoastră, îi explic eu bărbatului, sunteți ancorat în momentele telurice, în bani și în destinul favorabil. Banii nu numai ca bunăstare materială ci și ca simbol al stabilității și

puterii, unde stabilizarea teluricului de cele mai multe ori s-a realizat, în cazul dumneavoastră, prin intermediul soției. Refuzul purificării s-a materializat sub forma supărării. Prin supărare v-ați atașat fiul de valorile pămîntești. Are biocâmpul degradat și dumneavoastră, din această cauză, aveți dureri de inimă. Soția este atașată de spiritual. Asemenea oameni au senzația că ei au întotdeauna dreptate și țin să le impună tuturor modul lor de percepere a lumii. Adesea li se pare că oamenii și întreaga lume sunt nedrepti. Ei nutresc un permanent dispreț și irascibilitate, față de oamenii care le strică planurile și stereotipurile comportamentale. Prin agresivitate, soția dumneavoastră a ancorat-o în spiritual pe fiică și de asemenea, pe fiu. Pentru a supraviețui, fiica dumneavoastră trebuie să se ridice deasupra spiritualului, sau să renunțe la acesta, adică să încalce principiile morale și etice prin comportamentul ei.

— Dumneavoastră, îi explic eu prin telefon femeii, în ultimele câteva luni ați condamnat-o și ați disprețuit-o pe fiica dumneavoastră, neînțelegând că erați de fapt autoarea morală a acestui comportament. Prin urmare în loc s-o ajutați pe fată, fără voia dumneavoastră, i-ați făcut rău. De aceea aveți probleme cu sănătatea. Acum aceste probleme, o ajută pe fiica dumneavoastră să scape de moarte.

Soțul mă întreabă:

— Acum am o durere sălbatică în inimă. Trebuie să chem salvarea și să iau medicamente?

— Agresivitatea dumneavoastră subconștientă poate acum s-o ucidă pe soție. Această agresivitate se blochează prin dureri cardiace, de aceea medicamentele vă vor alina durerea, dar o vor strivi pe soția dumneavoastră. Este recomandabil să

acționați în paralel, mai bine zis concomitent, rugându-vă și purificându-vă sufletul.

După câteva zile, cei doi soți mă sună din nou. Situația s-a îmbunătățit, însă nu cu mult.

— A sosit timpul, le explic eu, când nu i se permite nimănui să fie materialist sau idealist. Înainte omul se ancora în teluric și se depărta de Dumnezeu. Trupul său se îmbolnăvea și murea. El respingea tot ce era pământesc și se îndrepta către spiritual. În această perioadă, era fericit cam 98%. După aceea omul se atașa de spiritual și începea să-i fie bolnav spiritul.

Multă vreme savanții disociau raționalul de irațional, gândirea de sentimente. Dar nici o descoperire serioasă nu se făcea fără ceea ce noi numim, explozie a intuiției, „iluminare”. La baza științei stă experimentul. Prin experiment se verifică o anumită idee sau concepție, sau cum spun oamenii de știință, experimentul naște descoperirea. Dar ca să efectuezi un experiment trebuie să intuiești rezultatul. La nivelul emoțional profund, experimentul și descoperirea s-au produs deja, rămânând doar să le materializezi. La baza tuturor acestor realități stau noile moduri de percepere a lumii. Ele sunt date de artă, filozofie și religie; de asemenea, de situațiile de viață ce survin zilnic. Trecerea cu iubire peste toate coliziunile vieții este cea care determină bogăția simțurilor noastre. De multe ori știința se află în fața unor situații fără ieșire, atunci când încearcă să unească verigile rupte numai prin intermediul logicii.

Nu demult m-a abordat cu o problemă interesantă, un prieten de-al meu, medic urolog.

— Îmi poți explica un lucru? Un om face un tratament împotriva infecției cu Tricomonas. Nimic nu-i este de folos. Repetă tratamentul, același rezultat. După câțva timp i se repetă analizele iar acestea prezintă același tablou. După aceea, fără nici un motiv aparent, infecția dispare. I se fac analizele, totul e curat. Trec câteva luni. În urma analizei se evidențiază în urină microorganisme Tricomonas moarte. Aspectul lor microscopic sugerează că pacientul ar fi urmat un tratament puternic.

— În acest caz, logica obișnuită lipsește. O logică există totuși, numai că trebuie aplicată o altă concepție. Concepția inițială presupune că medicamentul acționează asupra infecției, asupra microorganismelor patogene. Omul, starea lui, nu erau luate în considerare. În ultimul timp a început să fie luată în calcul imunitatea, și pentru ridicarea eficienței acțiunii medicamentoase se administrează în prealabil preparate imunitare. Concepția însă nu s-a schimbat: infecția este doar un rău. În realitate, orice infecție blochează agresivitatea subconștientă de diferite tipuri. Această agresivitate deformează structurile câmpurilor și diminuează imunitatea locală și generală. Se pot administra preparate imunitare iar după aceea să se stingă infecția cu antibiotice însă, vindecând într-un loc, producem prejudicii în altul.

Recent a fost la mine la consultație un bărbat. Are cincizeci de ani însă se simte total impotent. De obicei impotența apare din cauza geloziei, a supărărilor și a disprețului față de femei. Această agresiune se dezvoltă și programul de autodistrugere afectează sistemul urogenital. Îi explic pacientului:

— V-ați supărat pe dumneavoastră înșivă. Altele sunt punctele dumneavoastră vulnerabile: aptitudinile, perfecțiunea, destinul, viitorul. Programul dumneavoastră de autodistrugere depășește cu o dată și jumătate nivelul mortal. Asta înseamnă că, fie are loc o scădere bruscă a potenței, fie apar hemoroizi, fie se infectează căile urogenitale. Dumneavoastră tratați cu succes infecția și vă alegeți cu impotență. De aceea trebuie să începeți cu ceea ce este mai important. În general o noțiune ca „îmbătrânirea“ este în mare măsură rezultatul acumulării reproșurilor față de lumea înconjurătoare, față de sine și față de Dumnezeu.

Să revenim la infecție. În funcție de starea internă, de orientarea emoțională a omului, agresivitatea lui subconștientă răbufnește sau scade. Când omul înghite pastile și este supus procedurilor terapeutice, are loc o inhibare subconștientă a desfătărilor sexuale, a relațiilor sexuale. Sexul se asociază cu durerea și boala. Se produce o ruptură forțată față de plăcerile pământești. Dacă omul se închină, postește și se abține de la mâncare, are loc același proces, însă bazat pe voluntariat. Programul de umilire intră încetul cu încetul în subconștient, și de îndată ce coboară până la un anumit nivel, agresivitatea subconștientă scade. Acest lucru se explică prin faptul că legătura dintre suflet și plăcerile sexuale, slăbește brusc. Infecția devine inutilă, iar organismul o lichidează rapid. Dar în cazul în care omul se aruncă din nou în plăcerile sexuale, uitând de toate, organismul păstrează într-o anumită zonă informația proaspătă. Când agresivitatea e mică, analizele sunt negative. Când agresivitatea crește, dintr-o zonă limitată a organismului încep să prolifereze tricomonas, însă zonele

înconjurătoare sunt încă destul de active și microorganismele n-au șanse de supraviețuire. Agresivitatea crește brusc, și atunci, după un contact sexual care intensifică de multe ori atașamentul de plăcerile trupesti, zona se deschide și are loc o puternică extindere a infecției, iar omul crede că s-a contaminat prin contactul sexual. Dacă bărbatul prezintă o ridicată agresivitate subconștientă împotriva femeilor, atunci intuitiv, el va alege dintr-un grup femeia cu cel mai respingător caracter sau una care este infectată. Îl va conduce spre o asemenea alegere dublul său sau destinul. Supărarea pe o anumită persoană este echivalentă cu o dorință disimulată ca acea persoană să moară. Iar consecințele unei asemenea dorințe sunt cât se poate de limpezi: când degetul vrea să distrugă mâna sau organismul, de obicei este amputat.

— Te-am înțeles, îmi răspunde prietenul. Activitatea spirituală este, desigur, un lucru minunat, dar nu fiecăruia îi este dat să se schimbe dintr-o dată. Medicamentele sunt totuși de mare ajutor. Ești de acord?

— Sunt.

— Vreau să te verific. Ai putea, după denumirea medicamentelor, să stabilești care dintre ele sunt mai eficiente pentru tratarea clamidelor? Acum medicii urologi le tratează prin metoda „încercărilor”. Prescriu un tratament, dacă nu dă rezultate, încearcă un altul. Iar faptul că pacientul devine verde și i se distruge ficatul, nu interesează pe nimeni. Eu recoltez flora pacientului și o dau la laborator, unde se verifică sensibilitatea la diferite medicamente. Asta îmi dă posibilitatea să economisesc timp și să nu atentez la sănătatea pacientului.

Acum vreau să verific sensibilitatea clamidelor recoltate, față de paisprezece feluri de noi preparate.

El începe să numească preparatele, iar eu, la nivel intuitiv, le calculez utilitatea. Numai două preparate, conform cu ceea ce simțeam eu, puteau avea un oarecare efect. După o săptămână am vorbit la telefon. Medicii au verificat eficacitatea medicamentelor pe culturi. Rezultate pozitive au dat numai două, cele numite de mine.

— E de-a dreptul fantastic, s-a mirat prietenul meu.

— Nu-i nimic fantastic, i-am răspuns eu. Oricare dintre noi dispune de această informație, însă nu toți știm s-o utilizăm corect. Dacă noi, acceptând ceva, nu includem de prima dată și calculul variantelor și analiza consecințelor ce pot surveni, acel "ceva", poate avea urmări tragice. Cu cât un medicament va acționa mai eficient, cu atât mai intensă trebuie să fie munca pacientului cu sine însuși. În cazul de față ajută rugăciunea permanentă, postul îndelungat, eliminarea contactelor sexuale. La asta am mai putea adăuga exercițiile fizice și respiratorii. Numai așa, medicamentul nu ne va face rău, ci ne va ajuta.

— Bine, dar dacă am recurge la acupunctură?

— Aici totul depinde de personalitatea acupuncturului. Doi medici diferiți, acționând exact în același fel cu acele, obțin rezultate absolut diferite. Și nu oricărui om i se permite de sus, să devină medic, fără a mai vorbi de acupunctură. Chiar prescriind tablete, medicul își pune la contribuție propria bioenergie. De aceea el trebuie să fie într-o oarecare măsură duhovnic. Și numai cu o mare rezervă de iubire în suflet poți deveni medic. Dând bolnavului o pastilă pentru vindecarea

trupului, medicul tratează în mod intuitiv sufletul. Dacă rezerva de iubire este mică, el tratează numai corpul, provocându-i sufletului prejudicii, iar după aceea plătește pentru asta cu propria sănătate și cu sănătatea celor dragi lui. Conform statisticilor, durata medie de viață a medicilor este mai scurtă decât a oamenilor cu alte profesii. Pentru ca ea să devină mai mare, ei trebuie nu numai să acumuleze mereu rezerve de iubire în suflet, dar să și înțeleagă un adevăr simplu: nici un medic și nici un vindecător nu au vindecat, și nu vindecă niciodată; ei doar îl ajută pe bolnav să se facă bine.

Nu de mult, m-am decis să mă supun unui mic examen. Mi s-a spus că sucul extras din plante, după o prelucrare corespunzătoare, capătă proprietăți terapeutice. Într-un asemenea mediu a fost pusă o cultură de celule canceroase. Într-unul din medii celulele au murit, iar într-altul s-au înmulțit activ.

— Dați-mi voie să încerc să stabilesc eu.

În fața mea au fost aduse cinci sticle. Între acestea erau două cu al căror conținut se efectua experimentul.

— Iată, în aceste două sticle se poate observa o creștere activă a celulelor canceroase, iar în celelalte trei, celulele moarte.

Examinatorii mei zâmbeau.

— Totul e în regulă.

Într-una din cele două sticle se dezvoltau celule canceroase în extract de sfeclă. În alte două, se găsea extract de varză, unde se observa scăderea numărului de celule canceroase. În celelalte două sticle erau extract de morcov și de pătrunjel. Trebuiau verificate și acestea. În principiu totul era

asemănător. Dacă mănânci morcov se va îmbunătății vederea, iar morcovul diminuează gelozia. Adică problema nu stătea în microelemente ci în bioenergie. Celor geloși, li se recomandă să mănânce păsat, varză, morcovi, pătrunjel, mai puțin roșii, în loc de carne de porc să consume carne de oaie. Carnea de porc intensifică gelozia. Apropo, în prima carte scriam că un om bea sângele porcilor tăiați și că acest lucru s-a răsfrânt asupra fiului său. În sângele porcului exista informația nu atât în legătură cu spaima, cât în legătură cu atașamentul față de linia destinului: plăcerile sexuale, mâncarea, atașamentul, adică toate plăcerile trupești care împing sufletul spre pământ.

Când omul se hrănește întotdeauna copios, gustos și divers, se deschide tot mai mult informația conținută în hrană. Omul începe să depindă de ea. Judecând după toate acestea, hrana trebuie să devină, periodic, monotonă. Pâinea și terciurile, în această privință, sunt unele dintre cele mai bune alimente.

M-am obișnuit să consider că obținerea unei noi informații vine ca un dar neașteptat. Omul a fost iluminat – unul a fost mai norocos, altul mai puțin, cel puțin așa citeam înainte în cărți. S-a dovedit că noua informație vine întotdeauna cu durere și chin. Ea vine ca o forță a răului și ca o distrugere. Dacă nu apare înrăirea și omul păstrează iubirea, atunci încercarea a fost trecută cu bine și a doua etapă a însușirii informației decurge cu ușurință. Și această etapă este recepționată ca o iluminare, ca o nouă idee. Abia după aceea am înțeles despre ce este vorba, și am început să le explic pacienților: „Structura de bază a lumii este iubirea. Universul este rezultatul interacțiunii a trei entități: una creează, a doua distruge, iar a treia stabilizează. Forțele haosului sau ale

distrugerii reprezintă o ordine superioară. Înseamnă că în ea stă marea iubire față de Dumnezeu. De aceea, dacă drept răspuns la distrugere noi mărim cantitatea de iubire în suflet, atunci distrugerea devine creatoare. Ura interi-oară față de distrugere constituie lipsa dorinței de dezvoltare. Astfel, cu cât nutrim mai multă iubire față de Dumnezeu în cazul neplăcerilor, cu atât mai profund înțelegem ceea ce este creat de El“.

Una din cele mai serioase etape ale cunoașterii mele a început la sfârșitul lui 1994. Am simțit că încep să pierd controlul asupra situației. Lucram după o schemă elaborată de mine. Există teluric, există divin. Ancorarea în teluric dă naștere agresivității, iar după aceea nenorocirilor și bolii. Și eu, le explicam pacienților de ce Moise îi omora pe cei care se închinau vițelului de aur. Moise încerca să-i oprească pe aceia pentru care banii și Dumnezeu erau unul și același lucru. Le spuneam: Iată teluricul, dar iată și spiritualul și divinul. Spiritualul și divinul erau pentru mine unul și același lucru. De îndată ce concepția privind teluricul a fost complet formulată și am decis că poate fi editată a doua carte, au început să se întâmple cu mine lucruri ciudate. În primul rând, a crescut brusc numărul bolnavilor pe care nu aveam cum să-i ajut. Oamenii au început să mă păcălească în modul cel mai neașteptat. Am scris despre asta în cartea a doua. În plus, acest val era în creștere.

Am vrut să ajut un om. El îmi strângea mâna și îmi era foarte recunoscător. După aceea am aflat că în același timp, el împreună cu un prieten elaborau planuri cum să mă stoarcă de cât mai mulți bani. Dacă asta ar fi fost o simplă înșelătorie, aș fi acceptat-o cu ușurință, însă m-a trădat un om în care am avut

încredere și pe care voiam să-l ajut. Sistemul meu nu-mi putea da răspunsul la întrebarea de ce se întâmplau toate astea. Totul era prestabilit de Dumnezeu și simțeam că această poveste sălbatică și absurdă era necesară pentru ceva. Pentru ce anume însă, nu eram în stare să înțeleg. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să renunț la supărări și reproșuri la adresa acestor oameni. Am făcut acest lucru destul de rapid. Mai greu a fost să scap de respingerea iubirii pentru cei care m-au trădat.

„Nu-i rău, mă gândeam eu.“ Am fost trădat, iar eu trebuie să-i iubesc“. Am reușit să depășesc acest moment și reproșurile mele au dispărut în totalitate. N-au dispărut însă și problemele. După un anumit timp, roțile din stânga ale Moskvic-ului meu au intrat mai întâi în nisip, iar apoi într-o groapă cu noroi. Mașina mi-a fost aruncată pe trotuar hârșâindu-se de copaci. Mi-am pierdut întâi aripa stângă, iar apoi pe cea dreaptă. Dacă mașina nu s-ar fi lovit de aripi ci ar fi avut loc un impact frontal, pe locul meu ar fi ajuns motorul. Dar toate acestea au fost neplăceri mărunte. Cel mai greu lucru pentru mine era să văd că, la un anumit pacient, sistemul meu, elaborat cu minuțiozitate până în cel mai mic amănunt, nu dădea nici un rezultat. Era o senzație comparabilă cu situația când, un om se îneacă și în loc să-l salvezi, îi faci semn cu mâna de pe mal.

Îmi amintesc o întâmplare. A venit la mine un pacient care era sănătos din punct de vedere fizic, însă la nivelul biocâmpurilor se profilau mari probleme.

— Sufletul dumneavoastră este atașat de bani și de un destin favorabil, îi explic eu. Agresivitatea dumneavoastră subconștientă depășește nivelul mortal, adică este o mină cu efect întârziat care e plasată în dumneavoastră și poate

exploda. Trebuie să vă închinați nu la teluric, ci la spiritual și la divin.

M-a crezut și starea lui a început să se amelioreze dar, după aceea s-a întâmplat ceva surprinzător.

— Am renunțat la serviciu — îmi povestea el — și n-am nici un chef să muncesc. A încetat să mă mai intereseze tot ceea ce este pământesc.

— Nu vă impacientați, vă va trece repede. La început are loc respingerea a ceea ce este teluric, apare indiferența față de acesta, iar mai târziu omul se întoarce la fericirea pământească, profită de ea dar nu e atașat de aceasta. El însă nu s-a întors, se îndepărta tot mai mult și mai mult, iar eu nu puteam face nimic. Soția lui mă suna și mă implora cu lacrimi în ochi să-l ajut.

— Mă tem pentru psihicul soțului, spunea ea. A atârnat peste tot cruci și icoane, a încetat să mai comunice cu prietenii și rudele. Orice i-aș spune, el pur și simplu nu mă aude.

Și iată, vorbesc din nou cu pacientul. Îi explic că e timpul să se întoarcă din nou la cele pământești. El însă nu reușește.

— Știți, am început să-mi pierd interesul pentru femei și pentru viață în general — îmi spunea el.

Sigur, acest lucru putea fi pus pe seama particularităților personalității pacientului. Eu însă simțeam că toate acestea erau în legătură cu acel val care s-a ridicat și pe care eu nu-l pot opri.

Înseamnă că a doua carte nu-mi era permis să o scot, ceva era neterminat în informația pe care o dădeam. Eu știu foarte bine, ca nimeni altul, ce influență imensă exercită informația

expusă în carte. Iar în acest timp piața cărții era inundată de falsuri, piraterii, în care se scriau asemenea lucruri încât cititorilor li se făcea părul măciucă, și toți credeau că astea le scrisesem eu. Mi s-a propus să scot cartea a doua pe părți, pentru a stopa întrucâtva pirateriile de pe piața cărții, însă nu am vrut să risc. Mai mult decât atât, lumea citise nu a doua, ci a treia carte. Adevărata carte a doua a fost scrisă în anul 1993. Am luat din ea un singur caz, iar restul l-am aruncat la coș și am început să scriu cartea de la capăt. N-am vrut ca ea să fie un fel de repetare a primei cărți. De aceea în cea de a doua a și apărut senzația unui „salt brusc”, de parcă ar fi scris-o un alt om, spuneau cititorii. În toată această tevdatură, ca să fiu cinstit, am văzut un singur lucru: sistemul meu era imperfect, dar cale de întoarcere nu exista, iar în față era un perete de care nu puteam trece. Nici nu l-aș fi trecut dacă n-aș fi știut cât de importante sunt cercetările mele pentru cei care în curând se vor îmbolnăvi și vor fi pe moarte, neînțelegând pentru ce toate astea și ce se întâmplă de fapt.

Acum nu țin minte în amănunt cum s-au întâmplat toate astea, însă mergând pas cu pas înainte, înțelegem încetul cu încetul în ce constă greșeala mea. Am început să pricep că spiritualitatea și Dumnezeu sunt lucruri diferite, că aptitudinile și intelectul reprezintă primul strat al spiritualului, că la baza acestuia stau straturi mai fine: moralitatea, seriozitatea, echitatea, idealurile. Încercând zi și noapte să rezolv situația, ajungeam la înțelegerea faptului că spiritualul este o valoare cu mult mai mare decât teluricul, materialul. Însă dorința de a face un țel din spiritual, este o negare și mai mare a lui Dumnezeu.

IUBIREA FAȚĂ DE OAMENI ȘI LUME

Acum e ianuarie 1996. Mă uit pe geam la crengile pomilor pudrate cu zăpadă și-mi revin în minte evenimentele ultimelor luni. Așadar, am scris cartea a doua. Prin ea am mers mai departe încercând să-mi dezvolt concepția. În cartea întâi totul era foarte simplu: există agresivitate, există boală. Am scăpat de agresivitate, a dispărut și boala. În cartea a doua am încercat să aflu de unde vine agresivitatea. În cele din urmă am ajuns la următoarea concluzie: sistemul incorect al priorităților generează agresivitate. Atașamentul prea puternic față de valorile telurice, dorința de a face din acestea țelul și sensul vieții, au dus inevitabil la acumularea de agresivitate. Asta înseamnă că pe Dumnezeu trebuie să-l iubim mai mult decât orice este pământesc. După aceea mi-am dat seama că descoperirile mele nu constituiau o noutate. Toate astea puteau fi găsite în Biblie. Și nu numai în Biblie, dar și în scrierile filozofice indiene se spunea același lucru. Un atașament prea mare de teluric generează pasiuni, iar pasiunile duc la boală. Am înțeles că merg pe

un drum care a mai fost parcurs înaintea mea, dar întrucât nu eram dependent de nici un fel de izvoare și nu respingeam nici un fel de cercetare, puteam să înaintez. Islamismul, creștinismul, iudaismul, au apărut mai târziu comparativ cu religia și filozofia indiană. Aveam senzația că depășind momentele cheie ale acestor religii, generalizându-le, nu numai că mă voi apropia de religia și filozofia indiană, dar voi fi nevoit să mă ocup de practicile spirituale. Dar înainte de asta trebuia să înțeleg, din perspectiva propriului meu sistem, de ce în mitologia indiană Dumnezeu este creatorul, de ce acest Univers este declarat iluzie și de ce n-are sens să-l iubești. Realitatea mă împingea într-acolo mult mai repede decât credeam. Când încheiam cartea a doua, sistemul meu de reprezentare a lumii s-a modificat brusc. Știam exact, și am demonstrat-o pe sute de cazuri, că valorile pământești nu-s Dumnezeu și nu te poți închina la ele. Însă pentru mine Spiritualul și Dumnezeu se contopeau într-unul singur. Printr-un efort chinuitor de reconsiderare a sensurilor, am reușit să previn o dramă ce s-ar fi putut derula într-un viitor apropiat. S-a dovedit că valorile spirituale nu pot constitui nici ele țelul și sensul vieții. Când sufletul se atașează de acestea, agresivitatea răbufnește mai puternic și pe arii mai întinse. Am reușit să introduc această corectare în cartea a doua și eram convins că acest lucru e suficient, că acum cursa dementială poate înceta și câțiva ani de aici înainte, îi voi putea dedica cercetărilor libere. Mai mult, apăruse o temă interesantă legată de factorul timp. Simțeam că în spatele acestuia se ascund multe.

Ce este acela *timp*? De ce el este indisolubil legat de spațiu și de materie? Timpul este întotdeauna exprimat prin durată.

Înseamnă că este în legătură cu particularitățile spațiului. Dacă spațiul l-am comprima într-un punct, se va comprima într-un punct și materia, iar atunci se va comprima și se va opri și timpul. Materia, spațiul, sunt grupări informaționale constante. Rezultă că prin concentrarea spațiului și a materiei se condensează și informația. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte însă, condensarea informației trebuie să ducă la concentrarea spațiului și la oprirea timpului. Cu cât este mai mare densitatea informației, cu atât mai lent trebuie să curgă timpul. Omul, ca sistem informațional, poate influența caracteristicile spațial – temporale din jurul său. Dacă am urmări particularitățile acțiunii timpului asupra funcțiilor organismului uman și conexiunea inversă, am putea atinge noi adevăruri. Prin urmare trebuie să începem cu un lucru elementar: să vedem ce accelerează și ce încetinește îmbătrânirea omului. Este un fapt arhicunoscut că o suferință puternică poate determina o îmbătrânire bruscă. În consecință, incapacitatea de a depăși un stres accelerează procesele temporare și se pare că accelerarea timpului este recunoscută fără nici un fel de dubii ca un fapt nefavorabil. Însă eu îmi amintesc o discuție interesantă cu o fată: „Când sunt pusă în fața unei situații periculoase și mă tem de ceva, îmi accelerez în interiorul meu timpul, și atunci îmi este mult mai ușor să controlez situația, dar în asemenea cazuri îmi vine ciclul cu câteva zile mai devreme.” Mi-am amintit că în situațiile critice, la mulți oameni are loc accelerarea proceselor interne și totul pare că decurge cu încetineală. Adeseori acest lucru te ajută să-ți salvezi viața. În același timp însă, am observat că, în cazul încălcării legilor superioare omul începe să îmbătrânească mai repede. Dacă se manifestă agresivitate

împotriva timpului, accelerarea îmbătrânirii decurge foarte rapid și este însoțită de boli. Regretul pentru trecut este o agresiune directă în raport cu timpul și duce la boli din cele mai grave. Teama de viitor, la fel. Dar agresivitatea interioară nu duce în mod obligatoriu la o îmbătrânire rapidă. Nu există în acest caz o relație directă.

Îmi aduc aminte de o pacientă pe care am încercat s-o ajut în 1982. Pe atunci dădeam consultații în policlinică, pe Bulevardul Nevski. Pacienta, la vreo cincizeci și cinci – cincizeci și opt de ani, slăbuță, îmi vorbea despre problemele sale. O ascultam liniștit, fără să mă implic emoțional în nici un fel. Când însă mi-a arătat două fotografii, am fost șocat. În realitate avea sub patruzeci de ani. Diferența între cele două poze era de doi ani. Într-una era o femeie frumoasă, înfloritoare, iar pe cealaltă, făcută după doi ani, mi s-a părut că văd chipul bunicii sau în cel mai bun caz chipul mamei sale.

— Aveți o mare agresivitate în raport cu timpul, îi spun eu, și cauza a ceea ce s-a întâmplat cu dumneavoastră s-a profilat în perioada când aveți optsprezece – douăzeci de ani.

S-a chinuit să-și amintească evenimentele care au avut loc în acea perioadă, însă nu-i venea în minte nimic deosebit.

— Înainte să îmbătrânesc, am simțit cum se scurgea energia din plexul solar, povestea ea, și nu știu de ce a răbufnit în mine atracția pentru bărbați, dorința de amor.

Atunci vedeam doar legătura dintre agresivitate și boală încercând să găsească cauza nu numai în ea dar și în ascendenții ei pe linie maternă. Dar, oricât m-am zbatut, oricât s-a străduit femeia, nu s-a întâmplat nimic. Mă întorceam des la acest caz,

pe măsură ce acumulam mai multă experiență și se perfecționau cunoștințele mele. Când îmi încheiam cartea a doua, și în afara valorilor telurice am ajuns și la cele spirituale, cazul acelei femei l-aș fi caracterizat ca pe o blocare a unei incredibile gelozii. Gelozia ei depășea de nouăzeci de ori nivelul normal. Într-o asemenea situație, teoretic n-ar fi trebuit să supraviețuiască nici femeia, nici soțul ei. Îmbătrânirea bruscă a blocat sentimentul de gelozie. Dar în ce mod este corelată gelozia cu accelerarea timpului nu am putut să înțeleg. În ultimele luni, tot mai des am întâlnit cazuri când omul era ancorat în timp. Dacă în cazul ofensei aduse înaltelor sentimente de iubire și noblețe el manifesta agresivitate, atunci el se atașa de timp. Adică încălcarea legilor supreme duce la accelerarea timpului și probabil că în sufletul acelei femei avea loc o gravă încălcare a legilor supreme în legătură cu gelozia.

Am revenit la această temă în toamna lui 1995 când, a început să mă doară și să-și piardă sensibilitatea pielea de pe degetele de la picioare. Judecând după dinamica procesului, în scurt timp puteam să rămân fără picioare; în plus, a început să-mi slăbească foarte mult vederea, mi-a apărut prezbiția pe care n-o avusesem înainte. Am crezut că e din cauza vârstei și de aceea nu m-am prea agitat, însă și celor care trăiau în preajma mea au început să li se întâmple lucruri ciudate cu vederea. Atunci am înțeles că s-a abătut asupra mea un val periculos, dar nu puteam să întreprind nimic. Primele probleme s-au arătat atunci când am încercat să ajut un bolnav de cancer.

— Cauza bolii dumneavoastră este gelozia, i-am explicat eu. Sunteți atașat de omul iubit și de relațiile cu el. Rugați-vă ca iubirea pentru Dumnezeu să fie pentru dumneavoastră fericirea supremă.

Însă, oricâte eforturi făcea bolnavul, gelozia i se diminua foarte lent.

— Ca să fiți sănătos — îi explicam eu — trebuie să înțelegeți că toate sistemele de valori existente sunt mijloace pentru a-l iubi pe Dumnezeu. În universul nostru există materie, există spațiu, există timp. Corespunzător materiei există valori pământești, corespunzător spațiului există valori spirituale. Atașamentul dumneavoastră față de valorile spirituale este alimentat de cea de-a treia verigă ce este legată de cel de-al treilea sistem de valori, de timp. Este vorba despre iubirea pentru omul drag și pentru lumea înconjurătoare. Pentru dumneavoastră, iubirea pentru omul drag și pentru lumea înconjurătoare reprezintă valoarea supremă. Începeți să depindeți de iubirea dumneavoastră, iar acest lucru creează agresivitate. Noi depindem de scop și ne alimentăm cu scopul. Dacă țelul nostru este Dumnezeu noi ne dezvoltăm armonios, iar toate sentimentele sacre față de tot ce a creat Dumnezeu nu pot constitui un țel. Rugați-vă ca iubirea pentru oameni și pentru lume să devină pentru dumneavoastră un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu.

— Aveam senzația că am găsit esența problemei și că el se va însănătoși. Ceea ce eu consideram, până nu demult, ca fiind neesențial, niște simple atașamente de timp, brusc s-au conturat într-o problemă serioasă, eclipsându-le pe celelalte.

— Oare iubirea pentru oameni este un lucru rău, m-a întrebat cu mirare o pacientă?

— Iubirea pentru oameni este un lucru minunat, i-am explicat eu, dar de îndată ce ea devine țel unic, se transformă în contrariul său, în ură.

— Priviți, îi zic eu, acest tânăr plăcut la înfățișare, cu barbă și ochelari, cu aspect de savant, filolog. A fost condamnat la moarte, iar apoi, sentința i-a fost comutată în închisoare pe viață. El a ucis o femeie, iar după aceea a violat-o și a ucis-o pe fiica ei de nouă ani. Conform diagnosticării, el nu este atașat nici de valorile spirituale, nici de cele pământești. Este atașat de iubirea pentru oameni. Și iată că el o pierde, devenind violator și ucigaș. Victimele lui au programe analoage. De aceea sufletul nu se poate lipi de nimic. Când omul se îndepărtează periodic de bani și de spiritual, acest lucru îl vindecă. Dacă în același timp el tinde către Dumnezeu, acest lucru dublează șansa lui de vindecare. Am auzit că Serafim Sarovski mult timp nu putea să se debaraseze de limbajul obscen. El simțea că valorile spirituale nu trebuie să fie intangibile. Periodic, omul trebuie să se îndepărteze de iubirea pentru oameni și să tindă către Dumnezeu. Am înțeles de ce există bancuri cinice sau sadice, de ce oamenii în timpul actului sexual înjură oribil uneori. Întotdeauna le spuneam pacienților că sinceritatea nu permite agresivității să treacă în suflet, și astfel, îl scutește de boală. Reiese că încă un mijloc magnific este umorul. Acesta demolează stereotipurile și nu lasă neatins nici un lucru sfânt. Glumele zeflemitoare și pe față, specifice teatrelor populare, vindecau mai bine decât orice medicamente.

Să facem bilanțul. La sfârșitul anului 1985 am ajuns la concluzia că, toate valorile importante în Universul nostru pot fi depășite. Dincolo de limitele timpului și spațiului se află Dumnezeu. Înseamnă că, depășind granițele timpului, spațiului și materiei, noi nu ne vom îmbolnăvi. Materia este o parte din

Dumnezeu și în ea se găsește o porție de iubire. Spațiul este de asemenea o parte din Dumnezeu, și în el porția de iubire este mare. De aceea vidul generează materia, sau, mai simplu spus, spiritul dă naștere materiei. În „timp” există o porție și mai mare de iubire, de aceea timpul generează spațiu și materie. Am crezut că sistemul cercetărilor mele s-a încheiat, dar o schimbare bruscă a evenimentelor mi-a arătat că lucrurile nu stau tocmai așa. Să începem cu faptul că starea mea la nivelul fin, pe care o controlez tot timpul, spre sfârșitul anului a început să se deterioreze brusc. Într-un regim obișnuit, ar fi trebuit să mor la sfârșitul lui noiembrie, începutul lui decembrie. Apărea un strat nou, în fața căruia eram fără putere. Cel mai interesant a fost că la începutul lui decembrie au început să sune telefoanele; oamenii întrebau când o să fie înmormântarea mea.

— Știți, îmi povestea o femeie, frecventez niște cursuri de bioenergie și lectorul nostru ne-a spus că Lazarev a murit. Eu voiam să mă duc la înmormântare pentru a-i cinsti memoria.

După câteva zile, încă un telefon. Mă suna un vindecător din Nord.

— Transmiteți-i lui Lazarev să lase totul și să vină la mine, pentru că eu îl voi salva de la moarte. În curând toți vor începe să moară de o boală cumplită. Lazarev se va îmbolnăvi și va muri primul. El însă a făcut mult bine oamenilor, și eu vreau să-l salvez.

— Da, chiar! Fă-ți bagajul și du-te! mi-a spus un prieten. Singur spuneai că poți muri în acest timp și chiar acum am început să primim telefoane cu aceeași informație. Astăzi îți cumpăr bilet. Du-te la acest vindecător.

Toate acestea păreau a fi adevărate. Eu îl liniștesc:

— Imaginează-ți că tot ce a spus acel om e adevărat. Eu o să mă duc la el și mă vindec. Dar ce vor face ceilalți? Dacă eu încep să mor, și cu ajutorul metodei mele găsesc soluția, atunci voi putea ajuta milioane. Așa că nu ne vom grăbi cu plecarea.

— Sun la o pacientă de-a mea și mă interesez de starea ei de sănătate.

— Îmi este mai rău – spune ea – cu toate că m-am rugat tot timpul.

— Cum v-ați rugat?

— Am cerut iertare pentru spiritualitatea mea.

Nu pentru spiritualitate trebuie să cereți iertare – strig eu în telefon – ci pentru faptul că v-ați atașat de ea, ați făcut din ea un țel. Banii, bunurile materiale sunt fericirea și către ea trebuie să tinzi. Dar din ei nu trebuie să facem un țel și un unic sens al vieții. Așa ceva este nociv și pentru suflet și pentru trup. Spiritualitatea este o fericire mai mare, este ceea ce-l face pe om – OM. Dar ea este o nenorocire mai mare dacă o transformi în țel și sens al vieții. Țelul și sensul vieții sunt iubirea pentru Dumnezeu, contopirea cu el. O rugăciune incorectă nu numai că nu te va ajuta, dar îți va pricinui necazuri. Boala este urmarea agresiunii acumulate, iar agresivitatea este urmarea unui sistem fals de valori. De îndată ce omul își face un țel și un sens al vieții din orice în afară de Dumnezeu, în suflet începe să se acumuleze agresivitatea care duce la nenorociri, boală și moarte. Acum, din cauza activării bruște a proceselor amintite mai sus, oricine poate să simtă acest lucru.

După câteva zile s-a întâmplat ceva ciudat la una din consultațiile mele. Tema era aceeași, spiritualitatea. Un tânăr

îmi povestea că în sufletul lui și-au făcut sălaș demonii. A fost și pe la babe și pe la bioenergeticieni. Demonii i-au fost exorcizați, însă nu pentru mult timp. Acești demoni îi șoptesc: „Omoară pe cineva, sari de la balcon “ și altele asemănătoare. El se ridică și începe să umble nervos prin cabinet. Deodată, începe să strige sălbatic: „Nemernicilor, câinilor, vă omor pe toți!”

A urmat un răget animalic, nearticulat. Tânărul își agita pumnii și începuse să se apropie de mine. Îl urmăream cu interes. Dacă voi încasa un pumn în cap, atunci probabil am și eu programe analoage. Dar flăcăul s-a liniștit și s-a așezat pe scaun în fața mea.

— Care este sensul vieții? îl întreb eu.

În loc de răspuns, el strânge din umeri.

— Sensul vieții este acela de a acumula în suflet iubire pentru Dumnezeu, iar dumneavoastră în existențele trecute, ați pus pe primul loc propriile aptitudini, propria perfecțiune. Moralitatea, echitatea, intelectul și abilitățile deveniseră pentru dumneavoastră valoarea absolută. Ați crezut că spiritualitatea și Dumnezeu sunt unul și același lucru și ați început să-i disprețuiți și să-i condamnați pe oamenii fără talent, pe cei proști, pe cei imorali și imperfecti. În mod automat s-a declanșat mecanismul de salvare a sufletului și dumneavoastră ați început să pierdeți ceea ce a umplut sufletul dumneavoastră de agresivitate. Întrucât v-ați atașat prea puternic în acea viață, diavolul s-a instalat temeinic în sufletul dumneavoastră. Din această cauză nu v-au putut ajuta „babele” și vindecătorii. Rugați-vă pentru ca spiritualitatea, aptitudinile și intelectul să fie un mijloc de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu. Repetați zilnic:

„Fericirea supremă, desfătarea și sensul vieții pentru mine și pentru urmașii mei este iubirea pentru Dumnezeu.”

— Și atunci îmi pleacă dracul din suflet? s-a interesat el.

— Nu. Pur și simplu el va ocupa locul pe care-l merită. Ceea ce noi numim „diavol” este o infecție care devorează sufletele imperfecte. Ea este necesară ca element al evoluției. Când savanții au început să studieze celulele organismului s-a văzut că fără un atac permanent al microbilor, celula încetează să se mai dezvolte. Microbii devorează celula imperfectă, care se dezvoltă într-o direcție greșită. Înseamnă că organismul trebuie să supraviețuiască, nu pe seama distrugerii totale a microbilor, ci pe seama perfecționării orientării morale. Ne-am obișnuit să considerăm că răul este diavolul, iar binele — Dumnezeu. Întrucât Dumnezeu este peste tot, el este și bine și rău în același timp. Diavolul este o infecție care trăiește în sufletul fiecărui om. Distrugerea ca fenomen, la nivelul organismului este asociată cu moartea, dar schimbul de substanțe este de asemenea distrugere, ce-i drept controlată. Dacă am opri total schimbul de substanțe, adică distrugerea, atunci omul s-ar transforma în cadavru. De aceea, esența distrugerii constă nu în a o stopa ci, în a o controla. Cum se poate optimiza controlul? Foarte simplu. Cu cât este mai apropiat omul de Dumnezeu, cu atât obține mai multă forță și o mai mare posibilitate de a controla situația. Dumnezeu este iubire; cu alte cuvinte, cu cât există mai multă iubire în sufletul nostru, cu atât mai puternic noi supunem lumea înconjurătoare transformând după un anumit timp, răul în bine. La exterior poți să te superi, să te cerți, să disperi, asta nu-i de speriat. Important este ca sufletul, în interior, să emane iubire. Este o artă pe care nu o deprinzi dintr-o dată.

Când după o oră de activitate cu sine însuși tânărul a intrat din nou în cabinet, am văzut cum sufletul începe să i se echilibreze și încetul cu încetul încep să se lumineze sufletele urmașilor săi. Acum sunt liniștiți.

La una din consultații, o femeie mi-a pus o întrebare interesantă:

— Bunicul meu a fost omorât de trăsnet. Peste câțva timp bunicii i s-a făcut rău și a fost dusă la spital. Peste o oră, în cameră a intrat un fulger globular și a lovit patul unde cu puțin înainte era bunica. În camera de alături a rămas pe oglindă o urmă în zigzag a fulgerului. Toate astea n-au fost întâmplătoare, nu?

— Nu — îi spun eu — după ce îi cercetez câmpul. Fulgerul, ca și radiația, îl atacă mai puternic pe acela care s-a atașat de spiritualitate. Spiritualitate înseamnă și control asupra situației. Dacă eu fac din spiritualitate un țel, atunci, la cea mai mică destabilizare a situației câmpul meu devine agresiv. Corespunzător, el va atrage agresiunea. Bunicul dumneavoastră avea o înaltă agresivitate subconștientă față de oamenii care îi umileau valorile lui spirituale. La fel și la bunica dumneavoastră, numai că într-o măsură mult mai mică. Înseamnă că, dacă dumneavoastră îi priviți cu îngăduință pe oamenii proști și lipsiți de aptitudini și vă rugați ca pentru dumneavoastră spiritualitatea și perfecțiunea să fie mijloace pentru iubirea față de Dumnezeu, fulgerul și radiația vă vor afecta mai puțin.

Un om puternic, energic, având voință, experiență și intelect, poate suferi un eșec total din cauza necunoașterii

legilor care guvernează universul. Mă gândeam la toate acestea, examinând următorul pacient. El îmi spunea povestea sa într-un ritm lent, cu pauze.

— Până nu demult, aveam mulți prieteni. Rulajul întreprinderii mele era de câteva sute de mii de dolari, lunar. Totul mergea minunat. Acum nu am prieteni, am aproape o sută de mii de dolari datorie și mi s-a născut un copil bolnav. Și n-am făcut niciodată nimănui vreun rău. Am trăit după legile biblice. Unde-i echitatea?

— Legile biblice sunt legile iubirii, iar dumneavoastră le-ați încălcat. Foarte des i-ați disprețuit și i-ați condamnat pe cei care nu au bani. Când începi să te rogi pentru bani, începi să-l disprețuiești pe cel care nu-i are. De aceea Cristos spunea că „mai ușor va trece cămila prin urechile acului decât va intra bogatul în împărăția cerurilor”. Asta înseamnă că bogatul este ispitit să facă din bani un sens al vieții. Dar Cristos mai spunea: „Fericiți acei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăția cerurilor”. Asta înseamnă că cel bogat spiritual este ispitit să facă din spiritualitate țel și sens al vieții. Iată deci, că nu este permis să-i disprețuiești pe cei lipsiți de bani și pe cei săraci cu duhul. Iar dumneavoastră asta ați făcut.

— Da, aprobă bărbatul. Întotdeauna i-am disprețuit pe proști și pe trădători.

— Iar copilul dumneavoastră este deja pregătit să-i ucidă. Și sufletul lui este plin până la refuz cu ură față de lume. De aceea este bolnav. Cultura generează civilizație. Adică spiritualitatea generează bani, bunuri materiale. Dumneavoastră faceți din bani un țel și îi pierdeți, faceți un țel din spiritualitate și o pierdeți de asemenea. Spiritualitatea este

generată de moralitate. Moralitatea provine din iubirea pentru oameni. Iar acea iubire, cu care îi iubim pe oameni, noi o primim de la Dumnezeu. Iubirea pentru Dumnezeu generează iubirea pentru lume și pentru oameni, după aceea apare moralitatea, apoi spiritualitatea, iar după aceea, ceea ce noi numim „binefaceri ale civilizației”. Dacă dumneavoastră vă fixați ca țel una din treptele care duc spre Dumnezeu, scara dumneavoastră se va nărui.

— Spuneți-mi ce înseamnă în practică iubirea pentru Dumnezeu, mă întreabă pacientul

— Uitați-vă și dumneavoastră. Totul depinde de El. Dar Dumnezeu nu depinde de nimic. Dumnezeu este iubirea. Imaginați-vă că iubiți un om și că iubirea dumneavoastră nu poate fi influențată de nimic: nici bani, nici situație familială, nici situația socială, nici lipsa de talente, moralitate, și așa mai departe. Să depinzi de ceva înseamnă să primești. În iubire principalul este nu să iei, ci să dai. Dacă dumneavoastră continuați să iubiți un om care v-a trădat și v-a jignit, înseamnă că dumneavoastră iubiți în el pe Dumnezeu. Dacă nu vă temeți să fiți sincer, și în nici un fel de împrejurări nu atentați asupra sentimentului de iubire din suflet, vă apropiați de Dumnezeu. Mai este un moment foarte important: cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât e mai periculos.

Fața interlocutorului meu s-a alungit:

— Cum să înțeleg, aceasta?

— Cu cât este mai performant alpinistul, cu atât este mai periculoasă calea pe care el va merge! Logic. Cu cât este mai aproape de Dumnezeu, cu atât omul primește mai multă

fericire, și cu atât va fi mai puternică durerea când va pierde această fericire. Cu alte cuvinte, în cazul intensificării iubirii către Dumnezeu nu trebuie să ne orientăm numai asupra bogăției sentimentelor, asupra fericirii și desfătărilor, dar și asupra unor mari suferințe. De aceea în icoanele Maicii Domnului se reflectă nu numai fericirea unei imense iubiri pentru pruncul născut, ci și suferința viitoare pierderi a acestuia. Mai simplu spus, Dumnezeu nu este numai fericire, ci și suferință. Iar mai corect, Dumnezeu este dincolo de fericire și suferință.

În noiembrie 1995 trebuia să plec la New York. Acolo trebuia să mă ocup în exclusivitate de terapie. Simțeam că era absolut necesar să mă rup de treburile mele și să echilibrez situația care începuse să se deterioreze văzând cu ochii. Credeam că cea de a doua carte era perfect echilibrată. Acum, desprinzându-se de teluric, omul nu se va arunca spre spiritual și nu va face din acesta un țel. El va tinde către Dumnezeu. Credeam că mă voi limita doar la a doua carte și că, pentru jumătate de an sau un an, voi uita de orice psihologie. Dar, judecând după ceea ce se petrecea în jur, am înțeles că nu voi avea parte de odihnă. O temă de o importanță majoră nu a fost epuizată. Într-un anumit fel, ea este legată de timp, dar eu nu înțeleg în ce mod. O detașare totală de treburile mele, după cum nădăjduiam, mă va ajuta să prind această temă. Înainte de plecare au venit la mine doi pacienți în stare gravă pe care am încercat să-i ajut. Primul, un băiețel de vreo nouă ani, bolnav de leucemie. Al doilea, un bărbat de asemenea cu probleme oncologice și încă în stadiul al patrulea. Cauza îmbolnăvirii

celor doi era absolutizarea spiritualității. La băiat era vorba de aptitudini și intelect. Atașamentul generează aroganță și dispreț față de cei mai puțin dotați și mai puțin inteligenți, ură față de cei care îl umilesc. Și, oricât m-am străduit să-l ajut pe el și pe părinții lui pentru a le schimba orientarea, nu s-a înregistrat nici o ameliorare. Ceva se opunea. Dar, oricât am încercat să-mi dau seama despre ce este vorba, n-am reușit. Situația băiatului se agrava. Părinții acționau cu conștiințiozitate asupra lor înșiși. Dar alunecarea în prăpastie continua. Același lucru și în privința celui alt pacient. Îi explicam că pricina bolii lui este gelozia.

— Înțelegeți că gelozia este un sentiment exacerbat al proprietății. Familia este un bun pământesc. Dacă omul, din cauza unui lot de pământ, începe să invidieze, să disprețuiască și să blameze, în acest fel se ancorează în valorile pământești, și atunci acest comportament îl va avea și în familie. Dar, familia nu este numai un bun pământesc ci și unul spiritual. Teritoriul spiritual nu trebuie nici el transformat în țel. Imaginați-vă următoarea situație: eu am un lot de pământ și îl alung pe acela care ar vrea să se stabilească pe el. O fac pentru că este proprietatea mea și acest lucru e normal. Acum imaginați-vă că eu îl urăsc pe omul care a trecut peste teritoriul meu. Acest lucru deja nu mai e normal. Deci, dacă pentru mine lotul este valoare absolută, atunci eu sunt gata să ucid pe oricine, dar, dacă pentru mine lotul este doar un mijloc, atunci nu va mai exista agresiune.

Bărbatul care avea cancer, mă privea și încerca să înțeleagă ceea ce îi spuneam. El a început să muncească cu sine însuși, a început să se roage, dar atașamentul lui față de soție și,

respectiv, agresivitatea față de ea, nu se diminuează. M-am întâlnit zilnic cu el și am încercat febril să îndrept situația, dar nimic nu ajuta. Este ceva ce-i mai presus de spiritualitate. Și acest ceva alimentează atașamentul față de soție. Am sucit pe toate fețele, de sute de ori, diverse variante, și astfel am ajuns la o singură concluzie: iubirea pentru omul apropiat este deja o valoare de sine stătătoare în acest Univers. Și familia include toate aspectele: familia, ca valoare pământească; familia, ca teritoriu spiritual; familia, ca teritoriu al iubirii.

— Pentru dumneavoastră, teritoriul iubirii reprezintă, deocamdată, valoarea absolută. Iar omul drag și iubirea pentru acesta, ca și iubirea pentru familie și copii, sunt doar un mijloc pentru iubirea față de Dumnezeu. Țel suprem poate fi doar ceea ce nu este destructibil, ceea ce este veșnic, altfel, în mod inevitabil, apare agresivitatea. Ne luăm rămas bun și stabilim o întâlnire după întoarcerea mea.

Mi se pare că deja am găsit ceea ce era mai important, cel de-al treilea sistem de valori – iubirea față de oameni și lume. Înțeleg că oamenii care au citit prima și a doua carte nu se vor mai atașa de valorile pământești și spirituale, dar ei se pot ancora de iubirea pentru oameni. Sentimentul de iubire față de oameni este legat de structurile temporale. Cât este însă de periculoasă absolutizarea timpului, adică a iubirii față de oameni, pe atunci încă n-o știam. M-am lămurit în America.

În Manhattan, sunt doi zgârie nori gemeni aparținând centrului economic mondial, construit de japonezi. Dacă mergi pe Broadway, care se găsește la o sută de metri depărtare de aceste

clădiri, pe una din fațade, în stânga, poți să vezi un panou pitoresc – un grup de oameni alergând pe patine cu roțile. În această clădire, la etajul al cincilea, dădeam consultații. Acum, când am început să-i diagnostichez pe pacienți mult mai profund, am înțeles care este esența psihologiei americane.

Unul din emigranți descrie totul în felul următor: americanii sunt un popor absolut tâmpit. Ei au două-trei țeluri în viață. Cel mai important îl constituie banii. Aici toată lumea se închină la ban. Al doilea țel: să facă sex, să mănânce și să bea; de toate celelalte, pe americani, îi doare-n cot.

— Nu vi se pare ciudat că, în ciuda unor asemenea interese, poporul nu trăiește rău și că prosperă?

El dă din umeri.

— Să faci țel din bani este un păcat. Așa-i? îi spun eu.

— Desigur, spune el, dar eu nu fac din bani un țel.

— Bineînțeles. Dar priviți: dacă pentru mine banii reprezintă o valoare absolută, ei sunt mai presus de toate. Înseamnă că ei sunt mai presus decât iubirea pentru Dumnezeu, mai presus de viața omenească. Prin urmare, în cele din urmă, am să fiu pregătit să omor doi-trei oameni pentru bani. De asemenea eu voi fi gata să omor pe oricine, dacă el va atenta la banii mei. Pentru că țelul trebuie să fie intangibil, totul acționează pentru acest țel. Iar acum imaginați-vă: eu fac un țel din spiritualitate. Înseamnă că acel rai pe care l-am creat, moral și echitabil, trebuie să fie veșnic. Ideea, morala și legile create pe baza lor reprezintă valoarea supremă, sunt situate deasupra iubirii pentru Dumnezeu, deasupra iubirii pentru oameni și deasupra vieții omenești. Și atunci voi fi pregătit să omor nu unul, doi sau trei, ci milioane. Asta s-a și întâmplat în

timpul socialismului și fascismului când, pentru o idee oarecare, țara era transformată în mașină de tocat carne. În concluzie, spiritualitatea este o fericire mult mai mare, dar și o nefericire la fel de mare, dacă ea devine unic țel. Cea mai mare fericire este iubirea pentru oameni și lume – așa cred mulți. Dar dacă eu iubesc toată omenirea iar ea mi-a dezamăgit așteptările, atunci eu voi fi gata să omor toată omenirea. Așadar, cel care își face din iubirea pentru oameni o valoare absolută, merge spre apocalipsă.

Acum să analizăm din acest punct de vedere America. Aici se nasc și vin acei oameni ale căror suflete sunt pregătite să-și facă drept țel absolut valorile spirituale și iubirea față de aproape. Adică, vin oameni plini de iubire și bogați spiritual. Și pentru a-și salva sufletul de o colosală agresivitate, dacă nu există suficientă dragoste și credință în Dumnezeu, îi ajută renunțarea la iubirea pentru oameni și la valorile spirituale. De aceea totul începe să se clădească pe bani și pe câștig. Oamenii nu comunică unul cu celălalt deoarece, comunicarea și contactele dezvoltă spiritualitatea. Banii devin mai importanți decât iubirea față de alt om. Și, oricât ar părea de straniu, acest lucru se justifică dintr-un punct superior de vedere. Însă aici este un mic „dar”. Să te dezici de iubirea pentru oameni și de spiritualitate se poate, atunci când asemenea bogății sunt multe. Să se gândească numai la bani și la bunăstarea pământească poate numai cel care are o mare rezervă de iubire și de valori spirituale. Acest lucru se cheamă „din trei rele să-l alegi pe cel mai mic”. Acum însă aceste timpuri sunt pe sfârșite. Înainte, în Orient se acumulau valori spirituale, iar în Occident ele erau fructificate. Dacă înainte rezervele spirituale

îi ajungeau omului nu doar pentru o singură viață, acum ele pot fi epuizate în doar câțiva ani. Aici la New York, din ce în ce mai des îmi vin pacienți care s-au dezis de spiritualitate și de iubirea pentru oameni, și au reușit să se ancoreze în valorile telurice, în bunurile pământești. La ei încep forme grave de depresie, iar apoi bolile fizice. În subconștient ei simt că a-ți face țel din spiritualitate și iubire pentru oameni este periculos. Ei încep să trăiască numai prin valorile telurice și din nou apar problemele. Și de orice s-ar apuca, totul se năruie, apare sentimentul de deznădejde. Unor asemenea pacienți le explic că se impune să-și formeze un sistem corect de valori, că fără o noțiune precum iubirea pentru Dumnezeu, ei nu vor putea supraviețui.

Stau într-un mic cabinet pe Jo-street și discut cu o nouă pacientă.

— Peste câțva timp asupra dumneavoastră poate să se abată o mare nenorocire; plus bolile, îi explic eu, ei. La dumneavoastră acționează acum un uriaș program de autodistrugere. Nu ați trecut încercările și ați refuzat purificarea dată de Dumnezeu.

— Știți – îmi spune femeia – niciodată în viață nu am avut un sentiment puternic de iubire pentru cineva. Cu câteva luni în urmă m-a chemat la New York o cunoștință. Am început să lucrez la ea ca menajeră, și nu demult am fost cuprinsă de un sentiment puternic. M-am îndrăgostit nebunește de un om, eram cu adevărat fericită iar mai departe a început un teatru al absurdului. Cunoștința mea, netam-nesam, m-a azvârlit în stradă, fără să am mijloace de subzistență. Mai mult, ea a

sunat-o pe mama mea în Rusia și i-a spus că am cancer și că voi muri în curând.

— Și iată – pacienta mea își ține cu greu lacrimile – exact în acest moment, omul iubit m-a trădat. Nu numai că nu m-a ajutat, dar pur și simplu a dat bir cu fugiții. Cum să suport toate acestea?

— Oricât ar părea de ciudat, autorul a tot ce s-a întâmplat sunteți dumneavoastră – îi spun eu femeii. Mai precis, modul dumneavoastră incorect de a recepta lumea. Iubirea pentru omul drag o constituie pereții, iar iubirea pentru Dumnezeu este temelia pe care se clădește totul. Nu vi s-au dat pereți mari pentru că ei v-ar fi îngropat. Temelia dumneavoastră este prea mică. În America, atașamentul față de iubirea pentru oameni este mai mic, de aceea aici puteați să încercați acest sentiment fără să pieriți. Dar o parte din pereți, oricum s-au surpat. Dacă iubiți această lume mai mult decât pe Dumnezeu, pentru ca dumneavoastră să vă întoarceți către El lumea trebuie să fie crudă și inechitabilă față de dumneavoastră. Dacă vă păstrați iubirea fără să manifestați agresivitate față de alții și față de sine, contactul cu Dumnezeu se intensifică și are loc purificarea. Iubirea pentru un alt om a devenit într-atât țelul dumneavoastră încât, contactul cu Dumnezeu a început să se micșoreze dramatic, iar acest lucru vă amenința sufletul. Pentru a vă salva viața, trebuia să pierdeți imediat iubirea și să aveți parte de o atitudine crudă din partea lumii înconjurătoare. Mama dumneavoastră a primit răuvoitorul telefon pentru că, v-a transmis dorința de a face din omul iubit țel suprem și fericire. Cea ce dumneavoastră ați considerat drept catastrofă și nenorocire a fost, de fapt, o operație de anvergură pentru

salvarea sufletului dumneavoastră și a dumneavoastră înșivă. Uneori oamenii se întâlnesc în viață, simt o uriașă iubire unul față de celălalt, iar după aceea fie mor, fie se îmbolnăvesc, fie se jignesc unul pe celălalt și se despart, după care încep să boalească ori să moară. Și în tot acest timp, în structurile câmpurilor lor se formează sufletul copilului lor. În suflet există o scânteie dumnezeiască veșnică și straturi superficiale care se formează prin iubirea părinților pe parcursul câtorva vieți. Și, pentru ca sufletul să se formeze corect, părinții trebuie să piardă periodic toate valorile, pentru ca sufletele copiilor lor să se purifice prin iubirea pentru Dumnezeu. Cu cât există mai multă iubire pentru un alt om, cu atât mai perfect poate fi copilul și, în același timp, cu atât mai dureroasă va fi destabilizarea sau pierderea temporară a acestei iubiri. Dar aceasta este o condiție necesară pentru ca iubirea pentru omul drag să nu se contopească cu iubirea pentru Dumnezeu. În momentele de pierderi, suferințe, rugăciunea în care omul îi cere lui Dumnezeu să i se dea iubirea pentru Dumnezeu, ca fericire supremă, este deosebit de eficientă.

Nu demult, m-a rugat o femeie să-i explic cauza morții fiicei ei.

— Spuneți-mi, în ce a constatat vina mea?

— În fața lui Dumnezeu nu există vinovați. Asta este una. Și a doua, programul din cauza căruia a murit fata, nu a venit de la dumneavoastră. Era propria ei karmă. Fiica dumneavoastră a murit, nu pentru că ar fi făcut ceva, ci pentru a nu comite anumite fapte care i-ar fi putut aduce prejudicii sufletului ei. Moartea a fost o protecție pentru sufletul ei. Peste

un anumit timp, ea s-ar fi putut îndrăgosti de un alt om, dar perceperea incorectă a lumii, ar fi anulat totul. Cu o jumătate de an înainte de moarte i s-a trimis o încercare prin jignirea sentimentului de iubire și de încredere, însă ea nu a trecut-o. Acea iubire uriașă, care i-a fost predestinată fetei, în loc să-i dezvolte sufletul, i l-ar fi mutilat. De aceea fiicei dumneavoastră i s-a interzis accesul la acest sentiment și, în general, la viață.

Un episod interesant mi-a arătat încă o dată, destul de clar, că bolile canceroase se vindecă prin iubirea pentru Dumnezeu când aceasta devine un țel, și apar atunci când țelul devine iubirea pentru om.

— Știți, îmi spune unul dintre pacienți, eu locuiesc în Florida iar fiica mea la New York. Cu câteva luni în urmă i-au apărut dureri sub coaste, în partea stângă. S-a dus la centrul medical și a făcut o radiografie. I-a fost depistată o tumoare canceroasă pe pancreas, de mărimea câtorva pumni. Fiicei i s-a propus operația și chimioterapia. Rămăseseră două săptămâni până la începerea tratamentului. Ea a citit prima dumneavoastră carte. A început să se roage în fiecare zi și nu mânca aproape nimic. După două săptămâni i-au făcut o nouă radiografie. Nu mai exista nici o tumoare. Medicii erau șocați. N-au putut să explice nimic și au decis că s-au încurcat filmele.

— Am să vă explic ce s-a întâmplat, îi spun eu tatălui fetei. În primul rând este foarte bine că nu a ajuns la mine la consultație, pentru că ar fi sperat numai în intervenția mea și asta ar fi împiedicat-o să lucreze cu sine însăși. În al doilea rând, pancreasul este legat de comunicarea cu omul iubit.

Pancreatita, diabetul zaharat, cancerul pancreatic sunt semne ale faptului că omul iubit și iubirea pentru el au devenit o valoare absolută. La fiica dumneavoastră, din cauza sistemului eronat al valorilor, a început să crească brusc agresivitatea subconștientă și, în consecință, s-a format tumoarea. În al treilea rând, ea a înțeles că poate să moară și a renunțat la tot ceea ce până atunci constituia fericirea supremă. Când a început să se roage lui Dumnezeu, ea a simțit în mod intuitiv că, fericirea supremă și sensul vieții înseamnă de fapt, iubirea pentru Dumnezeu. Dispărând agresivitatea, a dispărut și tumoarea. Când discut cu pacienții, adeseori repet faptul că nici un medic, nici un vindecător nu vindecă, ci doar ajută pacienții să se însănătoșească. Se vindecă omul însuși, pe baza intensificării impulsului volitiv care, prin iubire, îl apropie de Dumnezeu.

Acum câteva zile m-am confruntat cu o situație la care am devenit părtaș fără voie. M-a sunat o cunoștință din Roma spunându-mi că a venit la ea omul iubit și că, dintr-o dată, el a început să se simtă rău.

— Starea lui se înrăutățește cu o rapiditate alarmantă, mi-a spus ea. Nu mi-ați putea explica din ce cauză?

— Cauza e foarte simplă, îi explic eu. S-a îndrăgostit foarte tare de dumneavoastră.

— Și pentru asta ar putea să moară?

— Și încă cum! i-am răspuns eu. Cu cât mai puternic este atașamentul, cu atât mai intensă devine agresivitatea. Ea poate să vă ucidă pe dumneavoastră, și de aceea se desfășoară și începe să-l ucidă pe el.

— Și ce-i de făcut?

— În primul rând trebuie să vă rugați amândoi. În al doilea rând, mai puțină iubire și contacte sexuale, iar dacă le veți avea, folosiți prezervativul. Acest lucru duce la scăderea sensibilității și atașamentului față de iubirea pentru un alt om. Dealtfel ritualul circumciziei este legat exact de acest lucru.

— A fost la mine la consultație un cuplu tânăr, îi povestesc eu cunoștinței mele. Femeia suferea de o mastită cronică de care n-a putut în nici un chip să scape. La bărbat, în timpul contactului sexual începeau niște dureri acute în zona canalului urinar și a vezicii.

— Trebuie să vă rugați nu numai înainte de masă, ci și înainte de contactul sexual, le-am explicat eu. Renunțați la reproșurile reciproce care vă leagă unul de celălalt. Iubitul dumneavoastră să-și amintească și să-și retragă toate reproșurile pe care le-a avut împotriva femeilor. După aceea receptorul l-a preluat el și eu i-am explicat că valoarea supremă nu este omul iubit, ci iubirea pentru Dumnezeu. Simt că partenerul meu de dialog este interior, șocat. Situația lui este foarte gravă. În câmpul său se află hieroglifa morții.

— Profitați de șansa dumneavoastră, rugați-vă. Pun receptorul în furcă.

A doua zi cunoștința mea mă sună din nou.

— Prietenului meu îi este și mai rău, spune ea pe un ton pierdut. Abia m-am întors acasă iar el a stat în pat patru ore fără cunoștință. Mă tem că va muri. N-am cum să-l internez aici în spital, iar eu trebuie să plec pentru câteva zile în Germania și mă tem să-l las singur.

— În primul rând starea lui s-a îmbunătățit, îi spun eu, în structurile câmpului iubitului dumneavoastră nu există moarte, în al doilea rând cu cât vă temeți mai mult pentru el, cu atât îi produceți un rău mai mare și-l împiedicați să supraviețuiască. Mergeți către Dumnezeu. Iubitul vă va urma și se va face bine. Nu vă temeți. Plecați în Germania. Dacă plecați, îi va fi folositor. Și apoi, dacă îi este scris să moară, nu-l va salva nimeni, nici măcar eu.

— N-ați putea să vă uitați? Mă întreabă ea cu disperare.

— N-am voie să mă uit la așa ceva, îi răspund eu. Dați-i receptorul, vreau să vorbesc cu el.

În timp ce ea-i transmite receptorul, eu mă chinui să găsesc soluția. Pentru a cunoaște lumea și a atinge noi trepte, eu trebuie să mă perfecționez. Periodic îmi iese la suprafață „murdăria” karmică. Scăpând de ea ajung, cu mare greutate, și cu destule chinuri la noi generalizări.

Dar omul este acum în pragul morții iar eu sunt pentru el singura speranță de supraviețuire. El se agață de mine, face din mine un țel și momentan îmi preia „murdăria” karmică, înmulțind-o. Eu trebuie să-i dau o informație precisă și în același timp să-l resping, deoarece orientarea către mine ar putea să-l coste viața. Când el lua receptorul, eu deja găsisem soluția corectă.

— Ascultați-mă atent, îi spun eu, sunteți pe moarte acum, pentru că principalele valori pentru dumneavoastră le constituie lucrurile pe care le vedeți în jurul dumneavoastră. Moartea confiscă toate valorile, și noi, purificați, mergem către Dumnezeu. Înseamnă că, dacă dumneavoastră veți face ceea ce se întâmplă în cazul morții, nu va mai avea sens să muriți.

Renunțați la tot ce vă ține legat și cereți-vă iertare în gând. Dacă vă este sortit să muriți, veți muri, iar eu n-am cum să vă ajut. V-am dat tot ce am putut. De acum nu vă mai sunt util.

A doua zi, tânărul mă sună din nou.

— Mă simt normal. Este pur și simplu incredibil — recunoaște el.

Eu ridic din umeri.

— Dumneavoastră ați început să construiți un sistem adevărat de valori, de aceea nu este necesar să muriți. Vă rog să nu uitați un lucru important — îi spun eu — între dumneavoastră și femeia iubită trebuie să existe o oarecare distanță. La început o iubire dumnezeiască, iar apoi iubirea dintre bărbat și femeie. Simțiți că o iubiți ca pe o soră, ca pe o fiică, ca pe mamă, cum iubiți păsările și animalele, natura din jurul dumneavoastră, lumea creată de Dumnezeu. Cel dintâi sentiment trebuie să fie acela că iubiți în ea pe Dumnezeu, iar după aceea tot ceea ce v-am enumerat. Și atunci când iubirea va pleca, omul va muri, va trăda, va înșela, va jigni, va minți, sentimentul dumneavoastră de iubire va rămâne invulnerabil. Vă mai reamintesc: nu vă orientați asupra mea.

— Da, acest lucru deja l-am înțeles — respiră el ușurat.

— Slavă Domnului!

Ne-am luat rămas bun.

Iubirea pentru oameni este o valoare colosală. Ea generează aptitudini, talente. Și când omul începe să-și valorifice aptitudinile, talentele, în el răsună întotdeauna glasul iubirii pentru oameni; dar după acest glas, întotdeauna trebuie să răsunе neauzitul, dar importantul glas al iubirii pentru

Dumnezeu. Dacă el nu există, omului nu i se va permite să-și descopere talentul, pentru ca el să nu-i înșele și să nu-i ademenească pe admiratorii săi. Am înțeles în ce consta atracția vocii lui Edit Piaf când am auzit despre istoria copilăriei ei. La vârsta de șapte - opt ani era oarbă și, după cum am văzut eu, cauza orbirii a fost iubirea pentru oameni și lume. Iar când iubești lumea mai mult decât pe Dumnezeu, atunci începi să-ți pierzi vederea ca să te atașezi mai puțin de ea. Mulți la bătrânețe își pierd vederea, pentru că se leagă prea mult de această lume. Când femeile din orășelul unde locuia fetița au început să se roage așteptând o minune, atunci efortul lor unit, puternic, a vindecat sufletul fetei și ea a început să vadă. Ignorarea tuturor sistemelor de valori, în intenția de a ajunge la Dumnezeu, ne permite să simțim și să descriem lumea înconjurătoare.

Aveam la consultație un tânăr care mi-a povestit multă vreme despre problemele sale.

— La cine n-am fost eu?! Și la babe și la bioenergeticieni. În cel mai bun caz simțeam pentru un timp o oarecare ușurare, dar farmececele nu mi le-a putut dezlega nimeni.

— Nu e vorba de farmece — îi explic eu. Aveți o imensă agresivitate subconștientă față de femei. Mai simplu spus, sunteți un om incredibil de gelos. Sufletul vă este prea atașat de familie, de omul iubit, de dorința de a avea copii de la femeia iubită. De aceea, când pierdeți toate acestea, apare agresivitatea. Revizuiindu-vă viața, schimbați-vă atitudinea față de oameni, schimbați-vă caracterul.

După o lună a venit din nou la consultație.

— Sunt în al nouălea cel — îmi povestește el. Îmi este mult mai bine. Simt că nu mai sunt atașat de relații. Îmi imaginez că toți s-au certat cu mine, m-au trădat, dar eu nu mai manifest agresivitate, iar iubirea se păstrează în suflet.

— Da. Nu mai sunteți atașat de relațiile cu omul apropiat, adică de spiritualitate, însă sufletul dumneavoastră este prea mult legat de iubirea pentru oameni.

— Am considerat întotdeauna că acesta este un lucru bun, se miră el.

— Iubirea pentru oameni este o uriașă fericire și o mare bogăție. Dar dacă noi o situăm deasupra lui Dumnezeu, ea se inversează în nefericire. Iubirea pentru oameni nu poate fi un țel ci doar un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu. Dacă omul face un țel din bani, copiii lui se vor naște cerșetori spre a-și purifica sufletele. Dumnezeu nu le va da bani, sau chiar ei îi vor respinge pentru a supraviețui. Dacă părinții își fac un țel din spiritualitate, copiii se vor naște fără spirit ori vor respinge spiritualitatea, nu vor dori să-și dezvolte intelectul, capacitățile, etica. Dacă omul își face un țel din iubirea pentru oameni, și-i disprețuiește și-i judecă pe cei care i-au înșelat încrederea, Dumnezeu îi va priva pe copiii săi de iubirea față de oameni. În sufletul lor își va face sălaș diavolul. Sau ei înșiși vor respinge iubirea pentru oameni și vor deveni niște netrebniți și violatori. Toți aceștia prezintă atașament față de iubirea pentru oameni. După o lună tânărul a venit din nou la mine.

— Totul e normal la mine dar mi-a apărut senzația că am devenit vampir energetic în raport cu femeile. Este oare adevărat?

— Da, așa este, îi răspund eu. Pentru dumneavoastră femeia iubită continuă să fie țel și nu mijloc. Iar noi ne alimentăm prin țel, luăm putere de la țel. Dacă ne facem țel din Dumnezeu, atunci puterea și dragostea o luăm de la El. Dar dacă ne facem țel din omul iubit, atunci forța și iubirea le răpim de la acesta, iar asta înseamnă deja jaf. În acest fel mamele, iubindu-și nebunește copiii, în mod inconștient le fură sănătatea și fericirea.

— Ce înseamnă asta? Că e un păcat să iubești un alt om?

— Totul se desfășoară în funcție de raportul dintre iubirea față de om și iubirea față de Dumnezeu. Universul a apărut ca o desprindere, ca o ruptură din Dumnezeu. Și cu cât ruptura e mai mare, cu atât mai puternică trebuie să fie iubirea pentru Dumnezeu, dorința de reunificare cu El. În ce constă sensul mitului lui Adam și Eva? Pe de o parte iubirea bărbatului și femeii creează urmași, iar pe de altă parte această iubire poate fi considerată păcătoasă. Caracterul ei de păcat ar consta în aceea că, ea ar putea întrece iubirea față de Dumnezeu. Dacă ne facem țel din orice din acest Univers, atunci iubirea noastră față de obiectul ce ni l-am fixat ca țel va întrece iubirea pentru Dumnezeu. Dacă orice fel de fericire pe care o încercăm nu-i decât un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu, atunci, oricât de intens am iubi lumea înconjurătoare, iubirea pentru Dumnezeu va fi întotdeauna mai puternică, și prin urmare, în locul distrugerii se va produce dezvoltarea.

Odată, la consultație, un bărbat m-a întrebat:

— Când încerc să mă rog la Dumnezeu, imediat în partea dreaptă a capului îmi apare o durere care parcă se așează pe cap. Nu mi-ați putea spune din ce cauză?

— V-a rămas în suflet încă mult dispreț pentru oamenii imperfecti și multe reproșuri față de lumea înconjurătoare. Nu puteți sta în fața icoanelor fiind supărat pe cineva și condamându-i pe alții. Rugăciunea nu are efect dacă sunteți plin de supărare și dispreț. Începeți cu pocăința.

El a dat din cap iar eu mi-am amintit un caz interesant pe care mi l-a povestit o cunoștință. Ea a început să se roage și să repete iarăși și iarăși.

— Doamne, Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Și de fiecare dată îi trecea prin cap o durere sălbatică. Și așa două luni la rând. Odată ea a rostit:

— Doamne, oricum te iubesc mai mult decât orice pe lume, numai nu-mi pricinui asemenea dureri. Boala i-a dispărut și nu a mai simțit-o niciodată.

În octombrie, înainte de a pleca la New York am avut doi pacienți dificili. Am vorbit deja despre asta. Un băiat excepțional de inteligent avea leucemie. Cauza: atașamentul față de aptitudini, față de spiritualitate. Cel de-al doilea cu cancer în ultima fază. Încercând să-i ajut pe ei, în mod special, am descifrat ceea ce alimenta atașamentul față de spiritualitate: dorința de a face unic țel din iubirea pentru oameni și lume. Eram convins că acum totul se va sfârși cu bine, însă m-am înșelat. După plecarea mea, starea bărbatului s-a înrăutățit. Epuizată, soția lui m-a sunat la New York câteva zile la rând, dar nimic nu i-a fost de folos. Era pe moarte și după o

săptămână, a și murit. Atunci mi-am pus o întrebare. Dacă el nu era ancorat în cele trei sisteme principale ale valorilor pe Pământ, atunci de ce a murit?

Ei bine, sunt mai multe cauze: el putea transmite copiilor foarte multă „impuritate” spirituală de care n-a putut să se debaraseze, sau e posibil ca, în această viață să fi comis o faptă pentru care a fost nevoit să plătească. O altă cauză ar fi aceea că, nu m-a crezut până la capăt și n-a reușit să-și convingă sufletul de faptul că iubirea pentru Dumnezeu este fericirea supremă în viață. La urma urmelor, peste un an, doi, el trebuia să se nască undeva și plecarea lui de pe Pământ era strict hotărâtă. Toate acestea erau cât se poate de probabile, însă eu simțeam că era încă ceva care alimenta boala. El n-a putut să renunțe până la sfârșit la gelozie, însă în acest caz trebuiau abordate structurile situate deasupra timpului... Aceste structuri creează timpul ca atare. Ele pot fi de asemenea sisteme de valori de care te poți atașa făcând din ele țelul și sensul vieții. Ce trebuie făcut însă ca să ieși din timp, spațiu și materie, nu puteam să înțeleg. E drept că în ultimul timp am început să simt structura care se opune timpului și, periodic, îmi ieșeau la suprafață programe de atașament față de aceasta. Încerc să clasific această structură. Desenez un cerculeț. Acestea sunt valorile pământești, materia. În dreapta, un alt cerculeț. Acestea sunt valorile spirituale, spațiul. Spațiul generează materia și, concomitent, ele trec din unul în altul. Dacă se schimbă structura spațiului, se schimbă structura materiei. Masele mari de materie modifică structura spațiului. Desenez deasupra lor un al treilea cerculeț. Acesta este timpul, adică iubirea față de oameni și lumea înconjurătoare. Această iubire

o generează valorile spirituale și fizice. Și iată că recent am desenat deasupra timpului un al patrulea cerculeț.

Prin urmare există fapte. Am intrat în contact emoțional cu esența care se găsește dincolo de timp. Ea trece în timp, timpul trece în această esență. Prin ceva, ea este opusă timpului. Acum apare întrebarea: prin ce este opusă? Încerc să găsesc situații similare de interacțiune a materiei cu spațiului. Cel mai bun exemplu aici este omul. Toate procesele se desfășoară rapid. Corpul se distruge, sufletul trăiește. Adică structurile câmpurilor sunt mai longevive decât structurile materiale. Stabilitatea câmpului este superioară stabilității materiei. După cum le spun pacienților mei: îmbrăcămintea, apartamentul, banii, reprezintă apărarea corpului nostru, adică condițiile stabile care îi permit să se dezvolte. Cu cât există mai mulți bani și este mai mare bunăstarea materială, cu atât sunt mai multe condiții de stabilitate și apărare împotriva lumii înconjurătoare. Dar numai stabilitatea fizică duce la degradare. Dinozaurii au dispărut, iar broaștele țestoase ascunse în carapacea solidă au încetat să se mai dezvolte. Au început să biruie mamiferele, pentru care greutatea enormă și carapacea dură și dinții ascuțiți au trecut pe planul al doilea: Adaptarea rapidă la noile condiții, schimbările la nivelul reflexelor le-a permis să transforme adaptarea fizică, într-una funcțională. Cu cât mai multe funcții avea un organ sau un grup de organe luate împreună, cu atât mai înaltă era adaptabilitatea organismului. Apărarea informațională s-a arătat mai puternică decât cea fizică. Dezvoltarea structurilor spirituale a decurs mai activ în grupurile de organisme. Grupele stabile aveau mai multe șanse de supraviețuire, dar s-a dovedit că gândirea

colectivă are minusurile ei. Ea tinde către monotonie, este mult mai statică decât cea individuală. De aceea albinele, furnicile și alte colectivități unde colectivismul a sugrumat total individualitatea, și-au încetat, ca și broaștele țestoase, dezvoltarea. Direcția cu cele mai bune perspective a fost aceea în care se întâlneau două spirale, unde gândirea colectivă era îmbogățită de cea individuală. Astfel, lumea materială tinde către diversitate, către schimbare, lumea spirituală către unitate și uniformitate. Valorile spirituale, comparativ cu cele pământești, reprezintă un factor de mult mai mare stabilitate. Înseamnă că ele îl pot apăra mai bine pe om, adică intelectul, capacitățile, etica, echitatea, idealurile înalte. Dacă toate acestea s-ar acumula cu prioritate într-un om, atunci acesta va fi mai adaptat la viață decât cel care se orientează numai spre bani și bunuri materiale. Timpul, în raport cu spațiul și materia reprezintă o stabilitate și mai mare. Adică, în acest Univers, stabilitatea supremă înseamnă că blocurile informaționale de bază se găsesc în structurile temporale. Mai simplu zis, iubirea pentru oameni și pentru această lume, mai precis pentru acest Univers, creează în final cea mai mare stabilitate și prin urmare cea mai înaltă fericire.

Iar acum să trecem din nou la cea de-a patra structură pe care am descoperit-o de curând. Dacă ea se opune timpului, înseamnă că ea trebuie să-l distrugă, și în același timp trebuie să aibă o mai mare stabilitate în comparație cu timpul. M-am chinuit să găsesc denumirea acestei esențe. După aceea, am decis s-o numesc „haos”, distrugere. „Haosul este gradul cel mai înalt al ordinii”, se spunea în antichitate. Haosul distruge, pentru că gradul lui de regularizare este superior regularizării

cosmice. Tabloul rezultat era straniu: deasupra iubirii pentru oameni și pentru lumea înconjurătoare se situează forțele distrugerii. Era un zid pe care nu-l puteam trece. Nu aveam putere. De aceea, am decis să amân această temă pentru mai târziu.

Și iată-mă în cabinetul din Manhattan. Printre jaluzele se văd crâmpeie de soare. Dau consultații pacienților și toate cazurile sunt de o simplitate elementară. Doar sunetul telefonului venit din Peterburg mă scoate din ritmul obișnuit. Mă sună colaboratorul meu:

— Ascultă, fiul meu a început să aibă probleme cu plămânii și nici un fel de medicamente nu-l ajută.

Analizez câmpul băiatului și abordez acea structură pe care acum o numesc „haos”.

— Știi, îi spun eu colaboratorului, este vorba aici de atașamentul de niște structuri superioare cărora nu le-am găsit încă, o denumire. Mai încearcă și tu ceva, iar eu la rândul meu voi încerca să stabilizez situația.

După două zile el m-a sunat din nou:

— M-am adresat unei clarvăzătoare. Ea mi-a spus că băiatul trebuie să facă o baie cu usturoi. După o asemenea baie, a vomat și se părea că a început să fie mai bine, dar după aceea s-a năruit din nou totul, starea lui continuă să se înrăutățească.

Toată această situație semăna cu un ștreang care îmi sugruma capacitățile și posibilitățile într-un ghem inert și lipsit de putere. Iarăși m-am trezit în situația în care tot ce dădea rezultat înainte, a încetat acum să mai funcționeze. Iar dinamica înrăutățirii stării copilului îmi amintea, nu știu de ce, de

starea pacientului meu bolnav de cancer care murise de curând.

În situațiile critice mă salva capacitatea mea de a-mi subordona toate forțele obiectivului principal, de a comprima la maximum informația, concentrând într-un singur punct tot trecutul și prezentul. Dacă densitatea informației depășea un anumit nivel, atunci cantitatea trecea în calitate și se năștea o nouă idee. În conformitate cu această idee, am clasificat lumea înconjurătoare creând noțiuni și cu ajutorul acestora controlam situația. Am început să-mi amintesc febril orice fapte legate de timp și de forțele distructive, adică de haos.

Am avut o discuție interesantă în Siberia. Interlocutorul meu îmi descria experimentul său în legătură cu timpul.

— Am observat de multă vreme că scurgerea timpului este inegală. Imaginați-vă de pildă, că se află pe pământ un număr mare de țevi de metal. Când treci pe lângă ele, timpul se contractă. După aceea îi întrebam pe alți oameni, comparând senzațiile noastre subiective. Același segment de drum, când oamenii treceau pe lângă o mare cantitate de țevi, conform senzațiilor lor, le lua mult mai puțin timp. Reieșea că o mare cantitate de elemente tubulare, reunindu-se, încetinesc timpul. Am făcut experimentul nu numai cu obiecte circulare. Știți ambalajele de carton pentru ouă? Am așezat douăzeci de astfel de ambalaje unul peste altul iar sub ele un om. În acest moment, aparatele înregistrau modificarea stării fiziologice. Se observau și modificări exterioare. Sângele se urca la cap și fața se înroșea. Singura problemă pe care nu am putut-o lămuri, era cauza pentru care astfel de configurații schimbă cursul timpului.

Am spus că pentru mine totul este destul de simplu. Materia, spațiul, timpul sunt o singură formațiune. Înseamnă că schimbarea unui element atrage după sine schimbarea celorlalte. Cantitățile mari de materie modifică în mod considerabil caracteristicile spațiului și timpului. Schimbarea densității timpului duce la apariția sau dispariția obiectivelor materiale și la schimbarea caracteristicilor spațiului. Orice obiect, prin suprafața sa, are influență asupra spațiului și timpului. De aceea prin intermediul sistemului suprafețelor, noi putem acționa asupra timpului. Ce fapte îmi mai aminteam? Iată-le:

Odată, din curiozitate, m-am dus la o babă care vindeca prin rugăciuni și descântece. Ea se uita în ochii omului, începea să-i povestească despre viața lui, după care îi spunea ce i se poate întâmpla. Oricât ar părea de ciudat, în pofida limbajului ei primitiv și grosolan, ceea ce spunea ea corespundea cu diagnosticarea mea. Să spunem că eu vedeam o uriașă gelozie internă la o fată și din această cauză, probleme mari în viața personală și șanse minime de a avea copii. Baba reda această idee în felul următor:

— Deochiul zace în tine, drăguță, n-ai să ai copii, vin' la mine să bei apă de-a mea și-o să-ți fie mai ușor.

După cum am văzut eu, această babă, în viața anterioară a trăit în Tibet și s-a ocupat acolo de practici spirituale. Asta, a dus în mod spontan la deschiderea aptitudinilor ei în această viață.

— În fiecare an mă duc în Altai, povestește ea. Acolo trebuie să mergi pe jos șaiszeci de kilometri ca să te închini într-o biserică. Și noi, cei de aceeași credință, ne adunăm și

mergem încolo, pe jos, mult timp. Data trecută am fost, ne-am rugat și am plecat cu Dumnezeu înapoi, și după două ore am ajuns. Reiese că noi am parcurs treizeci de kilometri, într-o oră. Nimeni nu a înțeles nimic, iar noi am considerat că Dumnezeu ne-a dat o menire.

După aceea am verificat, să văd de ce s-au întâmplat toate acestea. Am ajuns la concluzia că timpul este ritm, și prin ritm ne este mai ușor să controlăm timpul. Când omul merge ritmic câteva ore, ceea ce gândește el atunci trece mult mai profund în subconștientul său. Dacă însă omul, pe parcursul întregului drum, îl are în gând pe Dumnezeu și începe să se roage în sinea sa, pregătindu-se pentru rugăciunea pe care o va rosti la capătul drumului, timpul lui încetinește brusc. Iată de ce pelerinii mergeau pe jos spre locurile de rugăciune. Și se încetineau nu numai timpul subiectiv ci și cel obiectiv. De aceea lumea interioară, în care trăiește, respiră, mănâncă și se mișcă omul, influențează procesele temporale, prin urmare și sănătatea. De aceea îmbrăcămintea ca suprafață, formă și croială, poate influența sănătatea omului. Prin urmare și spațiul în care trăiește omul, organizarea extinsă și superficială a acestuia, are o influență pozitivă sau negativă asupra sănătății omului. Mai simplu spunând, forma ferestrelor, așezarea mobilei în apartament, dispunerea camerelor în care locuim, sunt în legătură nemijlocită cu starea de sănătate. Înseamnă că nu numai spațiile interioare, dar și cele exterioare, fațadele clădirilor, dispunerea cartierelor și parcurilor, bisericilor și clădirilor publice, pot să influențeze soarta și sănătatea fizică a orașului. Dar toate acestea sunt legate de timp, de regularizare.

Cum rămâne însă cu distrugerea ? Cum poate fi legată distrugerea de sănătatea omului?

Am început din nou să analizez. Boala reprezintă o destabilizare a organismului, o dereglare a funcțiilor acestuia. În copilărie, sufeream mai tot timpul de răceală. Am observat că în timpul bolii are loc o îmbunătățire considerabilă și o acutizare a mirosului și a gustului. Organismul părea că se reînnoiește, devenea mai sensibil. Odată, pentru întărirea imunității, mi s-au făcut injecții cu piroganal. Mi s-a ridicat brusc temperatura, au început dureri fizice, dar după aceea am simțit în mine un fel de întinerire. Când organismul s-a obișnuit cu acest medicament, senzația a dispărut. Înseamnă că destabilizarea frânează timpul și are ca efect întinerirea. Cât timp organismul crește, se produce o puternică regroupare fizică. Acest lucru influențează în mod corespunzător procesele temporale. Deosebit de puternic sunt influențate procesele temporale în momentul maturizării sexuale. Atunci densitatea temporală este maximă. Ca urmare, în acești ani se cristalizează interior principalele aptitudini și întregul drum al vieții adolescentului. De aceea, dacă noi vom practica tehnicile destabilizărilor profunde ale omului, vom putea să încetinim considerabil procesele de îmbătrânire. Dar pentru o astfel de destabilizare este nevoie de control, care să transforme distrugerea în creație, iar acest lucru reprezintă cantitatea de iubire din sufletul nostru. Dumnezeu a creat Universul. Dumnezeu este iubirea. Înseamnă că pentru controlul oricărui proces al destabilizării trebuie să ne apropiem de Dumnezeu și să mărim cantitatea de iubire din suflet. Deci, mai întâi iubirea, apoi destabilizarea. Lucrurile stau cam așa: sufletul viitorului

copil până la concepție, unindu-se cu Dumnezeu, primește o cantitate de iubire în conformitate cu karma sa. Și dacă acea destabilizare care se produce la naștere depășește, în timpul dezvoltării sau în interacțiune cu lumea înconjurătoare, cantitatea iubirii aduse în această viață, atunci încep infirmitățile, bolile, moartea. Înseamnă că distrugerea o reprezintă pereții, iar temelia o constituie iubirea.

Încă un fapt: În primăvara lui 1955 am plecat împreună cu prietenii în nordul Caucazului, la Teberda. Ne-am dus acolo pentru izvoarele de Narzan. Într-o seară a început o discuție despre faptul că oamenii tratează diferite boli cu ape minerale. M-am gândit că atunci când voi parcurge toate treptele purificării spirituale, va trebui să mă ocup și de influențarea fizică. Să spunem așa: în afară de acțiunea verbal-emoțională, va trebui să găsesc și alte metode. Să presupunem că un om se roagă în biserică. Asupra schimbării stării lui interne are influență nu numai rugăciunea, ci și forma lăcașului, spațiul din interiorul acestuia, dispunerea lui, forma obiectelor, miresmele, ș.a.m.d.

Înseamnă că, în afară de revizuirea sistemului de valori, omul poate stimula acumularea de iubire în suflet prin schimbarea ritmului de gândire, de respirație, de mișcare, de alimentație.

Tovarășul meu de drum, după întoarcerea de la băi, mi-a spus o poveste despre niște ape minerale neobișnuite dintr-o localitate de munte din Caucaz. Acolo sunt câteva izvoare de apă minerală dispuse unul lângă altul și fiecare vindecă o anumită boală. Unul vederea, altul articulațiile, altul tractul

intestinal. Rezultatele sunt cutremurătoare. În câteva zile, oameni care aproape își pierduseră vederea, și-o recăpătau. L-am rugat să-și imagineze apa pe care a băut-o, pentru ca prin intermediul câmpului său să ajung la structura câmpului izvorului. Știam că informația pe care o voi obține va fi superficială, însă pentru mine era important să înțeleg principiul de bază.

Apa este un minunat acumulator de informație. Străbătând rocile muntoase, ea acumulează o anumită informație, care apoi vindecă. În Caucaz sunt roci sedimentare. Acestea sunt fundul fostului ocean. Nu este exclus ca programele pe care le conține apa să fie legate de viața organismelor în apă și pe fundul oceanului. Rezultatul a fost neașteptat pentru mine. Credeam că apa este purtătoare de mai multe vieți și de aceea omul se vindecă. Apa însă, purta informația despre moarte. S-a dovedit că aceste izvoare purtau informația despre moartea multor ființe, adică în apă era codată acceptarea morții.

Vin dimineața la „Academia de Parapsihologie”:

— Ascultă, este aici pentru tine un anunț important, îmi spune unul dintre colaboratori. După tratamentul tău, o fată a ajuns la clinica de psihiatrie. A sunat mama fetei . A lăsat datele pe robot .

„Trebuie să știți ce se întâmplă cu pacienții lui Lazarev. Am venit de multe ori la tratament, iar de curând fiica mea a ajuns la o clinică de psihiatrie.”

— A lăsat un număr de telefon? m-am interesat eu.

— Da. Numărul de telefon este aici.

O sun pe femeie iar ea îmi spune numele fetei, după care încerc să-mi dau seama de situație. Cauza bolii fetei este legată

de situația fiului ei. El poate muri. Cauza: gelozia. Privesc câmpul tinerei femei. Acesta în principiu este armonios. Înseamnă că toate problemele pornesc de la faptul că nu este purificat sufletul fiului.

— V-am spus că fiica dumneavoastră e geloasă.

— Da, mi-ați spus. Ea a muncit cu sine însăși și starea ei a devenit mult mai bună. Dar de curând s-a înrăutățit brusc.

— V-am spus să vă rugați atât pentru fiică cât și pentru nepot?

— Da. Eu și cu fiica mea ne-am rugat.

— Ascultați-mă cu atenție. Dacă eu v-am spus că revizuirea întregii vieți și rugăciunea sunt o muncă grea, să știți că așa este. Dacă v-am spus că, pentru purificarea nepotului dumneavoastră va fi nevoie de un efort mult mai mare, să știți că într-adevăr așa stau lucrurile. Ați avut o atitudine de neseri-ozitate față de spusele mele. Și fiica dumneavoastră, la fel. Tot ce dumneavoastră și fiica dumneavoastră nu ați reușit să purificați, fie că vă va ucide nepotul, fie că se va întoarce împotriva autorilor, adică împotriva mamei și bunicii. Dacă v-a fost lene să purificați sufletul, nu căutați cauza în alții. Continuați să acționați.

Femeia pune receptorul în furcă, iar memoria mea, încetul cu încetul, trece în revistă toate cazurile. Când omul se tratează la bioenergeticieni, pot apărea înrăutățiri ale sănătății legate de rezonanțele programelor. Dacă sufletul vindecătorului este ancorat în ceva, iar cauza bolii pacientului o constituie un atașament similar, un asemenea vindecător nu-l va putea ajuta pe pacient. Întemeietorii multor religii au fost oameni pentru sufletele cărora țelul a fost doar Dumnezeu. Și acest lucru armoniza și vindeca sufletele și trupurile discipolilor lor.

Recent, la una din consultații, am avut un dialog interesant cu o fată.

— Sufletul dumneavoastră are drept țel dorința de a avea copii, creația, omul iubit și de asemenea iubirea pentru el. Nu puteți accepta umilința în această privință. În existența trecută, din această cauză v-a murit fiul. Și în această existență, el din nou trebuie să apară pe lume. Dacă el va muri în stadiul de embrion sau după naștere, veți răspunde pentru asta și deja v-a fost hărăzit ca, înainte de concepție și în timpul sarcinii să primiți jigniri și umilințe. Pregătiți-vă pentru asta din timp. Cu cât sufletul dumneavoastră va aspira mai puternic către Dumnezeu, cu atât mai ușor vă va veni să treceți prin toate aceste încercări și să vă salvați copilul.

Fata îmi pune o întrebare surprinzătoare:

— Am fost la consult la o femeie bioenergetician și ea mi-a spus că pot vindeca copiii. Iar o dată am reușit să pun un diagnostic și să spun ce tratament trebuie urmat, un lucru neașteptat pentru mine. Apoi un alt vindecător, la care am ajuns întâmplător, mi-a spus că am aptitudini deosebite. M-aș putea perfecționa în tratarea bolnavilor?

— Eu v-aș sfătui să nu vă grăbiți. Orice procedură de tratament este un tratament prin iubire și dacă omul nu are suficiente rezerve în această privință, el nu poate fi vindecător. Vreau să spun în plan profesional.

— Spuneți-mi, are fiecare om aptitudini de a vindeca așa cum are aptitudini de a iubi?

— Orice om are două straturi de iubire, primul superficial, când iubirea apare în contact cu ceva și pare să depindă de obiectul care a determinat-o. Acest sentiment, ca și toate

celelalte, porcede din sentimentul de iubire a Divinității, care nu depinde de nimic și care naște totul. Numai Dumnezeu nu depinde de nimic și această iubire radiază ca soarele, nesupunându-se nimănui. Iubirea dumneavoastră interioară depinde însă de omul iubit, de dorința de a avea copii, de a crea. Această „impuritate” o veți lua asupra dumneavoastră. „Impuritatea” se va sedimenta exact în locul în care prezentați atașamentul. Înseamnă că orientarea dumneavoastră spre procreare și creație, spre iubirea față de oameni și lume va fi și mai puternică. Și atunci vi se va bara posibilitatea de a avea copii și de a crea. Poate fi vorba de sterilitate, de pierderea aptitudinilor pentru tratarea bolnavilor, de o boală gravă, ș.a.m.d. Fiecare om are momente când, în condițiile oricăror atașamente, sufletul i se înalță deasupra acestora și începe să radieze iubire. În acest timp omul îi poate ajuta pe alții fără să ia asupra sa nici un fel de „impuritate”. Dar acest lucru nu se întâmplă foarte des.

Mă întorc din nou la tema mea. Îmi mor pacienții și eu nu-i pot ajuta. Colaboratorilor mei li se îmbolnăvesc copiii iar eu nu pot înțelege ce se întâmplă. Situația se înrăutățește. Aici este nevoie de o concentrare extremă, să adun o cantitate maximă de informație iar după aceea, brusc, să o comprim. Prin compactarea informației are loc distrugerea ei. Dacă nu există suficientă iubire, într-un asemenea moment îți poți ieși din minți. Dacă însă există destulă iubire, atunci distrugerea se transformă în creație, în idei noi. Pentru a cumula o cantitate mai mare de iubire, trebuie să-ți desprinzi sufletul de tot ce s-a legat el în această lume. Înainte de o nouă furtună cerebrală,

deasupra mea pogoară numeroase neplăceri, insuccese și umilințe. Un efect deosebit îl au situațiile care presupun un pericol de moarte. După o asemenea accelerare, care ține o lună-două, pot rezolva problema dintr-o dată. Analizând toate acestea, am înțeles de ce oamenii de creație tind către risc și situații extreme; de ce oamenii de creație renunță adesea la regimul lor obișnuit de muncă și viață, de ce sunt ei atât de plini de iubire. Cu cât se desprinde mai puternic sufletul omului de toate de care este legat, cu atât se eliberează mai multă iubire. Iată de ce, în multe din școlile secrete, oamenii, cu ajutorul halucinogenelor, privațiunilor severe și încercărilor vecine cu situațiile mortale, erau pregătiți în așa fel încât erau capabili să înfăptuiască un nou salt calitativ înainte. Dacă omul avea suficiente rezerve naturale de iubire, de pildă dacă într-o existență anterioară el fusese foarte credincios și bun la suflet, el trecea peste aceste încercări și dobânda rezultate excepționale. Astfel de oameni erau însă foarte puțini. De aceea selecția candidaților era dură și mulți, fie că erau alungați, fie că mureau.

Tema timpului și distrugerii era peste puterile mele și eu simțeam acest lucru. Trebuia să rezolv problema, măcar în plan general. Îmi vin din nou în minte izvoarele de apă minerală, prin întrebuințarea căreia survine vindecarea. Prin intestin, informația influențează straturile profunde ale subconștientului. Pe de o parte, omul primește informații în legătură cu distrugerea, ceea ce-i blochează atașamentul față de lumea înconjurătoare, iar pe de altă parte, el primește informații despre iubire, în structurile care se distrug. În subconștient încep aceleași procese care au loc în momentul morții și în

timpul rugăciunii. Toți consumăm alimente din care majoritatea sunt rezultatul fermentației. O femeie mi-a povestit despre ouăle negre – o delicatesă. Oul, îngropat în pământ mai bine de un an, capătă un gust deosebit, devenind o trufanda. Când omul bea propria lui urină, după toate probabilitățile informația distrugerii acționează în mod analog apei minerale. Am auzit că unele boli s-au vindecat când omul stătea îngropat în bălegar, sau în pământ. Nămolurile curative se pare că au același efect.

— Au început să mă cam doară încheieturile și nu pot în nici un fel să scap de guturai, îmi spune un prieten stând alături de mine la baie.

— Gelozia, îi explic eu.

— Asta-i bună! Se miră el. N-am băgat de seamă așa ceva la mine.

— Ți se pare, e ascunsă în interiorul tău.

— Și pancreasul din ce cauză mă mai supără uneori?

— Pancreasul reprezintă relațiile cu omul iubit.

Se bate peste partea inferioară a cefei.

— Dar ceafa de ce mă doare?

— Supărarea pe femei.

— Bine, dar uite când pictez un tablou, după aceea mă doare îngrozitor șoldul.

— Este reprimarea propriei iubiri, din cauza supărărilor pe femei.

— Și de ce tocmai acum?

— Se apropie de tine sufletele viitorilor tăi copii. Și-s multe chestii dintr-astea acolo. Acum e primăvară și se intensifică

legătura cu viitorul. Toamna e cu trecutul. Dacă acolo este vreo „impuritate” sau sunt păcate, vor apărea problemele. Și, judecând după toate aparențele, ce am scris eu în cartea întâi despre declanșarea programului de autodistrugere a omenirii, la sfârșitul lui 1995 a început cu adevărat. Întrucât fenomenul este la scară mare, nu este sesizabil la prima vedere. Se observă însă, o creștere a proceselor negative.

— Să le lăsăm în plata Domnului! spune amicul meu. Tu spuneai că atașamentul față de omul iubit, de familie, se pare că generează gelozie. Iar atașamentul față de creație și gelozia, la nivel bioenergetic, sunt unul și același lucru. Dacă voi deveni gelos, mă voi atașa de creație și-mi voi pierde aptitudinile creatoare?

— Desigur.

— În afară de ceea ce-ai scris în carte, ce aș mai putea să fac?

— Să te deconectezi periodic din situații, pentru ca sufletul să nu ți se lege de valori. Să zicem că un pictor lucrează, apoi lasă totul și se apucă de beție și bine face! Dacă însă el va lucra permanent, își poate pierde potențialul creativ, să-și iasă din minți, sau să i se năruiască viața personală, adică femeia iubită și oamenii cei mai apropiați. Nu degeaba în epoca Renașterii pictorii făceau legământ de celibat. Periodic trebuie să ne despărțim de oamenii dragi și de serviciul preferat. Cu cât mai puternică va fi „decuplarea”, cu atât mai bine va merge după aceea munca de creație.

— Și cu viața cum rămâne? își exprimă curiozitatea prietenul meu.

— În yoga este o poziție care se cheamă “Shavasana” – Poziția cadavrului. Cea mai bună poziție pentru meditație. Nu

degeaba se cheamă așa. Practicarea tehnicilor de relaxare, limitarea respirației, izolarea, artele marțiale unde respirația, mișcările, deconectarea maximă de situațiile obișnuite prin intermediul concentrării asupra altor obiecte, sunt de folos în activitatea de creație și în viața particulară. Și desigur, baia.

— Păi noi ne aflăm într-o baie cu aburi! Exclamă el cu bucurie; și începe să se lovească temeinic cu măturoiul*.

— De ce după baie se bea vodcă? Pentru ca să te deconectezi complet de situație.

Încep să povestesc cum, cu vreo douăzeci de ani în urmă, ne adunam un grup de șase – opt oameni și mergeam la baie. Primele două ore, fiecare stătea la abur cum voia. După aceea făceam o pauză de o jumătate de oră, beam suc și discutam. Apoi îl puneam pe unul din noi pe prici în saună și cu rândul, îl loveam sub abur cu măturoiul până la epuizare. După aceea, concomitent, cinci – șase oameni îi făceau masaj relaxându-i total mușchii. Când el nu-și mai putea ridica nici măcar mâinile, era dus la bazin și susținut pentru vreo cinci minute. Apoi îl întindeam pe prici și cu ligheanele turnam peste el apă abia călduță, apoi mai rece, după care, apă fierbinte și iar rece. După aceea, procedeul continua cu apă aproape clocotită urmată imediat de apă rece ca gheața, și tot așa de câteva ori la rând. Mai turnam peste el, în încheiere, de câteva ori apă caldă și numai după aceea omul era lăsat în pace. Cam o jumătate de

* Există un adevărat ritual al băii la ruși. Mai întâi se dă drumul la abur, apoi se lovește întreg corpul cu ajutorul unui măturoi, confecționat special în acest scop, din ramuri de stejar sau de pin. Această procedură se repetă de câteva ori, alternând cu dușuri reci și cu pauze pentru odihnă.

oră, el stătea întins aproape fără cunoștință. În cele șase ore cât dura baia, printr-o asemenea procedură trecea doar jumătate din grup. Însă simțai că parcă te-ai fi născut a doua oară.

Intră și alți cetățeni în discuție:

— Știți că un om care a făcut baie cu mult abur a murit?

— Flăcăi, țineți minte trei momente importante – le spun eu solemn. Ca să nu te lase inima la baie și organismul să reziste la efort, înainte de a intra în baie trebuie să-ți lași la ușă proasta dispoziție, regretul în legătură cu trecutul și frica de viitor. În saună nu trebuie să înjuri și trebuie să te decuplezi de la absolut tot. Aceasta îți va economisi energia. Un al doilea principiu capital: la baie trebuie să mergi cu regularitate și atunci organismul va fi pregătit pentru suprasolicitări și le va suporta cu ușurință, fapt ce duce la creșterea imunității față de alte suprasolicitări și suferințe în viața obișnuită. Al treilea: a muri în baie, este o cinste.

Toți cei din baie râd. Cineva adaugă în hârdău câteva picături mentolate și dă drumul la abur.

Îmi aduc aminte de o întâmplare ce mi s-a povestit nu demult. O femeie își frecționa soțul paralizat, apoi îl căra în spinare la baie și îl lovea cu măturica fără milă. După două luni, el s-a ridicat și a început să umble. Această întâmplare se poate înțelege chiar fără să o diagnostichezi. Boala este un stres pe care omul nu l-a putut depăși. Iar de depășit stresul, nu putem când avem prea puțină iubire în suflet. Această femeie îi dădea soțului ei maximum de iubire și maximum de stres. În acest fel și-a învățat soțul să păstreze iubirea în orice situație. Eu cred că, cu cât ne vom gândi la iubire mai mult, cu atât mai puțin vom fi nevoiți să ne gândim la pastile.

Îmi amintesc de o discuție interesantă care a avut loc în cabinetul meu în primăvara anului 1995. A venit la mine un om care locuia în Kamceatka și a început să-mi povestească despre niște fenomene ciudate care se petrec des acolo. În perioada izbucnirii vulcanului, noțiunile ca timp, spațiu, gravitație, se schimbă considerabil. Am un film video unde se vede cum un vulcanolog încearcă se salvează din fața unei pietre care se rostogolește la vale. Vulcanologul fuge în jos, apoi în stânga descriind un arc, pe urmă, în sus, în pantă. Piatra are aceeași traiectorie. După câteva secunde ea începe să se miște în sus, în pantă și-l omoară pe vulcanolog.

— Avem izvoare — povestește bărbatul — care restabilesc vederea. Este un izvor în care, dacă face baie, chiar și un paralytic începe să umble. Există un loc unde nu poți înnopta. Acolo omul este chinuit de halucinații și poate să-și iasă din minți.

Mă uit să văd de ce este legat fenomenul. Cauza se află sub pământ. Am încercat să văd despre ce e vorba, la nivelul fin. Rocile magnetice, pe lângă masa lor mare și densitate, au și o orientare informațională. Informația este de multe ori un vector. Când rocile se răsucesc în spirală sau într-un sistem de structuri inelare, ele încep să schimbe caracteristicile spațial — temporale. Se modifica intensitatea câmpului magnetic și încă destul de considerabil. Dacă aceste roci sunt dispuse în apropierea suprafeței terestre, atunci organismele vii nimeresc în zona lor de acțiune.

— Știți — îmi spune interlocutorul meu — avem locuri unde timpul curge cu totul altfel. Acolo ceasurile se opresc; și cele electronice și cele mecanice. Populația locală, itelimenii, la

început se temeau de astfel de locuri, considerându-le bântuite de tot felul de duhuri rele. Dar apoi au început să profite de ele în propriul lor interes. Să spunem că trebuia rezolvată o problemă foarte importantă pentru viața tribului. Câțiva oameni mergeau într-un anumit loc, în care aveai nevoie de mult curaj. Spre dimineață, li se deschidea clarviziunea și începeau să vadă viitorul. După multiple vizite în asemenea locuri, unii oameni căpătau aptitudini neobișnuite. De exemplu, trebuia păscută turma acolo unde erau mulți șerpi și animalele aveau frică să meargă în acea zonă. Omul se apropia de acel loc unde se adunau șerpii și, prin blesteme, îi ademenea după el. Pentru câteva ore pășunea se curăța de șerpi. Apoi, tot prin blesteme, omul aducea șerpii înapoi după ce turma termina de păscut.

Am cercetat de ce prin blesteme se poate acționa asupra comportamentului ființelor vii. Informația pe care o exprimăm în cuvinte, dacă este susținută de un efort de voință, în principiu, acționează asupra întregului Univers. Gradul ei de acțiune este determinat de apropierea noastră de Creator. La nivelul profund interior, contactul cu Dumnezeu, este același la toți oamenii. La cel exterior însă, diferența este destul de mare. În mod corespunzător, stratul exterior al iubirii omului poate avea un grad diferit de dependență față de lumea înconjurătoare, însă în interior nu depinde de nimic. La nivelul principal profund, toți suntem în comuniune cu Dumnezeu și absolut perfecți. La nivel exterior, perfecțiunea noastră este determinată de nivel, independent de lumea înconjurătoare. Cu cât este mai puternică independența, cu atât mai multă distrugere poate suporta omul. Omul este compus din corpuri cu densități diferite. Cu cât este mai subțire stratul cu atât el

este mai stabil, dar, de asemenea, cu atât este mai chinuitoare distrugerea și destabilizarea lui; și drept urmare, cu atât mai multă iubire și energie se eliberează. De aceea, dacă destabilizarea structurilor psihice subconștiente poate fi făcută periodic, dându-i posibilitatea organismului de a se odihni, aceasta duce la mutarea punctului de sprijin și concentrație pe straturile mai fine. Omul încetează să mai depindă de acei factori al căror sclav a fost până nu demult. Dependența de câmpurile magnetice, gravitaționale și temporale se micșorează, iar influența și controlul asupra mediului înconjurător cresc cu câteva nivele. Înseamnă că locurile unde caracteristicile spațial-temporale sunt nestabile, pot duce la deprimare și boli pentru unii oameni și la o descoperire și dezvoltare rapidă a aptitudinilor pentru alții. Când m-am uitat la principalele zone nestabile ale Terrei în planul fin, s-au evidențiat zonele Himalaiei și Braziliei. În Himalaia aceste zone sunt la suprafață, pe când în Brazilia ele se află sub pământ. Energetica Pământului este legată de migrarea în interiorul lui a unor uriașe mase informaționale. Drept urmare, rezultanta vectorială se mișcă pe suprafața circulară a globului pământesc modificând fondul energetic și informațional.

NOILE STRUCTURI

Destabilizarea periodică, regruparea legăturilor, este condiția necesară dezvoltării. Pământul își schimbă periodic regimul său gravitațional, magnetic și temporal. Soarele are pulsații analoage. Când asemenea schimbări de regim pornesc din centrul galaxiei, ele sunt atât de puternice, încât, pe Pământ pier mari grupuri de ființe vii. Când bem apă care a trecut prin straturile terestre ale perioadei cataclismelor, probabil noi primim informații despre schimbările apărute brusc în structurile spațial-temporale și acest lucru ne vindecă. Există săli de antrenament în care omul supus unor eforturi fizice își fortifică sănătatea și sistemul nervos. S-ar putea ca în curând să apară baze de antrenament pentru modificarea, nu a caracteristicilor fizice, ci a celor spațial-temporale.

În ultimul timp, abordând tema aptitudinilor umane, m-am convins că fără forțele distructive nu este posibilă dezvoltarea. Distrugerea, pentru noi, este reprezentată adeseori sub forma haosului. „Dar haosul este cel mai înalt grad al ordinii” –

spuneau anticii. Înseamnă că structura care se opune timpului și pe care am studiat-o în cercetările mele, este un sistem de ordin superior. Intrând în universul nostru, ea îl distruge. Întrucât omul la nivelurile fine interacționează cu această entitate, ea poate fi reprezentată ca sistem de valori. Conventional am numit-o „perfecțiune”. Reiese că perfecțiunea trece dincolo de limitele materiei, spațiului și timpului, și poate fi făcută și ea țel unic, ceea ce poate determina îmbolnăvirea și moartea. Înseamnă că, pe lângă iubirea pentru oameni și pentru Univers, mai este o valoare de mari proporții: iubirea pentru perfecțiune. Dacă omul face din ea o valoare absolută, el se va transforma din creator, în distrugător și va dori să distrugă întregul Univers, care i se pare imperfect. Acesta este de acum, diavolismul natural. Satana este simbolul distrugerii. Mi-am amintit de Biblie unde se povestește cum îngerul a devenit demon. El s-a ancorat în perfecțiune și a decis că Dumnezeu a creat un Univers imperfect. Prin urmare senzația că lumea nu este perfectă, disprețul față de oamenii imperfecti, atât față de alții cât și față de sine însuși, sunt vlăstare ale diavolismului. Perfecțiunea este o mare fericire atunci când ea reprezintă mijlocul de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu, dar devine tragedie când se transformă în țel unic. Dacă cineva m-ar fi întrebat cu foarte puțin timp în urmă în ce constă sensul vieții, i-aș fi răspuns: în aspirația către perfecțiune. De aceea cu cât sunt mai înalte adevărurile și aspirațiile umane, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră și cu atât mai mare este ispita de a le transforma în țel, uitând de Dumnezeu. M-am gândit mult de ce se întâmplă așa, dar apoi, pe neașteptate și cu o ușurință incredibilă, am înțeles: în bunurile

materiale există o porție de iubire, căci de acolo ne și vine satisfacția. În bunurile spirituale există o mare porție de iubire, în cele temporale și mai mare. Cu cât este mai considerabilă entitatea cu care noi interacționăm, cu atât mai multă iubire apare în sufletul nostru, dar cu atât mai puternică este ispita de a face din această mare și ultimă porție de iubire unic țel, uitând de infinit, de Dumnezeu.

În sufletul fiecăruia din noi există o eternă particulă dumnezeiască, iar în celelalte învelișuri superficiale are loc creșterea cantității de iubire și apropierea de acel ideal pe care îl purtăm în noi. Omului îi este dat să meargă pe treptele unei fericiri tot mai mari, adică, spre Dumnezeu. Ne este dat să acumulăm tot mai multe forțe și să trecem prin tot mai mari chinuri, rezistând ispitei de a ne opri pe una din trepte, de a ne face dependenți de ea, de a o face țel. Așadar, o anumită etapă a fost depășită. Am ieșit dincolo de limitele Universului și am găsit încă un sistem de valori, pe care l-am numit „perfectiune”. Acum, acest model trebuia să se confirme în activitatea cu pacienții, și de asemenea prin propria mea experiență. Și sistemul a început să funcționeze. Când descopăr punctul vulnerabil al pacientului, îmi dau seama imediat după reacția lui. Înainte vedeam la pacienți atașamentul față de imagine și de aptitudini. Acum totul a început să arate un pic mai altfel.

Vorbesc la telefon cu o femeie:

— Înainte vă spuneam că punctul dumneavoastră vulnerabil este imaginea, statutul dumneavoastră. Iar în spatele lui se ascundea atașamentul de perfectiune. Pentru dumneavoastră perfectiunea este țelul și sensul vieții.

— Bineînțeles, se miră ea. Păi cum altfel? Este un lucru absolut normal.

— Nu, nu-i deloc normal, îi răspund eu. Perfecțiunea nu poate fi țel. Ea este întotdeauna numai mijloc.

A doua zi femeia m-a sunat din nou.

— A început un fel de fantasmagorie, îmi povestea ea. Aparatura cu care lucrez s-a stricat. Deschid ușa dulapului, ușa cade. Tot ce ating începe să se demoleze sub ochii mei...

— Normal, îi răspund eu. Când eu am numit cauza, programul dumneavoastră a ieșit la suprafață și a început să acționeze. Iar atașamentul față de perfecțiune începe să funcționeze ca factor de distrugere a lumii înconjurătoare. Rugați-vă ca perfecțiunea să fie pentru dumneavoastră doar mijlocul iubirii pentru Dumnezeu și totul va trece.

La New York a fost la mine la consultație un chinez în vârstă. Cinci sute de ani strămoșii lui au practicat acupunctura.

— Mie nu prea îmi merg treburile, mi-a mărturisit el.

După aceea el mi-a povestit despre tinerețea sa. În China a început revoluția și el a pierdut totul. După câțva timp s-a îmbolnăvit de tuberculoză.

— Aveam în plămâni găuri de câte trei centimetri, îmi povestea chinezul; și-atunci m-a vindecat un om. Gimnastica chinezească Thai - Chi - Chuan. Și-acum mai practic această gimnastică, o jumătate de oră zilnic pentru acumularea de energie.

— Tuberculoza și insuccesele dumneavoastră de acum, într-un fel, sunt legate între ele. Nu sunteți atașat nici de bunurile pământești, nici de bunurile spirituale, însă pentru

dumneavoastră țelul și sensul vieții l-au constituit iubirea pentru oameni, pentru lumea înconjurătoare și de asemenea perfecțiunea. Iar în socialism aceste valori sunt înjosite. Oamenii cruzi și imperfecti încep să-i conducă pe cei nobili și perfecti. Ați început să gândiți rău despre lumea înconjurătoare și ați fost nedrept cu ea. De aceea v-ați îmbolnăvit de tuberculoză. Condamnarea lumii înconjurătoare vine de la conștiință. Dacă lumea înconjurătoare este rea, atunci această valoare internă a "eu-lui" se dezvoltă cu o uriașă rapiditate. Acest lucru se poate îndrepta fie printr-o concepție corectă, fie prin micșorarea „eu-lui” nostru, prin diferite practici. Sau mai bine, concomitent prin ambele metode. Când vă deplasați încet și lin, vă decuplați de la ritmul obișnuit al conștiinței. Iar când se schimbă regimul respirației, atunci aprecierea lumii înconjurătoare încetinește brusc. Mi-ați putea arăta cum faceți această gimnastică?

— Bineînțeles, a încuviințat el.

Ne așezăm unul în fața celuilalt și începe ritualul deconectării lui, a *eu-lui* său.

— Picioarele se mișcă în pătrat, îmi explică bătrânul.

— Înțeleg, asta ajută la menținerea ritmului.

— Mișcările sunt line, trecând dintr-una în alta. Cu cât sunt mai încetinite mișcările, cu atât e mai bine.

Dau aprobator din cap:

— Cu cât sunt mai line și mai lente mișcările, cu atât se cere mai multă atenție și asta te deconectează perfect de la alte probleme.

— Când vă mutați palmele mâinilor, trebuie să vă uitați la ele. Când îndepărtați palmele de corp, uitați-vă la această parte a mâinii, îmi arată chinezul.

Ultima observație s-a dovedit a fi foarte importantă. Nici în manuale, nici pe casetele video nu se amintește de faptul că privirea trebuie fixată pe palmele mâinilor. Acest lucru contribuie la o și mai mare încetinire a conștiinței.

— Când inspirați — a continuat bătrânul — vârful limbii apropiați-l de cerul gurii. Când expirați, limba coboară.

Îl aprob din nou, dând din cap. Tot ce este legat de activitatea conștiinței, privirea, limba, palmele mâinilor, totul este deconectat în momentul efectuării exercițiului. După astfel de exerciții, nivelul terapiei prin acupunctură va fi cu mult mai ridicat, pentru că energia acupuncturului se transmite bolnavului.

— Așadar, dumneavoastră v-ați atașat de perfecțiune și de iubirea pentru lumea înconjurătoare, îi explic eu bătrânului.

E drept că nu prea arăta a bătrân cu toate că avea șaptezeci și cinci de ani.

— A apărut o mare agresivitate la dumneavoastră, atunci când lumea s-a dovedit a fi imperfectă și crudă. V-a salvat bunătatea. Datorită ei, nu ați făcut cancer la plămâni, ci doar tuberculoză și ați reușit să o vindecați repede. Dușul cu apă rece, înfometarea, tehnicile respiratorii, gimnastica chinezească duc la scăderea *eu*-lui și a agresiunii subconștiente. Dar dacă nu se schimbă și concepția, atunci omul, vindecându-se fizic, are parte de necazuri pe linia destinului. Cu alte cuvinte problema se transferă din corp în alt aspect. Trebuie să vă reparați viața și să-l vedeți pe Dumnezeu în spatele

oricărei situații, oricât ar fi ea de illogică, absurdă și inechitabilă. Atunci nemulțumirea internă față de lumea înconjurătoare va dispărea și ca urmare linia destinului se va îndrepta.

Modelul cu denumirea „perfecțiune”, trebuia să-l verific în cel mai scurt timp pe mine însumi. Această posibilitate mi s-a dat după câteva zile. Lângă clădirea unde dădeam consultații, la primul etaj era o încăpere unde se putea paria pe curse de cai. Niciodată n-am jucat la loterie dar acum nu știu de ce m-am simțit atras. Am ieșit din cabinet, am făcut la stânga și după cincisprezece minute, am ajuns la ușa în spatele căreia zeci de oameni făceau pariuri. Televizoarele, fixate în pereți, redau ce se întâmpla pe hipodrom. Dar eu, din păcate, nu știam cum să spun în engleză: „vreau să pariez la cursa cutare, pe calul cutare”, și cinci minute m-am plimbat prin încăpere observând plin de curiozitate ce se întâmpla. După aceea am făcut stânga-mprejur și m-am întors la mine în cabinet. „Excursia” mea a observat-o unul din angajații firmei unde dădeam consultații.

— Te interesează cursele de cai? Vrei să-ți încerci puterile la curse ? m-a întrebat el.

Am fost de acord.

— Facem așa: spune-mi caii care au participat la cursele anterioare și eu am să încerc să ghicesc care a câștigat, i-am propus eu.

Am început experimentul. Energia calului câștigător trebuia să se modifice. Starea jokeului se transmite calului. Am făcut câteva încercări dar am dat greș. Când am început să caut de

ce nu pot să obțin informația corectă, am descoperit senzația de groază, nesiguranță, compătimire, care sunt rezultatul atașamentului față de ceva. Acest ceva, era chiar structura de distrugere a perfecțiunii. Câteva ore la rând, am acționat pentru renunțarea la orientarea către perfecțiune. Am rugat-o apoi pe noua mea cunoștință, să repetăm experimentul. El îmi spune din nou numărul cursei și numerele de concurs ale cailor.

— În a treia cursă a câștigat numărul 9, îi spun eu.

— Exact, exclamă cu mirare interlocutorul meu.

După aceea el îmi spune fără grabă numerele cailor din cursa a patra.

— A câștigat calul cu numărul 3, anunț eu.

El mă aprobă cu mirare.

— Hai să vedem a cincia cursă, continui eu.

Din nou, enumerarea fără grabă a numelor.

— A câștigat numărul 7.

El se uită zâmbind la mine.

— Perfect adevărat.

— Mergem mai departe. Mi-am intrat în mână. A șasea cursă.

Ascult numele cailor pe care el mi le dictează rar.

— În cea de-a șasea cursă a câștigat calul cu numărul 4.

— Cea de-a șasea cursă începe peste un sfert de oră.

— Înseamnă că va câștiga numărul 4.

— Hai, cursa a șaptea. Ascult din nou concentrat numele pe care le pronunță interlocutorul meu. În cursa a șaptea va câștiga numărul 8.

— Cât vrei să mizezi pe cursa a șasea ? mă întreabă cunoștința mea.

— Douăzeci de dolari — răspund eu.

Peste vreo cinci minute el s-a întors. Am mizat douăzeci de dolari. Numărul 4 are o cotă de unu la patru. Dacă el iese primul vei avea optzeci de dolari, câștig curat. Dacă va câștiga numărul 4, cât vei miza pe numărul 8, din cursa următoare?

— Optzeci de dolari.

— Numărul 8 are o cotă de unu la zece. Dacă va câștiga, vei primi opt sute de dolari. Dar eu nu cred că se va întâmpla așa ceva.

— De ce? mă interesez eu.

— Pentru că eu din asta trăiesc și știu care cal trebuie să câștige. Calculez în mod analitic ce cal va câștiga. Pe lună am în medie cinci mii de dolari. Caii îmi dau să mănânc destul de bine.

— Bine. Atunci ce cal trebuie să câștige în cursa a șaptea?

— Oricare numai nu numărul 8.

— M-ai întăritat. Mergem jos să vedem cursa la televizor.

Am ajuns la cursa a șasea. În încăperea aceea mare erau câteva zeci de oameni care se uitau încordați la ecrane. Am văzut grupul de cai ai celei de-a șasea curse, iar jos o bandă pe care erau înscrise numele primilor patru. Numărul 4, pe care mizasem, era în frunte. Am simțit un flux de mândrie și de satisfacție. Dar deodată, calul a început să piardă teren. La început a trecut pe locul al doilea, apoi pe al treilea. Am înțeles că diagnosticarea mea a fost corectă relativ la trecut, dar nu valora nimic relativ la viitor. În acest moment, numărul 4 a început din nou să câștige teren, și chiar înainte de finis, întrecându-l pe lider cu o treime de corp, el a ieșit primul.

— Ce faci? Pui optzeci de dolari pe numărul 8? și-a exprimat curiozitatea cunoștința mea.

— Evident, i-am răspuns eu.

După ce am mizat, au mai rămas zece – cincisprezece minute pentru următoarea cursă. Ne-am dus într-un bar vizavi și am mâncat, după care ne-am întors. Când am ajuns, a șaptea cursă deja începuse. Calul cu numărul 8 era al patrulea, dar pe mine nu m-a părăsit convingerea că el va sosi primul, și a sosit primul.

— Opt sute de dolari din primul foc nu-i rău, a observat însoțitorul meu.

Am primit în mână opt sute optzeci de dolari.

— Și cum rămâne cu pronosticul tău analitic? l-am întrebat eu sarcastic.

— La cursele de astăzi terenul a fost argilos și eu nu știam despre asta. Caii se comportă complet diferit pe așa teren. Apropo, dacă ai fi mizat pe câștigători în două curse consecutive, ai fi putut avea acum treizeci și două de mii de dolari.

— Vom medita mâine pe această temă, i-am răspuns eu.

În principiu eram mulțumit. În toate variantele, tema perfecțiunii funcționa fără reproș. Înseamnă că în tratarea bolnavilor acest lucru îmi poate fi de mare folos. Seara am început să-mi fac planuri pentru a doua zi. „Am să câștig vreo cincizeci de mii de dolari și deocamdată mi-ajunge”, am hotărât eu. Dar după o oră am început să simt senzații stranie. Mi-a apărut o depresie stabilă. Viața, nu știu de ce, își pierduse sensul. Am simțit cu acuitate că nu se cade să obțin astfel de câștiguri. Cercetările mele și de asemenea tratarea bolnavilor este o muncă grea, periculoasă, chinuitoare. Dacă aș fi obținut

o sumă mare de bani, nu aş fi renunţat la ocupaţia mea, dar nu m-aş fi suprasolicitat şi nici n-aş mai fi riscat. Însă progresul nu se poate obţine altfel. Am înţeles că mâine mi se va închide viziunea viitorului ca să nu pot câştiga sume mari de bani. Dar viitorul nu mi s-a închis. A doua zi am văzut ce cal va fi primul, dar bani nu am câştigat. Înainte să mizez, dădeam pronosticuri, însă primul ieşea un cu totul alt cal. Pentru a cincia sau a şaptea oară, interlocutorul meu a observat cu uimire.

— Am urmărit la televizor cum aleargă caii. Din zece — doisprezece cai, tu-l numeşti cu exactitate pe acela care pe o anumită distanţă va fi primul. Tu într-adevăr îl vezi pe lider, dar nu la finiş ci înainte de acesta. La tine parcă se deplasează timpul.

În continuare informaţia mea plutea exact aşa. Experimentând încă un anumit timp, m-am liniştit. Faptul că nu am să mai câştigat bani pentru mine devenise clar. În principiu am obţinut ce era mai important, mi-am însuşit o temă nouă şi am experimentat cu succes interacţiunea cu ea.

Când mi s-a adus în cabinet un bărbat orb, am putut să văd cauzele profunde ale bolii lui.

— Am orbit când mi s-a declanşat o meningită post tuberculoasă, îmi povestea el.

Înainte aş fi zis că prezintă ataşament faţă de aptitudini şi de un destin stabil. Acum vedeam în plus dorinţa de a face din perfecţiune ţelul şi sensul vieţii lui. Acest lucru îi provoca creşterea pretenţiilor şi a supărării pe lumea înconjurătoare. Ca urmare, a apărut tuberculoza. Aceasta nu i-a blocat până la capăt supărarea, care a trecut într-un program de

autodistrugere. A început al doilea blocaj: meningita. Dar nici aceasta nu a stopat total programul de autodistrugere. Atunci au început complicațiile, determinând pierderea vederii.

— Aveți o uriașă trufie — i-am spus acestui om. Cea mai mică nereușită, cea mai mică neplăcere, vă provocau nemulțumirea față de sine și de lumea exterioară. Aceasta s-a întâmplat pentru că, tendința către perfecțiune, a devenit la dumneavoastră valoare absolută. Dar perfecțiunea nu este Dumnezeu. De aceea, ea niciodată nu poate fi țelul și sensul vieții. Din orice veți face un țel, în afară de Dumnezeu, se va transforma în opusul său. Parcurgeți-vă întreaga viață și mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru toate insuccesele, umilințele, neplăcerile de pe linia destinului. Repetați că pentru dumneavoastră perfecțiunea este un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu. În afară de rugăciuni, puteți practica exercițiile de respirație. În cazul dumneavoastră, ele vă pot ajuta de minune. Mâncați mai mult usturoi, dar cel mai important lucru este acela că trebuie să vă schimbați la nivelul profund orientările valorice, deoarece ele sunt hotărâtoare. Iar toate celelalte: exercițiile de respirație, dușul cu apă rece ca gheața, băile de usturoi și așa mai departe, sunt mijloace ajutătoare.

Cu câteva pagini în urmă am descris procesul descoperirii unui nou sistem de valori, dincolo de limitele Universului, pe care l-am numit „perfecțiune”. Desigur totul este foarte relativ. În realitate totul a fost mai complicat și mai dramatic, însă nădăjduiesc că cititorul își va face o părere generală.

Da! Apropo, am început această temă cu întâmplarea legată de problemele de sănătate ale fiului colaboratorului meu.

Starea plămânilor lui se înrăutățea indiferent de medicamente. Sistemul meu n-a dat nici un rezultat. Dar de îndată ce am ajuns la noțiunea de „perfecțiune”, starea copilului a început să se amelioreze brusc și după două zile, era sănătos. Am reușit să găsesc răspunsul la problema pe care mi-o pusesem.

Înainte, după ce rezolvam o anumită problemă, aveam trei - cinci luni, de răgaz. În ultima lună, timpul a început să se comprime. Numai peste o săptămână au început să vină la mine pacienți cu atașamente pentru trepte superioare. Dar acum, când am depășit limita Universului, al doilea și al treilea pas îi făceam mai ușor.

Dacă există forță distructivă, atunci trebuie să existe și forță constructivă. Eu am numit-o „creație”, spirit creativ și imediat am început să aplic modelul pe pacienți.

Îi explic unei femei care stă în fața mea.

— Cauza apariției problemelor dumneavoastră este gelozia. Femeia este geloasă pentru că îi este frică să nu piardă bunurile materiale legate de situația familială. Gelozia poate fi generată și de absolutizarea aspectului spiritual: frica de a-și pierde relațiile și comunicarea spirituală cu omul apropiat. Se poate absolutiza și cel de-al treilea strat, mult mai înalt, iubirea pentru omul drag și teama de a nu îl pierde. S-a văzut însă că deasupra lor mai există un strat: „creația”, „spiritul creativ”. Și de acesta este legată, după toate aparențele, nașterea copiilor.

— În a doua lună de sarcină — îi explic eu femeii — v-ați supărat pe soț. Acest lucru v-a atașat de „spiritul creativ”.

Ochii femeii se umplu de lacrimi.

— Când eram în luna a doua, soțul mi-a spus că nu vrea copilul. N-am putut să nu mă supăr.

Încep să înțeleg despre ce este vorba. La baza oricărui sentiment stă iubirea venită de la Dumnezeu. Ea nu depinde de nimic și creează totul. Cu resturile acestei iubiri noi iubim oamenii și lumea înconjurătoare. Sentimentele superficiale depind de evenimentele care ne înconjoară. De aceea, când noi îl întâlnim pe omul drag și în conștiință se aprinde iubirea, nouă ni se pare că ea a venit în sufletul nostru, din afară. Când femeia se îndrăgostește de cineva, ea dorește la nivel subconștient să nască un copil de la acest om. Dorința de a naște un copil generează iubirea față de un alt om. Această iubire generează relațiile spirituale și, în final, apar roadele materiale ale relațiilor. Aceștia sunt copiii și tot ceea ce noi numim „bunăstare familială”. Cu cât mai perfect trebuie să se nască copilul, cu atât va fi mai mare porția de iubire pe care trebuie să o primească părinții, în special mama. Această porție de iubire vine de la Dumnezeu. Pentru a o primi, trebuie zdruncinat tot ceea ce este omenesc. Nu e vorba numai de valorile pământești sau spirituale, de iubirea pentru lume și pentru oameni. Trebuie să fie jignită dorința de a avea copii și toate sentimentele sfinte. Dacă în această situație, sentimentul iubirii se păstrează și nu există agresivitate, atunci iubirea nu mai depinde de nimic și chiar în acest moment are loc intensificarea comuniunii cu Dumnezeu și creșterea iubirii în sufletele copiilor.

Peste câteva zile a venit la mine o altă pacientă, la prima vedere cu o cu totul altă problemă, ce nu avea nimic de-a face cu sănătatea.

— Din copilărie am avut aptitudini muzicale excepționale, iar calitățile mele vocale, după cum afirmau specialiștii, erau extraordinare. Nici acum nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat. În momentul când am început să mă realizez și când înaintea mea se deschidea o carieră strălucită, am început încetul cu încetul să-mi pierd aptitudinile. Cel mai straniu lucru, este că m-a părăsit dorința de a-mi pune în valoare calitățile. Mi s-a spus că e vorba de farmece, dar nici babele și nici bioenergeticienii nu au reușit nimic. Nici până acum nu-mi dau seama pentru ce m-a pedepsit Dumnezeu.

— Eu cred că Dumnezeu nu v-a pedepsit, ci v-a recompensat. Problema este că procesele de naștere a copiilor și procesele de creație sunt la bază aceleași. Ceea ce noi absolutizăm și transformăm în țel, în afară de Dumnezeu, trebuie să pierdem. Dacă femeia și-a făcut un țel și o rațiune a vieții ei din dorința de a avea copii, ea va deveni foarte geloasă, se va umple de agresivitate, iar copii nu va avea. Absolutizarea procreării poate duce la sterilitate. Dar și absolutizarea creației poate duce de asemenea la sterilitate. Aveți capacități și posibilități creative uriașe. Acestea v-au înălțat deasupra altora. Și întrucât iubirea pentru Dumnezeu nu a fost pentru dumneavoastră un țel, ați făcut din creație un țel. Vă sunt hărăziți copii și sufletele lor sunt senine. Absolutizarea creației, a procreării, trebuia să vă ducă la o pierdere. Existau doar două alternative: ori ajungeați la sterilitate și vă păstrați potențialul creator, ori dădeați naștere copiilor și vă pierdeți aptitudinile. Dacă veți suferi, veți regreta și vă veți teme din cauza insucceselor artistice, veți pierde nu numai aptitudinile creatoare, dar și posibilitatea de a

avea copii. Iar pentru faptul că v-ați atras sterilitatea și nu v-ați permis nașterea copiilor, peste un timp ați putea să vă îmbolnăviți grav. Ca să ajungă iubire și pentru copii și pentru creație, iubirea dumneavoastră pentru Dumnezeu trebuie să fie de câteva ori mai înaltă. Dacă omul își face un țel din creație și acest lucru este pentru el fericirea supremă și sensul vieții, sufletul său începe să piardă rezervele de iubire. Și atunci, pentru a păstra potențialul creator, el renunță și la familie și la copii, atât la cei prezenți cât și la cei viitori.

Atașamentul pentru creație și procreare, generează gelozie iar în acest caz gelozia pătrunde foarte adânc. Pentru a stopa viitoarea explozie de agresivitate, omul își schimbă orientarea sexuală în mod intuitiv. Pentru un timp, aceasta blochează agresivitatea și permite păstrarea potențialului creator, dar după aceea, va fi și mai rău. Uneori oamenii de creație, ca să-și blocheze într-un fel gelozia, duc o viață sexuală dezordonată, dar și aceasta este doar o amânare cu circumstanțe agravante în viitor. Dacă omul este nefericit în viața personală, atunci posibilitățile lui creatoare cresc. În acest caz se blochează atașamentul de creație și de procreare. Privite din afară, aceste legi par adeseori stranii. O suferință puternică din cauza insucceselor creatoare, poate duce la scăderea potențialului creator, dar la fel de bine poate intensifica gelozia și sterilitatea. Devine clar că principala cauză a impotenței la bărbați este gelozia. Ea este dată în principal de următoarea conexiune: creație, procreare, iubirea pentru oameni, spiritualitatea, plăcerile sexuale. Dacă bărbatul a fost deseori supărat pe femei, a gândit rău despre ele sau despre cei care i-au jignit sentimentele și i-au înșelat încrederea, el este un

viitor impotent. Acționarea asupra fiecăreia dintre aceste verigi permite evidențierea altora. De pildă atașamentul față de plăcerile sexuale, adică de plăcerile trupești, se poate ușor bloca prin post, prin înfometare și prin rugăciune. În mod corespunzător se micșorează gelozia și cresc capacitățile creatoare. Gelosul ajunge nu numai la sterilitatea fizică ci și creatoare. Femeia geloasă răpește aptitudinile copiilor și nepoților ei și îi împinge la homosexualitate. Aici este foarte important să înțelegem un lucru: noi toți suntem oameni vii și întotdeauna ne vom supăra și vom fi geloși. Dacă nu ne vom apăra la exterior, adeseori acest lucru echivalează cu aprobarea faptelor incorecte ale unui om. Emoțiile agresive exterioare, nu trebuie să treacă în interior, acolo unde trebuie să fie numai iubire. Dar în situații critice, când suntem puși în fața situației de a alege ce este mai important pentru noi, iubirea sau gelozia, care adeseori arată ca o condamnare, dispreț și supărare, noi trebuie să alegem, fără ezitare iubirea. Dacă jucăm tenis ne vom necăji în cazul înfrângerii, vom invidia și vom regreta. Dar în interior noi vom fi întotdeauna fericiți, pentru că principalul nostru sistem de valori este în afara jocului. Și atunci jocul de tenis, ne va dezvolta, nu ne va mutila. Viața noastră e același joc de tenis în care suntem fericiți cu adevărat numai atunci când sistemul principal de valori se găsește dincolo de granițele unei singure, sau, a mai multor vieți. Când fericirea supremă va consta în iubirea pentru Dumnezeu, fiecare secundă a vieții noastre va fi o posibilitate de a răspândi iubirea și bucuria.

Să ne întoarcem acum la Universul nostru. Dacă există o forță care îl creează și o forță care îl distruge, trebuie să

existe o forță de stabilizare. Am depus multe eforturi pentru a găsi modele de stabilizare în mecanismele valorice. Am constatat că acest lucru este legat de noțiunea de „credință”. Credința în oameni, credința în echitatea lumii înconjurătoare, credința în Dumnezeu. Prin acestea noi receptăm realitatea înconjurătoare. Pentru mine a fost un lucru neașteptat că nu numai iubirea pentru oameni și pentru echitatea superioară a lumii înconjurătoare nu poate fi țel, dar nici credința în Dumnezeu. Iubirea poate fi țel, credința nu. Dacă credința în Dumnezeu devine țel și sens al vieții, atunci ea se ridică deasupra iubirii și apare fanatismul religios, adică disponibilitatea de a omorî pe cel a cărui credință diferă în anumite aspecte de a lui. Înseamnă că, credința în Dumnezeu îl face pe om fericit. Dar, dacă eu încep să-l disprețuiesc pe cel care nu crede în Dumnezeu, și să-l urăsc pe cel care mi-a jignit sentimentele religioase, sufletul meu se va atașa de credință și se va înrăi. Iar eu, pentru a-mi salva sufletul, va trebui să devin ateu. Înseamnă că ateismul este o urmare a fanatismului religios. Omul care urăște pe cineva din cauza convingerilor sale religioase, în viața viitoare ar putea lua locul celui pe care l-a urât.

Odată a fost la mine la consultație un om care a trăit câțiva ani în Israel. Era de naționalitate evreu și de religie iudaică.

— Recunoașteți, dumneavoastră i-ați disprețuit pe arabii musulmani, i-am spus eu.

Câteva secunde el m-a privit derutat.

— Da, s-a întâmplat. Dar care-i de fapt, problema?

— Problema este că în două din viețile anterioare ați fost arab musulman. Și atunci când în această viață începeți să-i disprețuiți pe arabi, declanșați programul de autodistrugere care mai târziu poate duce la boli grave.

În ianuarie 1995, într-o expunere ținută la Moscova, introduceam noțiuni ca „perfecțiune”, „creație”, „procreare”, „credința în oameni” și „credința în Dumnezeu”. Acum, după câte înțeleg eu, cauza principală a bolilor este dorința de a pune valorile omenești, fie ele chiar și cele mai înalte, deasupra iubirii pentru Dumnezeu. Pentru momentul actual văd două linii: prima este dorința de a avea copii, iubirea pentru un alt om, relațiile spirituale, plăcerile fizice. Dacă omul absolutizează aceste valori, apar supărarea, gelozia, ura, disprețul și blamarea. Și atunci el se vindecă prin pierderea acestor valori sau prin pierderea sănătății și chiar a vieții. Dacă trufia nu este mare, omul se poate vindeca mai ușor. Dacă are loc absolutizarea celei de-a doua linii, adică perfecțiunea, atunci, de regulă, apar boli foarte grave. Cu cât omul este mai perfect, cu atât îi vine mai greu să suporte înjosirea sau pierderea. Și dacă eu constat la un pacient atașamentul de ambele linii, atunci știu că îi va fi greu să lucreze cu sine însuși.

Unei fete i-am explicat la consultație, în felul următor:

— Sunteți atașată de creație și de iubirea pentru un alt om, ceea ce duce automat, la gelozie. Iar, să transformați umilința în dorința de a avea copii nu o să puteți, deoarece aveți o

uriașă trufie. Dumnezeu v-a dat multă perfecțiune și v-ați atașat de ea, dar acest lucru generează o imensă agresivitate și trufie. A devenit demon îngerul care a considerat că Dumnezeu a creat un Univers imperfect. Iuda l-a trădat pe Hristos când a început să-l acuze de imperfecțiune. Așadar dacă vreți să aveți copii, învățați să acceptați, să primiți umilințele: Cu caracterul dumneavoastră, dacă veți sta cu soțul la masă, luați-vă un scaun cu vreo 20 de cm mai scund. Dar lăsând gluma, puteți folosi alte mijloace de echilibrare: ocupați-vă mai des de treburi pentru care nu aveți talent, pentru a simți propria imperfecțiune. Tehnicile de respirație, oboseala fizică, plimbările în natură, înotul, dușul cu apă rece, diferitele tehnici de blocare a conștiinței, toate contribuie la micșorarea trufiei. Solicitarea fizică, înfometarea, blochează atașamentul față de corp. Plimbările solitare în mijlocul naturii sau șederea într-o cameră întunecată vă vor diminua atașamentul față de relații, legătura cu alte persoane. Iar, dacă aceste proceduri le-ați adânci imaginându-vă că veți muri, asta nu vă va permite să vă atașați de iubirea față de lumea înconjurătoare și față de oameni. Periodic activitatea monotonă este utilă pentru a se evita atașarea de creație. Puteți mânca germe de grâu, să vă puneți prișniță cu germe de grâu la cap, la piept și chiar la organele genitale. Pentru ca grâul să crească, iubirea lui nu trebuie să depindă de nimic. Momentul creator în această perioadă este uriaș. La bobul care încolțește, gelozia este negativă și prin urmare, are loc echilibrarea energiei dumneavoastră. Dispare atașamentul față de creație și procreare. Soarele are și el un potențial creator puternic. De aceea, când vă uitați la soare și îi trimiteți iubire,

pe lângă potențialul creator de rang superior al Soarelui, dumneavoastră nu vă veți mai face un țel din propria dorință de a crea.

O pacientă îmi povestea un caz interesant. Ea a fost la unul din cursurile mele și a stat alături de o femeie în vârstă, care, înainte de curs citea o carte în semiîntuneric.

— Cum puteți citi pe un asemenea întuneric? s-a mirat interlocutoarea mea.

— Mi-a revenit total vederea, a răspuns femeia. Am auzit undeva că, dacă te uiți la Soare și îi spui vorbe dulci, poți să-ți ameliorezi vederea. Eu am început să procedez așa și, încetul cu încetul, mi-am recăpătat văzul.

Am cercetat, de la distanță, câmpul acelei femei. Agresivitatea subconștientă până la tratament era foarte mare. Avea o agresivitate împotriva bărbaților, iar cauza era aceeași: gelozia. La baza acesteia stătea atașamentul sufletului pentru creație, procreare și pentru relațiile spirituale. Comunicarea cu Soarele i-a eliberat încetul cu încetul sufletul de gelozie. Exemplul părea minunat, însă eu mi-am amintit ce mi-a povestit un om în legătură cu experiența lui de a privi cu o mare concentrare spre soare:

— După asta, câteva zile nu am văzut practic nimic, îmi povestea el. Am verificat să văd despre ce este vorba. Era atașat de procreare, și iubirea pentru oameni era uriașă. Din cauza asta avea daltonism și alte probleme de sănătate. Înseamnă că și privitul soarelui, adică durata lui, anotimpul și ora, trebuie să difere considerabil pentru fiecare om. Dacă noi vom reuși să le transmitem copiilor noștri, de la cea mai

fragedă vârstă, că sentimentul iubirii nu trebuie să depindă de nimic, că cea mai mare valoare este rezerva de iubire, adică o cât mai mare comuniune cu Dumnezeu, ei nu vor trebui să se gândească cum să scape de gelozie și să-și recapete vederea. Dar până atunci mai sunt destule probleme.

Acum câteva zile au fost la mine niște reporteri care m-au rugat să-mi spun părerea despre cauzele apariției bolii SIDA.

— Ce credeți? Cât de repede va găsi omenirea un remediu împotriva ei, a întrebat un reporter?

— Eu cred că acest lucru nu are o importanță deosebită la nivelul întregii omeniri. Dacă medicii vor căuta mijloace împotriva virusului SIDA, ei vor pierde. Vor apărea alte boli și mai grave. Natura îi face pe oameni să înțeleagă faptul că, a vindeca un organ izolat sau o boală izolată nu are nici o perspectivă. Acum deficitul imunitar se poate dezvolta și în absența virusului. Iar medicii tot mai des ajung la concluzia că, la baza tuturor bolilor stă disfuncția sistemului imunitar. Starea sistemului imunitar, la rândul ei, depinde de starea emoțională profundă a omului. Și SIDA și bolile venerice sunt rezultate ale unui atașament înalt față de plăcerile spirituale și fizice cu un alt om. De câteva ori au venit la mine venerologi și urologi cu rugămintea de a-i ajuta, când în cazul tratamentului clamidiei sau tricomonozii nu dădeau rezultate nici un fel de medicamente. Omul elimina toate momentele de gelozie, pretențiile și supărările față de oamenii dragi. Se ruga pentru urmașii săi. Se ruga ca toată viața să fie pentru el un mijloc de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu. Și omul iubit, și familia, și dragostea pentru copii, sunt de asemenea mijloc. După

câteva zile omul mergea la analize și ele erau bune. Reporterii au continuat să mă interogheze despre cauzele apariției bolii SIDA.

— Dumneavoastră afirmați că principala cauză a apariției acestei boli este gelozia. Atunci de ce se îmbolnăvesc de SIDA în special narcomanii, homosexualii, prostituatele?

— Un homosexual este un om incredibil de gelos în interior. Agresivitatea subconștientă l-a împins la homosexualitate. Alcoolismul și narcomania sunt alte forme de blocare a geloziei. Cel mai adesea devine prostituată o femeie care ar muri dacă ar avea un singur iubit. Faptul că se prostituează nu-i permite să se atașeze de sentimentul iubirii pentru un singur om.

— Amintiți-vă de Sodoma și Gomora. Cataclismul este rezultatul deformării structurilor câmpului. Această deformare este, în același timp, și mijlocul deformării unui plan mult mai fin al câmpurilor imuno-protectoare. Iar acestea, la rândul lor, sunt urmarea deformațiilor emoționale. Deformarea în suflete are loc atunci când valorile umane devin unic țel și oamenii încetează să-l mai vadă și să-l mai iubească pe Dumnezeu. Și atunci reîntoarcerea la Dumnezeu are loc prin pierderea tuturor celor de care s-a atașat sufletul omului. Dacă însă înainte erau numai două asemenea orașe — Sodoma și Gomora — acum observăm procese analoage la dimensiunile întregii omeniri.

— Pentru a nu arunca vorbe în vânt, le spun eu reporterilor, gândiți-vă la niște oameni iar eu am să spun din ce cauză s-au îmbolnăvit ei.

Un tânăr se gândește foarte concentrat și eu culeg informația prin intermediul câmpului său. Aici era vorba de un

atașament față de două linii dintr-o dată. Pe de o parte absolutizarea iubirii pământești, iar pe de altă parte, perfecțiunea ca unic țel, adică gelozie plus o uriașă trufie. Agresivitatea subconștientă față de femei era de 1.700 de unități. Reporterul mă aprobă din cap. Mergem mai departe. Îl analizez pe următorul, dar lucru straniu, în acest caz nu pot să culeg informația. Nu vreau să-mi irosesc forțele pentru elucidarea cauzelor. Îmi este mai ușor să-l întreb pe reporter.

— Faceți ceva greșit. Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit la doi oameni – spune el.

— Pătrunderea în straturile profunde ale câmpurilor omului presupune o mare răspundere, îi explic eu. De aceea eu pătrund în biocâmp cu niște limite severe și o problemă pusă greșit nu-mi permite să culeg informația. Bine. Mai întâi o să mă gândesc la unul din oameni, iar după aceea, la celălalt. Aceasta este o femeie, concubina primului. Cercetez câmpurile lor. Văd numai linia geloziei și atașamentului față de omul iubit. Prin urmare și remediile vor avea un mare efect pentru că agresiunea subconștientă e mai mică.

— Straniu, se miră reporterul. În primul caz este vorba de un om instruit, un marinar, iar în al doilea caz, de vagabonzi și narcomani.

— Mirarea dumneavoastră se explică prin faptul că încercați să asociați bolile cu încălcarea legilor eticii. Dar etica omenească și etica divină sunt departe de a fi identice tot timpul. Omul poate fi laureat al premiului Nobel, sau un șomer care doarme pe străzi, nu asta determină îmbolnăvirea lui de SIDA. Este important ce valori sunt puse mai presus, cele omenești sau cele divine. Adeseori un intelect superior, și

trufia legată de acesta, pot înrăutăți situația. În cazul unei orientări corecte, intelectul poate ajuta la concentrarea forțelor și ca rezultat, la schimbarea profundă și rapidă a omului în direcția cea bună. Statisticile consemnează un procent nesemnificativ, când boli cum sunt gonoreea, sifilisul, cancerul și SIDA dispar fără urmă în câteva zile. Resursele sufletului uman sunt nelimitate, dar ele se deschid numai atunci când sufletul începe să se orienteze corect în lumea înconjurătoare și să respecte cu sfințenie legea supremă a Universului, legea iubirii pentru Creator.

Procesul de cunoaștere a dezvoltării se desfășoară impulsiv. Omul ajunge la anumite valori și interacționând cu ele, se dezvoltă. După aceea el se îndepărtează de ele și le pierde. Ca să atingă planurile superioare, trebuiau distruse toate dorințele pământești. Acesta este principiul filozofiei orientale. Decuplând interacțiunea cu lumea înconjurătoare, cu ajutorul metodelor fizice și psihice, omul economisea energia pentru contactele cu planurile superioare. Ca urmare, i se deschideau posibilități fizice și psihice. Atașamentul de valorile lumii înconjurătoare genera boli. Trecerea la trepte superioare ducea la vindecare. Dar atașamentul de planurile superioare era mult mai periculos. Omului nu-i ajungeau puterile să se ridice deasupra lor, de aceea le respingea și se întorcea la primele trepte, ale interesului pentru corpul fizic și valorilor materiale. Orientul a generat Occidentul, iar Occidentul a generat Orientul. Acum ambele tendințe trebuie să se reunească, fiindcă fiecare din ele, luate separat, au fost epuizate. Cunoașterea legilor spirituale ale dezvoltării este aici indispensabilă.

— Cred în Dumnezeu, mi-a spus nu demult un pacient. Am înțeles că iubirea pentru Dumnezeu este lucrul cel mai important. Explicați-mi de ce am neplăceri și de ce nu mă vindec?

— Pentru că a-ți schimba sufletul este o preocupare destul de chinuitoare. Dacă mergeți cu mașina și dintr-o dată virați brusc în șanț, atunci, oricât v-ați ruga la Dumnezeu, oricum veți avea probleme. Există noțiunea legilor fizice, iar credința în Dumnezeu nu exclude cunoașterea lor. Cunoașterea legilor dezvoltării spirituale este de asemenea necesară. Ca să-ți schimbi sufletul prin rugăciune ai nevoie de mai multă forță. Dar o mare parte din ea se cheltuiește pentru discuții cu alți oameni, pentru mâncare și pentru controlul situației. Prin urmare, periodic trebuie să te eliberezi de toate pentru ca rugăciunea să aibă un efect mai profund. Aspirația către Dumnezeu, prin acumularea iubirii, trebuie să fie permanentă.

— Mi-ați putea dicta textul rugăciunii?

— Rugăciunea cea mai înaltă, e fără de cuvinte. Ea este pur și simplu păstrarea și înmulțirea sentimentului iubirii în orice situație.

Nu demult am avut o discuție complexă cu unul din pacienții mei. Am început să-l tratez cândva, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Am continuat din curiozitate. La început n-am văzut decât nivelul teluric și vorbeam numai de gelozie. După aceea s-a dovedit că avea un puternic atașament de momentele spirituale (moralitate, seriozitate, echitate, controlul situației). În aceste puncte el a fost lovit toată viața. Mai târziu am observat și absolutizarea iubirii pentru oameni. El făcea tot

ceea ce-i spuneam, însă nu se vedea nici o ameliorare. Nu știu din ce cauză, caracterul refuza să i se schimbe. Refuzul categoric de acceptare a tot ce-l înconjura rămânea de asemenea ferm.

— Nu înțeleg, i-am explicat eu, de ce mai este încă atașat sufletul dumneavoastră. Trebuie să conștientizați lucrul cel mai important. Cantitatea de iubire în suflet trebuie să se mărească, pentru ca pretențiile interioare să dispară.

Toate explicațiile mele se loveau de un zid și nu puteam înțelege ce se întâmplă. Nu demult am avut senzația eșecului, și iată că ne-am întâlnit din nou. Îi explic că prezintă atașament pentru valorile de bază: creația, procrearea, tot ce generează gelozia și au ca rezultat o uriașă trufie, inclusiv perfecțiunea. El mă ascultă liniștit, după care, calculat, fără grabă, începe să-mi răspundă:

— Mă tratați de un an și jumătate. În tot acest timp starea mea de sănătate nu numai că nu s-a ameliorat, dar chiar s-a înrăutățit. Nu cred în sistemul și în metoda dumneavoastră. Ca om îmi sunteți simpatic, dar sistemul dumneavoastră este un bluf. Cred în Dumnezeu, dar de ce trebuie să repet de mii de ori că îl iubesc și că aceasta e cea mai mare fericire? Și de ce nu trebuie să am pretenții față de lumea înconjurătoare? În această țară omul nu poate fi fericit. Aici, la putere au fost întotdeauna sau idioți sau ticăloși. Această țară a sugrumat întotdeauna mințile ei cele mai bune, și le sugrumă și acum, indiferent de regimul politic.

Tonul lui devenea din ce în ce mai liniștit.

— Despre dumneavoastră am o părere bună, dar s-o lăsăm baltă cu tratamentul.

El pleacă iar eu încerc să-mi dau seama ce a determinat această ireconciliere. Iarăși și iarăși abordez acea structură pe care abia o descoperisem. Este vorba despre perfecțiune. Dar pacientul nu mă mai aude. Pentru el, lumea a fost din totdeauna imperfectă. Disprețul apărut în acest caz se transformă într-un puternic program de autodistrugere. Astăzi am pierdut. Dar și o asemenea situație e plină de învățăminte. Pot să descriu în carte, amănunțit, cum urc treptele spre Dumnezeu. Este obligația mea să le parcurg. Pacientul trebuie să vadă punctul final. Nu e nevoie să-i reprezint în detaliu treptele pe care va merge el. Eu însă m-am entuziasmat, și am început să explic mai mult despre trepte decât despre iubirea la care trebuie să ajungă omul.

Din Kiev mă sună o femeie care a fost o dată la mine la consultație.

— După consultație simt arsuri în spate. Am niște dureri groaznice. Nu-mi dau seama dacă e normal sau nu.

Îi cercetez câmpul. Nu arată rău. E drept că nepoții și strănepoții nu sunt așa bine.

— Ce probleme ați avut?

— Am tumoare canceroasă la cap, la gât și la piept. Și fiul meu are mari probleme cu sănătatea.

Îi analizez în amănunțime structurile câmpului. Pacienta lucrează bine cu sine însăși, dar agresivitatea împotriva bărbaților se păstrează la nivel ridicat.

— V-am vorbit de gelozie?

— Da, mi-ați vorbit. Eu acționez. Dimineața, la prânz și seara mă rog.

— Ascultați, strig eu în receptor. Trebuie să vă închinați de trei sute de ori dimineața și tot de atâtea ori la prânz și seara pentru că acum vă iese toată „murdăria” din suflet și numai cu trei rugăciuni nu veți reuși să scăpați de ea. Nu vă amintiți de mărunțișuri. N-aveți nevoie de ele. Amintiți-vă câteva evenimente importante și parcurgeți-le de sute de ori. Și rețineți: auto-blamarea este sinucidere. În fața lui Dumnezeu nu există vinovați. M-ați înțeles?

După vocea femeii simt că a înțeles.

Cu câteva luni în urmă, înainte de a pleca în America, am avut o stare chinuitoare. Oricât de mult mi-aș fi eliminat atașamentele, apăreau altele și altele, noi. Eram ca o băltoacă pe care oricât ai curăța-o rămâne tot timpul murdară. Sistemul meu a intrat într-un punct mort. Mă purificam în special prin spovedanie. Și atunci, într-unul din momentele de chin am înțeles că spovedania trebuie convertită în rugăciune, iar rugăciunea în iubire care iradiază și nu depinde de nimic. Băltoaca trebuia să devină izvor. Dar să te asemeni unui izvor poți doar atunci când vine mereu apă curată, iar acest lucru se întâmplă când sufletul tinde neconținut către Dumnezeu. De îndată ce omul își face țel din altceva, el începe să depindă de asta. O asemenea dependență generează o agresivitate din ce în ce mai mare, iar după aceea boala.

În fața mea stă o mamă cu fiica ei. Aceasta are cancer dar nu știe nimic despre asta. Îi este foarte rău. Încep operațiunea de diagnosticare. Atașament față de teluric există, față de spiritual există, față de iubirea pentru oameni de asemenea,

față de perfecțiune și creație există, față de credința în oameni, în lumea înconjurătoare și credința în Dumnezeu, față de destinația Divină există de asemenea. În continuare o serie de structuri, cărora nici măcar nu le găsesc denumirea. Monstruos. Așa ceva văd pentru prima dată. Înțeleg că îmi este imposibil să-i explic toate astea. Și poate că nici măcar nu-i necesar să-i descifrez toate treptele.

— Dumnezeu este iubire, îi spun eu ei, și Dumnezeu nu depinde de nimic; iubirea dumneavoastră, la fel, nu trebuie să depindă de nimic. Acceptați retroactiv, toate pierderile și umilințele, pentru ca toate acestea să nu aibă absolut nici o influență asupra forței iubirii dumneavoastră.

Îi mai spun câteva propoziții iar după aceea fata iese pentru patruzeci de minute și când se întoarce văd că are câmpul curat. Înțeleg că uneori nu sunt necesare nici un fel de explicații.

Recent, la o consultație, o femeie mi-a pus o întrebare interesantă:

— Cu cât mă rog mai mult, cu atât mai dur se poartă oamenii cu mine la serviciu. E o chestiune perfect adevărată. Ce să fac în continuare?

Întrebarea este pentru mine absolut surprinzătoare. Mă uit să văd ce se întâmplă în planul fin și observ că atitudinea oamenilor este o reacție la creșterea disprețului și a trufiei din sufletul ei. Sufletul s-a atașat de ceva. Mai cercetez o dată câmpul și totul devine clar. Există o forță care creează Universul nostru, o forță distructivă, o forță stabilizatoare. Noi simțim stabilizarea ca pe credință în oameni, în justiția superioară și credință în Dumnezeu.

— Organismul uman, încep eu să-i povestesc femeii, este alcătuit nu numai din oase, dar și din mușchi și din țesut nervos. Celulele țesutului osos sunt „ortodocșii dogmatici”, iar celulele țesutului nervos sunt „căutătorii și aventurierii”. Ritualurile, legile și obiceiurile sunt același țesut osos, fără de care omul nu poate trăi. Ritualurile și obiceiurile sunt niște cârje și dacă dumneavoastră nu știți să umblați fără acestea, nu vă veți putea ridica și nu veți putea merge. Dar dacă dumneavoastră ați învățat să umblați, acestea vă vor încurca. Credința ne dă stabilitatea și ne asigură ziua de mâine, dar când ea devine unic țel, apare disprețul față de cei ce nu cred, apare teama de a pierde sentimentul credinței și stabilității. Când v-ați rugat, rugăciunea pentru dumneavoastră a devenit izvor de sănătate și de destin favorabil. Ea a devenit țel pentru dumneavoastră. Rugăciunea niciodată nu poate fi țel. Rugăciunea este un mijloc pentru a simți și a crește iubirea în suflet. Întrucât frazele pe care le roștiți în gând, în marea lor majoritate se raportează la această lume, atunci, cea mai înaltă rugăciune este cea fără cuvinte. Aceasta este păstrarea neîntreruptă și creșterea iubirii în suflet. Dar pentru că acest lucru este greu de realizat, periodic omul recurge la cuvinte în rugăciunile sale.

— Spuneți-mi, ce înseamnă iubirea pentru Dumnezeu, mai mare decât pentru orice altceva, în viața obișnuită, reală? Cum pot simți eu că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice altceva?

— Iubirea pentru Dumnezeu, mai mare decât pentru orice există pe lume, în viața obișnuită, se manifestă ca o iubire

interioară față de lumea înconjurătoare, fără nici un fel de pretenții față de aceasta.

Nu demult am consultat o tânără femeie. Avea din copilărie probleme ginecologice iar recent i-au apărut mari probleme cu sănătatea în general.

— Cauza apariției bolilor dumneavoastră este foarte simplă, i-am explicat eu. Prin intermediul iubirii, în suflet ne reunim cu Dumnezeu. Dumnezeu nu depinde de nimic. Înseamnă că, dacă sentimentul iubirii din sufletul nostru nu depinde de nimic, atunci noi suntem sănătoși și fericiți. Toate sentimentele omului, emoțiile și dorințele sale sunt legate de lumea înconjurătoare și depind de aceasta. Numai sentimentul iubirii nu depinde de nimic. Dacă noi încercăm să-l facem dependent de ceva, acest sentiment se diminuează și noi începem să ne îmbolnăvim și să murim. Ginecologia este o zonă a iubirii. Dacă din copilărie ați avut probleme ginecologice înseamnă că, încă din existențele anterioare ați îngenuncheat iubirea în fața circumstanțelor, sau v-ați reprimat iubirea pornind de la niște norme etice, sau, din anumite motive, n-ați dorit să dați naștere copiilor. Sau prin trăirile dumneavoastră emoționale și prin comportament ați ucis iubirea într-un alt om, considerându-l vinovat de toate necazurile.

— Am citit cărțile dumneavoastră și de acum mă voi conduce după sentimentul iubirii, neținând cont de piedicile care se vor ivi. Acum sunt măritată, dar dacă voi întâlni un alt om am să depun eforturi să-mi păstrez familia, însă nu îmi voi reprima sentimentul iubirii. Sunt ferm convinsă de un singur lucru: îl voi iubi pe acela care mă va iubi.

— Asta deja este pretenție, îi explic eu. Pur și simplu schimbați o pretenție superficială pe una de profunzime. Să-l simțiți pe Dumnezeu în suflet înseamnă iubire fără pretenții, fără condiții și fără cerințe. Dumnezeu nu poate fi manevrat și propria iubire de asemenea. Este una din condițiile păstrării sănătății.

Acum comunic cu un bolnav de cancer, a cărui boală a înaintat foarte departe. Este foarte palid, are un aspect chinuit, chimioterapia nu-l ajută. Nu poate suporta explicații îndelungi, are foarte puțină forță. Trebuie să comprim la maximum informația pe care o am de transmis pacientului. Medicina tradițională nu-l ajută, pentru că el a transmis foarte multe copiilor și nepoților. Copii lui prezintă deformări caracteristice ale câmpului care peste câțiva ani pot duce la boli grave sau la moarte. Adeseori omul, modificându-și concepția și înțelegând multe, consideră că s-a purificat complet, dar asta nu-i decât o iluzie, doar un strat superficial al conștiinței. Cu timpul totul pătrunde în suflet, dar dacă sunt „întinate” sufletele urmașilor, nu este suficientă numai revizuirea concepției. Aici, de regulă, trebuie parcursă retroactiv întreaga viață, de sute și chiar mii de ori, pentru ca la nivelul reflexelor să se modifice întregul sistem de valori. Încep să-i prezint pacientului, fără grabă, situația lui.

— Acum sunteți ca o băltoacă în care nu pătrunde apa aproape deloc, în schimb se scurge destul de repede din ea și se duce spre copiii dumneavoastră și spre viitorii nepoți pentru că i-ați lăsat, neintenționat, fără nici o rezervă. Mai întâi trebuie curățată băltoaca de noroi, apoi trebuie mărită

cantitatea de apă din ea, iar la urmă băltoaca trebuie transformată în izvor. Pentru ca să iubim lumea înconjurătoare și interacționând cu ea să fim fericiți, trebuie tot timpul să primim noi porții de iubire și energie. Interacționând cu lumea înconjurătoare, noi în general pierdem, dar primim când ne adresăm lui Dumnezeu. Dacă îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât toate celelalte și el este pentru noi țelul suprem, atunci vom primi mai mult decât cheltuim și ne rămâne destul și pentru noi și pentru urmașii noștri. Dacă începem să iubim un lucru mai mult decât pe Dumnezeu, sufletul începe să depindă de acel lucru, sentimentul de iubire se stinge și apar pretențiile. Apoi cantitatea de iubire începe să se micșoreze, apare agresivitatea și odată cu ea bolile și nenorocirile. Când cantitatea de iubire se micșorează, noi trebuie să o luăm de undeva pentru a putea supraviețui. O luăm de la viitorii urmași și de la viitoarele vieți. Și cu cât este mai puternică dependența noastră de niște valori omenești, chiar și de cele mai sacre, cu atât mai repede ni se golește sufletul și atunci nu le mai putem dărui iubire urmașilor noștri, ci mai mult, îi prădăm. Sufletul nostru are o anumită capacitate în straturile superficiale, iar explozia de agresivitate care ne golește sufletul, în funcție de profunzimea ei, poate atinge generații tot mai îndepărtate. Cu cât golim mai în profunzime sufletele urmașilor noștri, cu atât mai gravă va fi boala noastră. Înseamnă că, cu cât am umplut mai mult sufletul de iubire și cu cât am transmis mai multe rezerve de iubire urmașilor noștri, cu atât mai repede ne vom vindeca. Îmbătrânim și murim, pentru a elibera din noi încetul cu încetul, toate valorile omenești. După moarte și până la concepere, apropiindu-se tot mai mult de Dumnezeu, omul va

primi, de fiecare dată, o porție tot mai mare de iubire și forță. Această porție este atât de mare cât îi este permis omului să simtă strălucirea și frumusețea sentimentelor. Nu întotdeauna această porție este suficientă, și atunci trebuie intensificată din nou comuniunea cu Dumnezeu. Într-o situație obișnuită acest lucru ni se dă prin intermediul neplăcerilor, nefericirii, bolii, jignirea tuturor sentimentelor umane superioare. Cu o deosebită intensitate se produce destabilizarea valorilor omenești înainte de conceperea copiilor și, cu cât omul are mai puține pretenții față de lumea înconjurătoare și față de sine, cu atât mai rapid se stabilesc contactele, și cu atât mai sănătoși vor fi urmașii. De aceea trebuie de sute și sute de ori re trăită viața, și în acele situații când apăreau pretenții, să încercăm sentimentul de fericire și iubire. Sufletului dumneavoastră îi va fi greu să se dezlipească de acele valori prin intermediul cărora ani îndelungați l-ați lipit de viață. Imaginați-vă că după o săptămână veți muri, că șanse de vindecare nu aveți. Începeți câte puțin să vă luați rămas bun de la tot ce vă este drag, nu numai în prezent ci și în viitor. Toate acestea sunt hotărâte de sus și voința dumneavoastră nu înseamnă nimic. Deconectați-vă de comunicarea cu lumea înconjurătoare și când după aceasta, veți repeta în rugăciune că pentru dumneavoastră și pentru urmașii dumneavoastră fericirea supremă este iubirea pentru Dumnezeu, sufletul dumneavoastră va crede mai ușor acest lucru.

— Cum să-mi conving copiii că trebuie să creadă în Dumnezeu, că trebuie să-l iubească?, mă întreabă o femeie.

— Credința trebuie, de asemenea, periodic, să se destrame. În primul rând trebuie să-i învățați pe copii să nu atenteze la iubirea din sufletele lor și nici din sufletele altor oameni. Important este să-i faceți să simtă că logica noastră și concepția noastră despre lume, oricât de perfecte ni s-ar părea nouă, întotdeauna se vor năruie în fața logicii divine, întotdeauna vor fi o parte și nu un întreg. În pedagogie există trei momente: primul este acela în care elevii nu ascultă nimic și nu-i interesează nimic. Al doilea este legat de ceea ce le atrage atenția. Acestea sunt faptele noastre. Al treilea se referă la felul în care procedează ei. Este ceea ce făceam noi înainte și ceea ce simțeam în adâncul sufletului. Așa că pedagogia începe de la părinți.

— Spuneți-mi, mă întreabă un pacient, dacă toți oamenii, cum se spune în Biblie, vor construi temple în sufletele lor și nu în jur, poate că religiile vor deveni în curând, inutile?

— Dar dumneavoastră, îl întreb eu, știți bine legislația noastră?

— Mai mult sau mai puțin, da din umeri pacientul meu.

— Dacă va trebui să rezolvați o problemă serioasă, n-o veți rezolva independent. Vă veți adresa unui jurist cu experiență. Slujitorii bisericii sunt specialiștii în probleme spirituale, morale.

— Acum înțeleg, zâmbește el.

— Dar nimic nu este absolut. Și printre specialiști sunt impostori care nu fac doi bani. Uneori și la un amator se poate manifesta talentul primit de la Dumnezeu. Însă orice religie, fără o rezervă de iubire acumulată în interior va dispărea foarte

repede. Cu cât înaintăm mai mult în dezvoltare, cu atât mai strânsă este această legătură.

— Spuneți că agresivitatea mea subconștientă este de 400 de unități?, mă întreabă o femeie venită la consultație.

— Da, îi răspund eu. Aveți o puternică deformare a câmpului în regiunea capului. V-au mai rămas un an, doi. Agresivitatea la dumneavoastră este orientată împotriva propriei persoane. Mai departe urmează fie orbirea, fie un foarte grav accident vascular cerebral, fie scleroză în plăci. Continui studierea câmpului, cu toate că în cazul dumneavoastră mă îndoiesc că vă va rezista capul. Judecând după dinamica câmpurilor, programul de autodistrugere va coborî după un timp în zona rinichilor, va apărea fie cancerul, fie blocajul renal.

Femeia mă privește cu atenție.

— Am citit și prima și a doua dumneavoastră carte și, cu toate acestea, nu-mi dați nici o șansă. Despre ce e vorba?

O privesc în trecut și compar starea ei trecută cu cea de astăzi.

— În forul dumneavoastră interior ați tins întotdeauna către Dumnezeu, chiar dacă nu întotdeauna ați găsit calea cea mai corectă. V-ați străduit să educați în dumneavoastră spiritualitatea și bunătatea și de aceea mai sunteți încă în viață, în ciuda deformării extraordinare a câmpurilor. Vi se dă o amânare crescându-vă șansele de supraviețuire. Până la lectura cărților mele, sufletul dumneavoastră a fost ancorat într-un destin favorabil printr-un simțământ al unei destinații speciale, în perfecțiune, în iubirea pentru oameni și în procreare și

creație. Acum aveți un singur atașament, creația și procrearea, însă foarte puternic. Nu aveți copii și ați regretat acest fapt. Când au fost înjosite sentimentele dumneavoastră de iubire și încredere, v-ați supărat pe destin, nu mai voiați să trăiți. Când s-a destrămat fericirea nu numai cea prezentă ci și cea viitoare, ați procedat la fel. Nu-i permis să depinzi nici de viitor. Dacă vă supărați pe dumneavoastră înșivă, acest lucru înseamnă program de autodistrugere. Dacă vă supărați pe dumneavoastră, pe situație și pe destin, acest program distructiv este de zece ori mai puternic, iar ceea ce vi se părea în viața dumneavoastră a fi pretenții înalte față de sine, în fapt nu a fost altceva decât o supărare pe destin. Iar regretul în legătură cu trecutul era, de fapt, o pretenție față de Dumnezeu. Mergeți și revizuiți-vă viața și reveniți peste o oră să vedem ce s-a întâmplat.

Când a revenit femeia, am fost plăcut surprins: câmpul ei s-a purificat perfect.

— Rezultate neașteptat de bune.

— În ora aceasta nu m-am rugat deloc. Pur și simplu am umblat și m-am gândit, iar apoi, dintr-o dată totul s-a schimbat brusc, a recunoscut ea.

— Vă felicit, i-am răspuns eu, dar există o problemă serioasă. Faptul că vi s-a curățat câmpul nu înseamnă că nu vă puteți îmbolnăvi. Să spunem așa: situația s-a îmbunătățit considerabil. Dar deasupra dumneavoastră, când descriu un cerc cu degetul, văd o pată întunecată. Este un mare grup de oameni din nordul Rusiei, peste un milion. Și orientarea dumneavoastră incorectă, agresivitatea s-a răsfrânt asupra lor. Cu cât omul înaintează mai mult în dezvoltarea sa spirituală, cu atât mai mulți oameni îl urmează intuitiv sau conștient. Și o

dată cu plusurile lui, ei primesc și minusurile. Sunt copiii dumneavoastră spirituali, care depind de dumneavoastră, în ciuda faptului că dumneavoastră nu locuiți acum în Rusia. Așa că, atunci când vă veți purifica sufletul, nu uitați și de ei. Bolile cele mai grave care se întind nu numai pe parcursul unei singure existențe, adeseori se explică prin provocarea răului nu numai urmașilor fizici ci și celor spirituali. Cu cât mai mult bine pot face eu oamenilor, cu atât acest lucru este mai periculos pentru mine și pentru ei. Sigur, este un mare pericol și o mare răspundere. Cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu cât este mai înaltă treapta noastră de dezvoltare, cu atât avem mai multă fericire și mai multe plăceri. Înseamnă că vom avea o durere cu atât mai mare atunci când vom pierde această fericire. De aceea, înainte de a i se da omului fericirea, i se dă mai întâi senzația de durere, și cu cât mai multă durere va putea suporta păstrându-l pe Dumnezeu în suflet, cu atât mai multă fericire va putea el să primească. În valorile materiale există o anumită porție de iubire (indic cu degetele mărimea), în valorile spirituale ea este cu mult mai mare (eu îndepărtez mâinile). În Univers, în iubirea pentru acesta și pentru oameni, iubirea este și mai mare. În perfecțiune, creație, procreare, este și mai mare, ș.a.m.d. Și cu cât este mai considerabilă porția de iubire, cu atât este mai mare ispita ca această porție finală să fie transformată în țel, uitând-o pe cea infinită, pe Dumnezeu. De aceea, nu fiecărui om îi este permis să guste din momentele superioare ale iubirii, creației, perfecțiunii. El nu se poate înălța deasupra lor și nici nu suportă pierderea acestora. Pentru ca să se înalțe deasupra lor și să suporte durerea, trebuie o dată pentru totdeauna să

înțeleagă că iubirea pentru Dumnezeu este deasupra oricăror valori omenești. Și nu-i de-ajuns numai ca omul să înțeleagă, dar să și simtă acest lucru. Dacă omul nu are suficiente forțe să se înalțe, atunci, pentru a supraviețui, el reneagă tot ceea ce este sfânt și, oricât ar părea de straniu, pentru anumită perioadă, el se apropie de Dumnezeu mai mult decât înainte. Mergem inevitabil către o cantitate din ce în ce mai mare de fericire și iubire, dar, de fiecare dată, trebuie să simțim că acestea nu-s decât un mijloc.

— Spuneți-mi, durerea în suflet este un indiciu al atașamentului de valorile omenești?

— Nici pe departe. Este un semn al sensibilităților legate de posesia valorilor omenești superioare. Semnul atașamentului este lipsa de dorință și de înțelegere pentru a suporta durerea în cazul pierderii și distrugerii valorilor. Este vorba de o agresivitate interioară ca răspuns la o situație traumatizantă.

— Bine. Țelul suprem îl constituie iubirea pentru Dumnezeu, îmi spune femeia. Dar ca să trăiesc, eu trebuie să-mi fac un țel din a câștiga bani, din a-mi dezvolta aptitudinile, din dorința de a-i ajuta pe oameni. Cum rămâne cu toate astea?

— Imaginați-vă că ieșiți din casă ca să mergeți la magazin și, pentru un anumit timp, acesta vă este țelul. Când îl veți atinge, el va dispărea. Vă întoarceți spre apartament și puneți piciorul pe treaptă. În momentul de față, acela este țelul dumneavoastră. Dacă vă ridicați privirea, vedeți palierul. El este de asemenea un țel, dar mai înalt. Dacă însă el va deveni absolut, vă veți petrece noaptea pe palier. Ușa apartamentului nu o vedeți, dar tindeți către ea pentru a o deschide și a vă întoarce casă. Tot astfel, fără să-l vadă pe Dumnezeu, fiecare

om trebuie să tindă să se întoarcă la el, păstrându-și în același timp prioritatea țelului. Dar această întoarcere nu arată chiar așa cum ne-o imaginăm. Noi am ieșit din Dumnezeu și purtăm o parte din el în sufletul nostru. Prin intermediul acesteia ne reunim cu el. Întoarcerea la Dumnezeu înseamnă mărirea acestei particule veșnice din suflet.

— Ascultă, mi s-a adresat un colaborator, aici este un caz interesant. A sunat un tânăr. Nu doarme de un an. Periodic iese din corpul său. Se privește din afară. Are senzația că trăiește într-o lume ireală.

A doua zi tânărul sună din nou și vorbesc cu el. Cu toate că, la prima vedere, cazul lui este neobișnuit, totul se explică în modul cel mai normal. Pentru el creația, procrearea, au devenit țel suprem. Această orientare generează supărări pe lumea întreagă, blamare, gelozie, auto-blamare, lipsa dorinței de a mai trăi. În plus se adaugă la toate astea absolutizarea perfecțiunii care dă o mare trufie, dorința de a impune altora propria voință, ș.a.m.d. Lui însă i-au fost destinați copii armonioși și blocarea (des întâlnită în asemenea cazuri) prin boli grave sau nenorociri, poate duce la împiedicarea nașterii copiilor, de aceea înjosirea valorilor omenești vine ca o asigurare. O abrutizare bruscă a simțurilor, senzația că lumea înconjurătoare este iluzorie, micșorarea contactelor emoționale, psihicul labil la părinți, atestă adeseori faptul că, copilul lor este neobișnuit și că primul ajutor care i se poate da, este acțiunea părinților asupra lor înșiși.

Mă sună o cunoștință din America.

— Fiul meu este la reanimare. Stă sub perfuzii și starea lui este foarte gravă. Doctorii nu pot să-i pună un diagnostic. Ieri

i-am spus că vom avea în familie încă un copil, că mama este însărcinată. Să fie acesta motivul degradării stării lui de sănătate?

— Aveți dreptate. De la mamă el a moștenit absolutizarea iubirii de oameni, absolutizarea procreării. Pentru el, omul drag este valoarea absolută și se teme cumplit să nu-l piardă. Un asemenea copil se teme să rămână singur. Îi este teamă de situațiile neașteptate. Îi este groază la gândul că ar putea muri. El va fi întotdeauna gelos și supărăcios. De la dumneavoastră a moștenit dorința de perfecțiune, dorința de control asupra situației, dorința de a avea un destin norocos, adică realizarea planurilor și a dorințelor constituie țelul unic. De aceea el nu poate și nu vrea să reziste situației traumatizante. Când fiul dumneavoastră a aflat că în familie va apărea încă un copil, în el a erupt agresivitatea împotriva aceluia cu care ar fi trebuit să împartă iubirea. Pentru el teritoriul iubirii este o valoare absolută și nu va permite nimănui să pătrundă acolo. Răbufnirea agresivității s-a transformat într-un program de autodistrugere. Acum băiatului i se deteriorează sistemul imunitar. Acest lucru lovește concomitent în mai multe organe, fapt pentru care medicii nu pot stabili diagnosticul. Cu timpul poate degenera într-o boală gravă și leziunea organelor va fi determinată de caracterul băiatului și de modul lui de percepere a lumii. Dacă agresivitatea se manifestă ca supărare pe destin, va avea dese inflamații pulmonare, gastrite, iar în cazul unei agresivități puternice, cancer al stomacului sau al plămânilor. Întrucât la el funcționează deja programul de autodistrugere, iar blocarea prin slăbirea auzului nu s-a produs, pot apărea fie leziuni grave ale tractului intestinal, fie ale aparatului genito-urinar.

— Spuneți-mi, se poate face ceva în situația de față?

— Sigur că se poate. Soția dumneavoastră trebuie să elimine toate pretențiile față de cei care i-au înjosit sentimentul iubirii și al încrederii. Să se roage ca din sufletul fiului și al urmașilor lui să iasă supărările față de alți oameni, față de sine, și pentru ca cea mai mare fericire pentru ea, copii și urmași, să fie iubirea pentru Dumnezeu. Dorința de a avea copii, omul iubit, familia, sunt pentru aceasta un mijloc. Iar dumneavoastră, trebuie să-i mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate insuccesele, jignirile, umilințele, pentru atitudinea nedreaptă a altor oameni și a destinului. Începând de astăzi obișnuiți-vă să vă umiliți și să faceți concesii. Și în rugăciunile dumneavoastră repetați faptul că toate valorile omenești, în primul rând puterea, mărirea, perfecțiunea, vor fi pentru dumneavoastră mijloace, iar iubirea pentru Dumnezeu va fi țel.

— Îmi permiteți o întrebare?

— Da.

— Copilul meu este înfiat. Are asta vreo importanță?

— Practic nici una. În primul rând el a fost fiul dumneavoastră într-o viață anterioară, în al doilea rând, asemănarea cu câmpurile tatălui natural este de numai 7%, pe când cu dumneavoastră este de mai mult de 80%, în al treilea rând, pentru ca el să nu preia karma dumneavoastră, amintiți-i mai des că trebuie să-l iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe tata și pe mama. De ce animalele domestice preiau karma stăpânilor, iar după aceea se îmbolnăvesc și mor? Pentru că ele depind de stăpân, primesc de la el hrană și stăpânul devine pentru ele țel. Cu cât mai mult îl veți pune pe copil într-o relație de dependență față de dumneavoastră, cu atât el va prelua mai

mult „noroii” și va fi mai nefericit, iar dumneavoastră veți plăti cu atât mai mult pentru el. Dar atunci când copilul va avea convingerea că primește totul de la Dumnezeu, chiar dacă prin intermediul părinților, atunci asigurarea lui pentru situațiile dificile se va extinde și asupra dumneavoastră.

A doua zi cunoștința mea m-a sunat din nou.

— Ieri am fost la spital la băiat. Medicii mi-au spus că nu înțeleg nimic, dar copilul este sănătos, nu mai are nevoie de perfuzie, nu-i trebuiesc medicamente, singurul lucru de care are nevoie, este să-l iau acasă.

Am cercetat câmpul băiatului și era într-adevăr în regulă. Dar era un caz recent și de aceea a fost ușor să-l restabilesc. Cazurile vechi, când sufletul este mâncat de gelozie sau de lipsa de dorință de viață, se tratează mult mai greu. Deși uneori, într-o singură oră, omul își poate schimba atitudinea față de lume și să-și restabilească astfel sănătatea în câteva ore sau zile.

Un cunoscut de-al meu își cumpăra un apartament. Într-o seară am trecut întâmplător pe la el, la serviciu. Avea o mină foarte preocupată.

— Am găsit un apartament, și-ncă unul foarte bun. Mâine se va decide dacă mi-l vor vinde mie sau nu. Mai sunt și alți clienți în afară de mine. Mi-a crescut până și tensiunea, îmi mărturisește el.

— Cu astfel de atitudine poți să-ți pierzi nu numai apartamentul ci și sănătatea. Acolo, probabil, totul este deja hotărât. Dacă este hărăzit să fie al tău va fi al tău, și toate frământările tale sunt lipsite de sens și nocive. Dacă nu ți-e scris să obții

acest apartament nu-l vei obține, indiferent de ce faptă eroică ai face. Și dacă totuși îl vei obține, ți se va lua sănătatea sau viața.

A doua zi, la ora nouă, prietenul meu a fost sunat și i s-a comunicat că apartamentul îl ia altul. A fost cuprins de-un stres puternic, dar peste vreo zece minute și-a adus aminte de cuvintele mele. A renunțat la orice pretenții și a eliminat nemulțumirea față de situație și dintr-o dată s-a liniștit. Peste trei ore l-au sunat din nou și i-au spus că celălalt cumpărător a renunțat și deci el poate veni să depună avansul. M-am întâlnit cu amicul în aceeași zi, iar el, cu zâmbetul pe buze, mi-a povestit toată întâmplarea ca pe o comedie bună. I-am cercetat câmpul și i-am spus fără grabă.

— Aici nu este numai un element comic, dar și unul tragic. Agresivitatea ta subconștientă este de 300 de unități. Doza mortală pentru tine o reprezintă 180 de unități. Peste vreun an și jumătate ai fi putut avea cancer la plămânul drept. Ai avut o puternică supărare pe destin, pe tine însuși, pe situație. Numai în zece minute ai introdus în tine un program de autodistrugere ce ar putea peste un timp să se transforme fie într-o boală gravă, fie într-un faliment total pe linia destinului.

Încă un caz. Călătoream cu o cunoștință de-a mea pe ruta Haifa – Tel-Aviv. Era seară. Drumul drept. În față aproape că nu erau mașini. Pe banda dreaptă mașinile mergeau cu o viteză de șaiszeci – optzeci de kilometri pe oră. Pe banda stângă cu nouăzeci – o sută de kilometri pe oră. Ne-am apropiat de o mașină care mergea pe banda stângă, cu o viteză mică. L-am semnalizat pe șofer să treacă pe banda dreaptă, dar el nu

reacționa în nici un fel. După câteva minute, tovarășul meu de călătorie a început să se înfurie.

— Lasă-l, i-am spus eu. E mai de preț sănătatea. Hai să-l depășim prin dreapta. După noi, deja se formase coadă. Am depășit mașina și am văzut că la volanul ei era o femeie. În acest timp, de automobilul ei s-a apropiat un microbuz și, la fel cum făcusem și noi, a început să o semnalizeze. Nici o reacție din partea șoferiței. Șoferul microbuzului a depășit mașina și practic, a oprit în fața ei. Ca să nu se tamponeze, femeia ar fi trebuit totuși să vireze pe banda din dreapta. Dar n-a fost așa. Femeia a frânat, a încetinit viteza, dar n-a trecut pe banda din dreapta. Noi am plecat mai departe lăsând în urma noastră șirul de mașini care o semnalizau și o claxonau. M-am uitat să văd ce este cu biocâmpul femeii până la situația descrisă mai sus. Biocâmpul îi era deformat de ambiții și trufie, perfecțiune și atașament pentru un destin favorabil. Totul era clar. Nimeni nu avea dreptate în afară de ea. Toți erau niște ticăloși iar ea, o sfântă. Până la această situație, agresivitatea subconștientă era de 100 de unități. Nivelul mortal pentru ea era de 180 de unități. Acum, în sufletul ei s-a produs o explozie a agresivității împotriva oamenilor pe care ea îi considera nedrepti fiindcă au jignit-o și au umilit-o. Agresivitatea subconștientă a crescut de câteva ori și cel mai periculos era faptul că această agresivitate a trecut în sufletele copiilor și nepoților. Acum, chiar dacă femeia își va schimba radical poziția față de această situație și își va ridica pretențiile, acest lucru îi va ușura situația cam cu 20%, iar energia în zona gâtului și în zona genitală va avea mult de suferit. După câțva timp, uitând de

această întâmplare, ea va veni la doctor și va începe un lung și chinuitor proces terapeutic.

Eu îi transmit tovarășului meu de drum această prognoză. El devine curios.

— Una din cunoștințele mele are cancer mamar. Ai putea să-mi spui cauza?

— De obicei acest lucru se întâmplă din cauza supărărilor pe tema iubirii. Aici însă este un moment pur teluric. Permanenta nemulțumire în legătură cu banii, cu starea materială, cu situația.

— Perfect adevărat, confirmă el. Soțul câștigă foarte bine. Și-a cumpărat o vilă, iar ea este în permanență nemulțumită de toate.

Când omul conduce mașina și, încălcând regulile de circulație intră în ceva, prin aceasta el poate să-și demoleze întreg destinul. În viață, uneori „intrăm în ceva” și cu sentimentele. Numai că aceste tragedii nu prea se observă iar urmările lor nu vin imediat. Dacă omul nu știe legile spirituale, el se aseamănă cu cel care conduce mașina fără să cunoască regulile de circulație. Chiar necunoscând aceste reguli, dar păstrând iubirea în suflet, în mod intuitiv se va purta ca și cel care le știe bine. Iubirea și bunătatea sufletească, chiar în cazul necunoașterii legilor spirituale, ne permit să supraviețuim pe șoseaua care se cheamă viață.

La consultație, o femeie mi-a povestit că acum cincisprezece ani i-a murit o fetiță mică.

— Simt că nu o pot uita; ca și cum ar fi întotdeauna alături de mine. Și din această cauză îmi este foarte greu.

Mă uit să văd despre ce este vorba. Femeia i-a transmis fiicei absolutizarea iubirii față de oameni și lume. Această greutate din sufletul mamei o chinuiește de asemenea și pe fată. Doresc să-i explic în cuvinte simple, obișnuite, despre toate acestea mamei, dar sunt străfulgerat de o durere în tâmplă. Sufletul copilului ei mă contactează și dorește să-mi transmită o anumită informație.

— Transmite-i că ea și-a dorit moartea în timp ce era însărcinată cu mine.

Privesc în timp și văd un program puternic de autodistrugere în lunile a cincina, a șasea, a șaptea și a opta de sarcină. Acesta a fost determinat de supărările pe soț.

— N-ați mai vrut să trăiți, în a doua parte a sarcinii.

— Nu. Așa ceva n-a existat.

— Dar pe soț v-ați supărat?

— Da, foarte tare. El bea mult în această perioadă.

— Iată, deci. Supărările exterioare pe soț, în interior aveau forma lipsei dorinței de viață. Și acest program, intensificat în sufletul fiicei, a dus la moartea ei. În plus asemenea trăiri emoționale le-ați transmis și altor copii.

— Da, aprobă ea dând din cap. Al doilea copil al meu a fost lovit de o mașină și doar printr-o minune a rămas în viață.

— Purificați-vă sufletul, mă adresez eu femeii, și rugați-vă pentru urmașii născuți, nenăscuți și decedați. Apropo, fetei dumneavoastră îi este hărăzit să se nască din nou peste câțiva ani. Și problemele ei viitoare de sănătate, după naștere, se pot răsfrânge și împotriva dumneavoastră. Cu cât veți purifica

sufletul fiicei dumneavoastră prin revizuirea întregii vieți, iar în locul supărărilor veți încerca sentimentul iubirii, cu atât ei îi va veni mai ușor să se pregătească pentru viitoarea naștere.

— Cartea dumneavoastră, a doua, mi-a produs o impresie apăsătoare, mi se plânge una dintre paciente. O senzație de deznădejde. Doar nu îți poți petrece întreaga viață în pocăință. Un om normal nu poate trăi fără supărări, oricât și le-ar reprima. Și apoi eu i-am iertat pe toți de toate, iar dumneavoastră spuneți că în interiorul meu sunt foarte multe supărări.

— Eu văd ceea ce dumneavoastră nu vedeți, și credeți-mă, sufletul este mult mai greu de purificat decât conștiința. Cine spune că nu-i voie să te superi? Dealtfel supărarea nici nu trebuie reprimată. Doar că, indiferent de supărarea care ar fi la exterior, în interior trebuie să fie întotdeauna iubire. În adâncul sufletului fiecărui om, există un Dumnezeu, și noi trebuie să-l iubim întotdeauna. Iar pocăința este numai primul pas. Iazul secăt trebuie mai întâi curățat de noroi, și numai după aceea umplut cu apă curată. Pe când dumneavoastră vă gândiți numai la noroi. Asta nu se poate.

— Bine, atunci spuneți-mi cum pot trăi fără pretenții față de oamenii din jur, dacă aceste pretenții se ivesc tot timpul.

— În primul rând trebuie să vă convingeți în permanență sufletul prin gânduri, cuvinte, emoții, că iubirea pentru Dumnezeu este fericirea supremă. De nouăzeci de ori o să spuneți „da” și doar o singură dată „nu” și puteți lua totul de la capăt. În legătură cu pretențiile, înaintea pretenției apare teama de a pierde ceva. Fiecare om este știut de Dumnezeu și

comportarea fiecăruia trebuie să vă apropie de Dumnezeu, indiferent dacă vă place sau nu vă place această comportare. Încercați să trăiți cu senzația că orice om apropiat vă poate trăda în orice secundă, vă poate jignii, se poate certa cu dumneavoastră sau poate muri. La început o să vă fie greu, dar după aceea, iubirea va rămâne iar pretențiile vor dispărea.

Îi explic unui tânăr care a venit la mine la consultație că, complexul lui de inferioritate este rezultatul complexului lui interior de superioritate. Sufletul îi este ancorat în perfecțiune, în abilitatea de a manevra destinul. Prezintă o imensă trufie internă și dispreț față de oameni. De aceea oamenii îl umilesc și totul îi merge anapoda.

— Dar se poate, pe lângă rugăciune, să postesc și să flămânzesc?

— Desigur. Ieșirea din ritmul comunicării, respirația specială și alimentația limitată ajută foarte mult.

După un timp el a apărut din nou și a început să povestească:

— De îndată ce am început să flămânzesc mi s-a îmbunătățit brusc memoria și aptitudinile. Am înțeles că mi s-a micșorat atașamentul, și de aceea m-am simțit mai bine. Au început să curgă ofertele avantajoase de muncă. Am întinerit cu șase-opt ani. După un anumit timp am renunțat la înfometare. Ofertele de serviciu au încetat imediat, iar atitudinea celor din jur față de mine, în loc de neutră, a devenit din nou disprețuitoare. Am observat un fapt interesant. Am început să-mi disprețuiesc vecinul în forul meu interior. După o jumătate de oră, acesta a intrat la mine în cameră și a început scandalul pentru un motiv prostesc.

— Reiese, că disprețul apare înainte ca noi să fim umiliți; după umilire, el ori dispare, ori se întărește, afectând apoi caracterul sau sănătatea.

— Trec acum la ceea ce este cel mai important, continuă tânărul. Aveam nevoie să-mi găsesc un serviciu și de aceea am recurs din nou la înfometare. De data asta însă, totul a decurs altfel. În primul rând nu m-a sunat nimeni în legătură cu serviciul și nu mi-a propus nimeni nimic. În al doilea rând au început durerile fizice. În al treilea rând, am îmbătrânit cu vreo zece ani. Când m-au văzut cunoștințele mele, au fost uimite. Am înțeles că am încălcat ceva grav.

Îi cercetez biocâmpul înainte de înfometare și după aceasta și încep să înțeleg despre ce este vorba. Era absolutizarea perfecțiunii și a destinului favorabil. În perioada primei înfometări erau blocate amândouă. În al doilea caz, înfometarea a eliminat atașamentul de perfecțiune, dar a intensificat absolutizarea destinului favorabil. Acest lucru se cheamă „să bagi tot noroiul cât mai adânc în interior”. După un astfel de principiu se produce acțiunea multor medicamente. În primul caz, înfometarea era o treaptă către Dumnezeu, iar în al doilea, o treaptă către propria bunăstare. Iată de ce religiile mondiale recomandă cu insistență rugăciunile în timpul posturilor. Dacă omul însă se roagă numai pentru a se însănătoși, atunci țelul rugăciunii devine corpul fizic, nu comunicarea cu Dumnezeu prin intermediul iubirii care crește în suflet. Rugăciunea îl poate ajuta cu adevărat pe cel care înțelege că prin rugăciune și prin păstrarea iubirii în suflet, el dobândește fericirea supremă, indiferent dacă obține sau nu sănătatea fizică.

Din Nijni Novgorod mă sună un pacient care are probleme de ordin psihic.

— Nu m-am simțit cu nimic mai bine, dimpotrivă, starea mea s-a înrăutățit.

— V-am spus că aveți atașament față de aptitudini și de intelect? V-am spus că este stratul superior, iar la baza lui stă atașamentul de perfecțiune?

— Da. Mi-ați spus.

— Atașamentul dumneavoastră de perfecțiune nu numai că nu a dispărut, ci s-a mărit. Nu acționați asupra dumneavoastră înșivă.

— Drept să vă spun, acum nu-mi prea arde de așa ceva, răspunde pacientul. Mai bine spuneți-mi dacă mi se va schimba situația financiară. Mica noastră firmă este în pragul falimentului și multe depind de mine. Pentru mine acum acesta-i lucrul cel mai important. Spuneți-mi ce trebuie să fac pentru a corecta situația financiară?

— Nu mai pot eu de situația dumneavoastră financiară. Pentru mine este mai important să vă salvez sufletul. Structurile câmpului dumneavoastră sunt deformate ajungând la nivelul mortal. Dacă vă veți frământa astfel în continuare pentru bani, veți muri. Atașamentul dumneavoastră față de perfecțiune este atât de mare, încât ar fi trebuit să fiți umilit pe toată linia. Pentru dumneavoastră bunăstarea financiară este în primul rând o dovadă a propriei perfecțiuni. Dacă dumneavoastră începeți să regretați, să vă fie frică, să intrați în depresie – adică pierdeți dorința interioară de a trăi – înseamnă că nu puteți accepta umilința în cazul perfecțiunii. Banii trebuie să-i câștigi, dar nu să te gândești tot timpul la ei. Acum

sunteți tratat prin intermediul lipsei banilor. Dacă nu puteți să acceptați acest tratament, veți fi tratat prin intermediul tulburărilor psihice. Dacă veți continua să fiți amărât, veți muri. M-ați înțeles?

— Am înțeles, răspunde pacientul.

Judecând după starea câmpului lui, el înțelesese într-adevăr. Acum sunt liniștit pentru el.

Am avut un caz interesant în timpul unei consultații în Israel. Mi s-a adresat un bărbat cu oarecare probleme. La nivelul fizic nu era nimic deosebit. Însă când i-am privit tabloul karmic m-am speriat. În câmpul lui se întindea ca un lanț șirul viitoarelor morți. Agresivitatea subconștientă față de oameni era de câteva mii de unități. În cazul unei asemenea agresivități eu văd un bolnav incurabil sau un muribund. Programul era atât de extins încât n-a reușit să-l doboare încă la nivel fizic, și va ieși la suprafață peste vreo cinci ani, dar atunci va fi prea târziu.

— Prezentați un program imens de agresivitate împotriva poporului evreu, blamare a acestuia și dispreț. Pacientul este uimit.

— Iertați-mă, dar nu aveți dreptate absolut de loc. Eu însumi sunt evreu emigrant. Locuiesc aici de câțiva ani și îmi place aici.

Îi cercetez iar câmpul și din nou văd în el o puternică agresivitate împotriva unor mari grupuri de oameni. Probabil că este o agresivitate determinată. Trebuie să văd ce se ascunde sub ea. Mă concentrez și pătrund în straturile karmice unul după altul. Acum tabloul se limpezește. Înainte de asta a

fost dispreț și blamare pentru mari grupuri de oameni în Germania și în Uniunea Sovietică. Pacientul continuă să se mire.

— N-am disprețuit niciodată pe nimeni. Singura excepție a fost fascismul.

— Dar fascismul este o variantă a socialismului. Probabil ați avut momente când ați nutrit dispreț și față de socialism.

Încetul cu încetul bărbatul își amintește.

— Da, au fost.

Totul devine clar.

— Acum vă explic pe scurt toată schema, îi spun eu lui. Dacă eu îmi fac idol din cineva și mă închin lui și mi-l proclam ȋel, sufletul meu se atașează de el și cea mai mică atitudine nedreaptă generează o durere sălbatică, supărare și blamare. Toate acestea se acumulează și în final, sufletul și conștiința îi întorc spatele idolului și încep să-l disprețuiască. Orice agresivitate ne atașează de ceva. Cu cât femeia disprețuiește și blamează mai mult pe cei care i-au jignit soțul, cu atât mai mult ea îl transformă în idol și, în cele din urmă, se va supăra pe el. Ani de-a rândul ați condamnat în suflet pe fasciști, comuniști ș.a.m.d. De aceea poporul evreu a devenit pentru dumneavoastră un idol absolut. Acum nu bănuți nimic, dar în profunzimea sufletului dumneavoastră cresc pretențiile, de data aceasta, față de propriul popor. Toate astea s-ar putea să nu se ridice până la straturile superioare ale conștiinței, dar după câțeva vreme riscați să vă îmbolnăviți grav de o boală incurabilă. Pentru a nu încerca disprețul interior față de propriul popor, nu trebuie să disprețuiți alte popoare.

— Și ce atitudine ar trebui să am față de fascism?

— I-ați disprețuit pe fasciști. Dar orice fascist este promotorul unei anumite ideologii. La baza acestei ideologii stau anumite idei. Ideologia fascistă le dădea posibilitatea unora să fie fericiți pe seama altora. Pentru a-i face pe toți fericiți trebuia distrusă o mică parte dintre aceia care se opuneau acestei fericiri. Țelul suprem și rațiunea vieții erau asigurarea raiului pe pământ. Dar aceste idei existau de multă vreme. Amintiți-vă de Sparta antică. Ele există și în prezent. Se schimbă doar purtătorii lor. Periodic vor apărea mari grupuri de oameni care vor considera că principala condiție pentru atingerea fericirii este uciderea celor care gândesc într-un alt mod, și că ideea fericirii poate fi realizată prin orice fel de mijloace. Ce se întâmplă cu omenirea, care înainte absolutiza valorile pământești iar acum le absolutizează pe cele spirituale? Iar războaiele provocate de idei sunt mult mai crude decât cele pentru o bucată de pâine. Totul este însă determinat de Dumnezeu și nu întâmplător omenirea a ajuns într-o asemenea situație. Nivelul spiritual al omenirii a crescut, și s-a ajuns la o asemenea limită încât se poate trece peste ea numai cu ajutorul unei mai mari iubiri pentru Dumnezeu. Iubirea îi salvează pe toți iar pretențiile îi îneacă. Vă amintiți pilda în care Dumnezeu a distrus un oraș cu păcătoși? Dacă acolo s-ar fi aflat măcar câțiva sfinți, El ar fi păstrat orașul. Pentru fiecare grupare de oameni există lideri spirituali, care pot să nici nu știe de acest lucru. Și dacă sfinții vor începe să disprețuiască și să blameze, atunci șansele de supraviețuire ale oamenilor aflați în legătură cu ei scad brusc. Acum, starea interioară a fiecărui om luat în parte poate să influențeze destinul întregii omeniri. *Acea egalitate și fraternitate, la care visau oamenii, va veni*

destul de repede. Deja în prezent, un singur om poate distruge grupuri mari de oameni. În curând va veni timpul când un singur om va putea distruge întreaga omenire, și pentru a supraviețui va trebui să ne amintim de lucruri ca: pedagogie, educarea moralității și iubirii la copiii noștri.

Dau consultații într-o cameră nu prea mare. În fața mea pe masă sunt foi de hârtie. În partea dreaptă este un mic dulăpior pe care se găsesc câteva cutii cu suc. În partea stângă este o fereastră prin care se vede o întinsă plajă scăldată în soare, iar mai departe, până la orizont Marea Mediterană. Locul se cheamă Bat-Iam. Mă uit la pacientul care stă în fața mea și mă gândesc la faptul că, aici, în Israel, am mai descoperit o verigă importantă. Există așadar Universul cu cele trei sisteme de valori: telurice, în legătură cu materia, spirituale, legate de spațiu, și valori ale iubirii față de oameni și față de lume, legată de timp. Există o forță care creează universul nostru. În mijloacele noastre de percepție ea este reprezentată de conștiință, creație, procreare. Există o forță distrugătoare a universului nostru. Aceasta este percepută de noi ca putere, mărire, perfecțiune. Există o forță de stabilitate pe care o percepem ca încredere în oameni, în lumea înconjurătoare și credință în Dumnezeu.

Am crezut că în aceste trei componente nu mai există spațiu, timp și materie. Apoi am înțeles că există, dar acolo ele sunt cu totul altfel. Destul de recent am descoperit o nouă structură. De sute de ori am încercat să înțeleg ce reprezintă ea, să o văd în diferitele situații ale pacienților. Încetul cu încetul a început să se contureze un nou model. Eu l-am numit

„suprema menire divină”. În el intrau toate structurile enumerate mai sus, dar prioritară era cea care se numește „mărire și perfecțiune”. După aceea am descoperit o structură analogă, cu prioritate în creație și procreare. Ele s-au conturat ca două contrarii. Una care creează totul, cealaltă care dirijează totul. Conform logicii, ar fi trebuit să existe și o a treia, de revenire la Dumnezeu, însă nu am putut să o descopăr.

Înainte de plecarea mea în Israel, m-a sunat un cunoscut.

— N-ai putea să-mi vezi câmpul? Mi s-a îmbolnăvit fata și am plecat la ea. Pe șoseaua înzăpezită am derapat și am ajuns pe sensul opus. Prin ce minune am scăpat cu viață și cum a rămas mașina neatinsă, nu pot pricepe nici acum.

— Fiica ta are un puternic atașament față de ceea ce eu numesc „menire divină”, pentru un destin deosebit. Are o aroganță interioară; cauza: se simte diferită de toți, aleasă. Acest lucru se tratează prin distrugerea destinului. Tu ai o problemă asemănătoare. Mergeai spre fată gândindu-te la ea și programele voastre au intrat în rezonanță. Te-a salvat faptul că ai rezolvat-o cu aroganța interioară față de oameni și că nu te-ai supărat în mod deosebit pe destin. Altfel putea fi mai rău.

La poporul israelian am observat două atașamente puternice. Primul era absolutizarea menirii sale, a destinului său. Absolutizarea iubirii față de lume, față de creație, se tratează printr-o atitudine dură și inechitabilă din partea lumii înconjurătoare. Absolutizarea menirii superioare, se tratează prin degradarea destinului și prin lovituri pe linia acestuia. Incapacitatea de a păstra iubirea când sunt înjosite aceste

valori supreme, generează destul de multe probleme. Când le explicam acest lucru oamenilor, absolutizarea creației, a iubirii față de lume, dispărea destul de repede. Dar cu destinul era mai greu. Simțeam că trebuie să găsesc cuvintele și noțiunile corecte și, în cele din urmă, le-am găsit. Când omul simte că are o anumită menire, un anumit destin, e ca și cum l-ar ghida Dumnezeu. Este conștientizarea contactului cu Dumnezeu și cu cât este mai puternic acest contact, cu atât mai multe aptitudini creative primim, cu atât avem mai multă forță și perfecțiune. Nivelul acestui contact este diferit de la un om, la altul. El depinde de caracterul omului, de comportamentul și concepția lui despre lume. În interiorul fiecăruia dintre noi, contactul cu Dumnezeu este absolut la fel, nu există diferențe în această privință și noi toți suntem egali. La exterior însă, dimpotrivă, contactul este diferit. El este în legătură cu conștiința noastră, cu iluziile. Întrucât contactul superficial este diferit, el reprezintă o valoare omenească și ne putem atașa de ea la fel cum ne atașăm și de alte valori. Înseamnă că începem să-i disprețuim pe aceia la care acest contact este mai mic. Deci, periodic noi trebuie să pierdem și aceste valori. Acest lucru se realizează prin intermediul unei deteriorări neașteptate și inechitabile a destinului. Apare senzația că Dumnezeu și-a întors fața de la noi și ne-a uitat. Atunci, trebuie să-l căutăm pe Dumnezeu nu la exterior, nu în conștiință, ci în interior, în sentimentul iubirii care nu depinde de nimic. Și atunci, se demolează vechiul contact și apare unul nou, de proporții mai mari. De aceea știința de a păstra iubirea și de a nu veni cu pretenții față de destin și de Dumnezeu, atunci când se abat în mod nedrept asupra noastră nenorociri și

când ne este înjosit tot ce avem mai sfânt,- este știința de a face încă un pas spre Dumnezeu, un pas către fericirea supremă. Căzut pe gânduri mă uit pe fereastra care dă spre plajă. Nu se știe de unde, pe malul mării vine în galop, pe un cal nu prea mare, un băiat. Tabloul are în el ceva fantastic. O senzație de ireal. Sunt acel spațiu și timp în care am existat până nu demult și care au dispărut.

O tânără femeie care stă în fața mea începe să spună ceva iar eu îmi desprind cu greu privirea de pe nisipul scaldat în soare și de pe marea agitată. Femeia scoate un ziar care se editează în Israel.

— Aici este o notiță, spune ea. Ziarul a apărut în februarie. Aici scrie la fel ca și în cartea dumneavoastră. Scriați că deasupra Antarcticii există o zonă de trecere în alte lumi și că, prin ea, sufletul vine pe pământ.

— Îmi amintesc, desigur, confirm eu ridicând din umeri.

— Și cum ați descoperit-o?

— N-a fost nimic complicat în acest fapt, îi răspund eu. Dacă de undeva vine agresivitate, încerc să identific din ce parte a Pământului și din ce lume vine ea. Așa îmi vine mai ușor să mă orientez. Dacă am un program negativ profund, atunci îmi cercetez nu numai trecutul meu, dar și trecutul acelui grup cu care ar putea fi în legătură acest program. Programele de mari dimensiuni care privesc întreaga omenire, legate de evenimente ale trecutului, le-am descoperit nu pe pământ, ci în spațiul de deasupra Antarcticii. Ulterior, când am început să studiez mai în detaliu acest spațiu, am ajuns la concluzii neașteptate.

— Eu mă duc acum să mă rog, spune femeia, iar dumneavoastră citiți această notă.

Încep să fac cunoștință cu textul. Este foarte interesant. Ziarul se numește „Ecou” și informația publicată în el nu știu dacă a fost verificată: nu demult o cercetătoare americană, care locuiește la Washington, a făcut o declarație în fața ziariștilor. În august 1994 o expediție americano-britanică a făcut cercetări în Antarctica. Pe cer, deasupra Polului Sud, savanții au observat o stranie mișcare a aerului, cu toate că vântul nu bătea. Era un soare strălucitor, iar ciclonul nu dispărea. A fost lansat un aerostat cu tot felul de senzori. A fost legat cu o coardă lungă. Când aerostatul a ajuns în centrul ciclonului, a dispărut dintr-o dată. Dacă n-ar fi fost frânghia care continua să se bălângăne pe cer, nimeni n-ar fi înțeles nimic. Când au tras de frânghie, aerostatul a reapărut. Specialiștii au început să cerceteze aparatele și au fost șocați. Toți senzorii de măsurare a timpului indicau august 1964. Însemna că aerostatul a zburat în trecutul Pământului. Acum, de această problemă se ocupă serviciile militare speciale. Dacă totul este adevărat, atunci pătrunderea în această zonă poate avea pentru omenire consecințe neprevăzute. Problema mă interesează și desenez modelul temporal al Pământului. Trecutul, prezentul, viitorul se află în centrul lui. Din centru pleacă canalele temporale și ies la suprafața Pământului, corespunzător diferențelor trecerii timpului. Deasupra Antarcticii există ieșirea către viitor, dar cea mai mare parte a câmpului temporal este orientată spre trecut. Zona Americii de Nord este prezentul. Viitorul se află deasupra Polului Nord, dar, din punct de vedere al spațiului, el este închis și iese, nu se știe din ce cauză, în Orient, în Asia.

După câțeva vreme, pacienta se întoarce și dezbatem această temă. La un moment dat, ea îmi pune următoarea întrebare:

— În cărțile dumneavoastră niciodată n-ați scris despre Shambala, deși despre ea au vorbit sute și mii de oameni instruiți. Spuneți-mi, există ea într-adevăr sau nu?

— Cred că se poate spune și da și nu, îi răspund eu.

Femeia se uită la mine cu mirare. Îi arăt o foaie de hârtie pe care este desenat globul pământesc.

— Iată spațiul de deasupra Antarcticii. Aici este localizat, în principal, trecutul. Vedeți America de Nord, aici este prezentul cu tendințe spre trecut. Vedeți Europa centrală și o parte a Asiei. Aici este prezentul cu tendințe spre viitor, iar zona viitorului este deasupra Himalayei. Se pare că ea este acea Shambală despre care aminteau toți. Omul care trăiește în zona contactului cu viitorul poate să-și descopere aptitudinile și posibilitățile de clarvăzător mult mai devreme decât în alte zone ale Pământului. Judecând după toate aparențele, în aceste locuri a fost o deversare a informației din viitor, și ceea ce noi numim „farfurii zburătoare” puteau apărea din această zonă. De aceea nu este exclus ca pătrunderea în trecut, prin respectarea unor reguli rigide, să fie posibilă.

Am decis să verific încă un model. În cartea a doua scriam că omul se găsește în trei puncte ale timpului. Dacă toate aceste trei puncte sunt aruncate în trecut, urmează o boală grea sau moartea. Cu alte cuvinte, dacă orientarea energiei temporale a omului este mai puternică în trecut decât în prezent, acest lucru poate duce la boală și moarte. Am decis să cercetez punctele temporale ale Pământului, ca pe un obiect. Cu două

mii de ani în urmă, un punct era situat în prezent, unul în trecut, unul în viitor. În 1990 toate trei punctele se situau în trecut. Aspirația spre viitor în urmă cu două mii de ani reprezenta 40 de unități, spre trecut 3 unități. Asta însemna dezvoltare. În 1920 viitorul marca 5 unități, trecutul 25. În 1990, în planul fin aveau loc puternice procese de degradare. În prezent, există o tendință mereu crescândă spre ameliorare și, în același timp, spre distrugere. Altfel spus, în planul fin lumea se leagănă la limita dintre viață și moarte. Dacă se va închide orientarea către viitor, atunci cu toată omenirea se va întâmpla același lucru care se întâmplă cu un singur om ce și-a ucis în el iubirea. În viitor ne vom reuni tot mai mult cu Dumnezeu. Asta înseamnă că nivelul iubirii în sufletele noastre va crește. În trecut el era tot mai mic. Dacă iubirea din interiorul omenirii va depăși limita inferioară, periculoasă, atunci poate pieri nu numai omenirea ci și întreg Pământul. E uimitor cum se leagă toate între ele. Oamenii nu-și pot ierta unul altuia jignirile, iar Pământul, din această cauză trebuie să piară.

VIITORUL

Înainte de a pleca în Israel, am descoperit încă o structură superioară, care era situată deasupra celor două anterioare și le unea. Eu am numit-o „momentele superioare ale iubirii și încrederii”. Înjosirea senti-mentelor legată de această entitate, avea loc atunci când omul iubit jignea manifestările superioare ale iubirii, credinței și speranței. Am încercat de multe ori diverse modele care ar fi putut să reflecte calitatea acestei entități. Am obținut ceva straniu: structura întoarcerii la Dumnezeu. Fiind încă la Peterburg, umblam mult pe străzile înzăpezite și cheiurile Nevei, dar nu am reușit să-i găsesc o denumire. Nu-mi rămânea decât să-mi fac, ca întotdeauna, ordine în propriul biocâmp. Și tot mai des veneau în prim plan, programe legate de greșelile omenirii în viitor. Deodată mi s-a luminat totul: structura întoarcerii la Dumnezeu este tot ceea ce a fost creat de Dumnezeu, numai că în viitor. A pune

această structură mai presus de Dumnezeu, este mult mai ușor decât în cazul altor valori, și acest atașament se vindecă prin trădarea și înjosirea sentimentelor superioare, nu numai în trecut ci și în viitor. De viitor depindem mult mai mult decât de prezent. De aceea și viitorul trebuie să se distrugă periodic, pentru că astfel vom fi mai aproape de Dumnezeu în conștiința noastră, iar în sufletul nostru El este prezent acum și întotdeauna. Orice idee trebuie verificată prin fapte și, în curând, eu le voi avea.

După revenirea la Peterburg, am observat că senzațiile mele au început să se tocească. Încetul cu încetul, ca o vlagă prețioasă, îmi dispărea dorința de a trăi și de a mă bucura. Era exact ceea ce le explicam tuturor pacienților: un program de autodistrugere, în creștere, care duce adeseori la diminuarea fondului emoțional. Am simțit din nou mirosul morții care se apropia. La nivelurile fizic și karmic, câmpul era mai mult sau mai puțin stabil. Mi-am verificat toate punctele temporale și am observat că toate erau dislocate în trecut. Aspirația către viitor era minus 20, tendința spre trecut plus 60. Era cam de trei ori mai mare decât nivelul letal. O asemenea senzație apare uneori la oameni: omului îi merge totul bine, se simte minunat, dar el știe că în curând va muri și nimeni nu-l poate ajuta. Pur și simplu el nu figurează în viitor.

Aveam în cabinet o statueta rituală pe care cineva, cândva, a adus-o din Mexic și mi-a dăruit-o. Aparținea culturii aztece. Această statueta mereu cădea și nu știu de ce întotdeauna îmi venea s-o pun cu fața în jos, cu toate că am diagnosticat-o și ea nu determina practic nici un fel de agresivitate subconștientă.

În ea era codat un singur program, o orientare crescută spre viitor, idolatria viitorului. „Asta este de înțeles”, mă gândeam eu. Pentru azteci, veniți de pe alte planete, din alte lumi sau din viitor, oamenii erau întruchiparea forței, puterii, măririi, iubirii și frumuseții. Și cu cât era mai puternic acest contact, cu atât el se răsfrângea mai favorabil asupra aztecilor. Ei au început să se închine viitorului, timpului. În toate statuetele rituale s-a fixat această orientare, dar omul care se închina viitorului trebuia să-l piardă. De aceea aztecii și mayașii n-au avut viitor. Posesorul unei asemenea statuete închidea viitorul, și pe el de asemenea. Cu cât mai multă satisfacție ar fi privit omul această statueta rituală, cu atât mai puține șanse îi rămâneau pentru viitor. Acum am înțeles de ce aveam o atitudine atât de stranie față de ea. Chiar și bioenergia cabinetului a devenit greoaie, incomodă. Și numai după ce am înțeles și am simțit toate astea, parametrii mei temporali s-au ameliorat și bioenergia cabinetului s-a refăcut.

Nu demult am discutat cu un fost pacient de-al meu.

— Pot apărea peste câțiva ani probleme pe linia destinului, iar fiica dumneavoastră s-ar putea să nu aibă copii. Cauza — o imensă trufie. La baza trufiei stă absolutizarea perfecțiunii, a destinului favorabil, adică realizarea tuturor dorințelor și controlul situației pe plan strategic, inclusiv controlul viitorului. Peste doi ani se va decide problema în planul fin, dacă fiica dumneavoastră va avea sau nu copii. Din patru copii care ar trebui să piară, unul trebuie să supraviețuiască. El va fi purificat prin transferarea karmei negative asupra bunicului, adică asupra dumneavoastră.

Pacientul cade pe gânduri apoi începe să vorbească:

— În ultimul timp am început să mă interesez de astrologie. Ea poate să prezică în mod sigur dacă se va îmbolnăvi sau nu omul, dacă va muri, inclusiv ziua și ora. Iar prognoza mea astrologică nu corespunde cu a dumneavoastră.

— Tot ce se poate, îi răspund. Eu văd ceea ce poate fi schimbat și prognozez, nu prezic. În ceea ce privește astrologia nu aveți întru totul dreptate. Nici un astrolog, se pare, nu va putea da o informație mai precisă de 60-70%. Uneori prezicerile se adevăresc cu o precizie până la oră, iar uneori ele nu se confirmă deloc. De pildă un om trebuia să trăiască, însă moare pe neașteptate. Sau viceversa.

El mă privește cu neîncredere și clatină din cap.

— Mi se pare totuși că astrologia dă o prognoză mai adevărată decât dumneavoastră.

Ridic din umeri.

— Acum doi ani, când am consultat-o pe soția dumneavoastră, avea un început de cancer uterin și m-ați căutat în legătură cu sănătatea ei, înțelegând că situația este serioasă. Acum totul este normal la ea. Cum credeți, acest lucru făcea parte din prognoza astrologică sau nu?

Partenerul meu de dialog cade pe gânduri, dar se vede cât de colo că îi este greu să accepte cele spuse de mine.

— Bine, zic eu, puteți să uitați de prognozele mele, însă pentru orice eventualitate nu vă faceți planuri ferme pentru viitor, nu vă supărați prea tare din cauza neplăcerilor și a insucceselor și nu regretați trecutul. Cred că acest lucru îl puteți face. Măcar atât.

După această discuție mi-am reamintit cum lucram cu prognozele pentru viitor. Am o rudă îndepărtată care ghicește

extraordinar în cafea. Am rugat-o să-mi ghicească și mie și, după prima ceașcă, a exclamat plină de mirare:

— Ascultă, tu n-ai viitor.

— Cum adică ? am sărit eu.

— Uite așa. Tu ți-l creezi singur. Un viitor ferm nu ai.

— Hai să încercăm totuși să aflăm măcar câte ceva, mă rog eu de ea.

Mai facem o cafea și o turnăm în cești. În timp ce beam cafeaua, mi-am amintit o întâmplare interesantă. Odată m-am nimerit în compania unei femei care, privind în zațul din ceașcă, povestea ce i s-a întâmplat fiecăruia, ce boli are și ce i se va întâmpla în viitor. Toți eram șocați. Mie n-a apucat să-mi ghicească. Eram atât de curios, încât am venit la ea a doua zi și am rugat-o să-mi ghicească. Când a încercat să vadă ce se va întâmpla, a apucat-o o cumplită durere de cap. Am decis să repetăm procedura, dar, de fiecare dată când încerca să-mi vadă viitorul, se repetau durerile de cap. La a paisprezecea sau a cincisprezecea ceașcă am înțeles că n-o să iasă nimic și am renunțat.

— Ascultă, dacă nu poți să obții singură informația, o sfătuiesc eu pe ruda mea, mai conectează încă o sursă. Îmi spuneai că aptitudinile tale de clarvăzătoare ți-au apărut după ce ți-a murit bunica și că, la început, ea îți dădea informații despre viitor. Comunică cu ea. Poate ea va reuși să-ți spună ceva.

Tânăra femeie se așează și închide ochii. Apoi începe să povestească:

— Aici nu-i numai bunica mea ci și dublul tău din lumea de dincolo de mormânt. Acum ei stabilesc cine să dea

informația. Așa, dublul a plecat. Acum bunica îmi va spune ce se va întâmpla în viitoarele două - trei luni.

Tot ce mi-a spus s-a confirmat în totalitate. După câteva luni am revăzut-o pe ruda mea și m-am gândit să fac un experiment.

— Hai să facem așa, i-am spus. Eu te ajut să intri în viitorul meu iar tu spune-mi tot ce ai să vezi.

Ea se uită concentrată în ceașca de cafea și începe să povestească.

— Acum așteaptă câteva minute, îi spun eu.

Tot ceea ce putea să se întâmple este în legătură cu anumite încălcări. Încep să mă rog și să mă purific. Însă în prezicerea ei era vorba de încă un om care trebuia să moară. Mă rog și pentru el și văd că structurile câmpului lui se ameliorează.

— Îți amintești ce spuneai, mă adresez eu rudei mele?

— Desigur, răspunde ea.

Eu îi dau aceeași ceașcă.

— Uită-te, cum este acum?

Tânăra femeie este uimită. Se uită încă o dată și încă o dată la desenul format de zațul cafelei iar apoi mă privește cu nedumerire.

— Ascultă, dar acum totul s-a schimbat! Și omul acela despre care spuneam că va muri peste câteva luni, acum, judecând după desen, va trăi.

— Dar, desenul din ceașca de cafea nu s-a schimbat.

— Da, răspunde buimăcită, dar s-a schimbat viitorul.

Problema este că zațul este doar un mijloc, un prilej pentru strângerea informației. Totul depinde de cel care o strânge.

— Apropo - îi spun eu rudei mele - ție ți-ai ghicit? Biocâmpul tău nu este prea grozav.

— Am vrut - recunoaște ea - să te rog să mă consulți. În copilărie m-a lovit o mașină și m-au adunat bucată cu bucată. Am supraviețuit printr-o minune. De atunci am o boală gravă de rinichi și nu știu cât mi-a mai rămas. Nu demult am fost la o babă care se pricepe la vindecat și mi-a spus că nu are cum să mă ajute, că la mine totul este foarte rău. Spunea că ar fi în Abhazia o babă foarte puternică. Blestemul care planează asupra mea îl poate anula numai ea. Am făcut un efort și peste câteva zile am plecat la Gagra. Oamenii mi-au explicat cum să ajung la casa unde puteam să fiu salvată. Am căutat acea casă o jumătate de zi, dar nu am găsit-o și m-am întors acasă. Am mai fost de două ori acolo însă fără nici un fel de rezultat. Am înțeles că ceva mă abate de la drum. Probabil că blestemul este într-adevăr foarte puternic. Dar viața este un lucru imprevizibil. M-a ajutat întâmplarea. Am cunoscut o femeie, o puternică bioenergeticiană. Când mișca mâinile, parcă mă clătinam pur și simplu. M-am dus din nou acolo pentru a patra oară, de data asta împreună cu ea. Acum, datorită ei am găsit drumul. Am intrat în curtea casei. Acolo era multă lume care aștepta apariția vindecătoarei. Aceasta a ieșit și a început să-i cerceteze pe toți în tăcere. Apoi s-a apropiat de mine și a spus:

— Ai moartea în spate. Pe tine nici nu am să te tratez. Pleacă! Și iată acum, își încheie povestea ruda mea, sunt nevoită să stau și să aștept moartea și —după câte mi s-a spus — n-ar trebui să aștept mult.

— Problema este că, am început eu să-i explic, nu poți fi vindecată dintr-un motiv simplu. Ceea ce babele văd a fi

blestem, în realitate este o trufie incomensurabilă. În viețile anterioare ai avut niște aptitudini extraordinare, un înalt nivel de perfecțiune, un destin fericit și posibilitatea de a vedea și simți viitorul. Fără să-ți dai seama, toate acestea au devenit pentru tine țel și nu mijloc. Caracterul tău a devenit trufaș. Ai început „să calci în picioare” și să disprețuiești oamenii imperfecti. Pentru tine, era o încântare posibilitatea de a impune altora voința ta și a dispune de destinul oamenilor. Era imposibil pentru tine să suporti o situație traumatizantă, umilitoare. În această viață ai venit cu același caracter. Blocarea dorinței de a călca în picioare și de a supune întreaga lume a început din copilărie. De aceea nu poți fi salvată dacă nu te vei schimba. Învață să te umilești și să faci concesii, păstrând în același timp bunătatea sufletească. Ar fi mai bine să renunți la ghicit. Acest lucru te atașează de aptitudini, perfecțiune, viziunea viitorului. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru toate neplăcerile pe linia destinului și roagă-te ca suprema fericire pentru tine să fie iubirea pentru Dumnezeu.

Ceva-ceva a înțeles.

Au trecut vreo patru ani și rudei mele i s-a ameliorat nu numai sănătatea ci și destinul.

La o jumătate de an după discuția noastră, ea s-a dus din nou la prima babă. La început baba nu a recunoscut-o. Iar după aceea i-a spus plină de uimire.

— Acum ai să trăiești mult timp. Ți s-a modificat întreaga soartă.

Odată, la consultație am început să-i explic unei femei cum trebuie să se roage.

— Adresați-vă în gând lui Dumnezeu și cereți-i să vă ia dorința de a face din valorile omenești țel și fericire supremă.

— Mi-am notat tot ce mi-ați spus, cu cuvintele mele. N-ați putea să vă uitați?

Ea scrisese următoarele: „Doamne, te rog ca din sufletul meu să dispară dorința de a iubi valorile omenești”.

Mi-au ieșit ochii din cap, când am văzut ce scrisese. La exterior textul era foarte asemănător, dar la nivelul interior avea un cu totul alt sens.

— Când citiți rugăciuni canonice, este cu totul altceva. Nici nu trebuie să vă gândiți la textul lor, însă eu nu sunt preot, sunt om de știință și ca om de știință îmi dau seama că textul rugăciunii este un instrument puternic și el trebuie să fie folosit cu exactitate și în mod adecvat. Noi trebuie să iubim toate valorile pe care le avem în această viață. Dar, în fiecare secundă, trebuie să conștientizăm faptul că ele niciodată nu vor fi cele mai importante. De aceea, când vă rugați cu cuvintele dumneavoastră, cereți-i lui Dumnezeu, ceea ce poate să vă dea numai el: iubire. Toate celelalte noi trebuie să le dobândim singuri.

Un caz tipic s-a întâmplat acum câteva zile. A venit la consultație o femeie din Serbia.

— Acum câteva luni fata mea a fost lovită de o mașină dar n-a murit și am înțeles că este un avertisment și că întâmplarea este în legătură cu mine.

— Da, i-am răspuns eu. Pentru a vă ajuta fiica va trebui să faceți ordine în interiorul dumneavoastră. Problema e foarte comună. Este vorba de aptitudini, intelect, perfecțiune. Corespunzător, ele duc la mărirea pretențiilor față de lumea

înconjurătoare și în special față de bărbați. Ceea ce i-ați transmis și fiicei. Schimbați-vă atitudinea față de trecut și vă veți schimba viitorul. După ședințe, "murdăria interioară" acumulată va dispărea mai repede. Viteza mișcării straturilor karmice poate crește de zeci de ori. Rugându-vă și revizuiindu-vă viața, vă veți purifica. Ceea ce nu veți dovedi, se va închide prin intermediul neplăcerilor, umilințelor, insucceselor. Și în funcție de modul cum veți reuși să depășiți aceste momente vi se va determina sănătatea și soarta. Astăzi am auzit povestea unui om. El s-a dus la Moscova și în prima seară, ca din senin, s-a repezit la el un câine și l-a mușcat de mână. El nu a înțeles că era un semn și s-a înrăit în forul său interior. Peste o săptămână, exact în același loc a fost omorât. El, la fel ca și dumneavoastră, prezenta absolutizarea aptitudinilor și perfecțiunii. Aptitudinile sunt în legătură cu mâinile și agresiunea internă crescândă se blochează prin traumatismul mâinii. Dacă în momentul mușcăturii și al umilinței el ar fi putut păstra bunătatea sufletească, ar fi putut, ca primind această traumă, peste o săptămână să rămână în viață.

— Ați văzut vreun caz când omul conștientizând toate acestea a rămas în viață? întreabă femeia.

— Desigur, și am să vă dau cel mai edificator exemplu. Acum câteva luni țineam un curs în orașul Soci. Dimineața am luat micul dejun împreună cu un grup și mi-a atras atenția o femeie destul de simpatcă și cu un suflet bun. Eu însă, ca specialist, am observat la ea o duritate interioară și trufie în raport cu bărbații.

— Cu cât este mai talentată o femeie, i-am spus eu, cu atât îi vine mai greu să suporte umilințele din partea unui bărbat. În asemenea cazuri ea are probleme cu copiii.

— Am copii și, să bat în lemn, totul este în regulă.

— Slavă Domnului, i-am răspuns eu.

N-am vrut să-i diagnostichez copiii ca să nu-i creez impresia că vreau să o sperii. Ea trebuia să asiste la cursurile mele. Mi-am amintit de acest lucru și am hotărât să verific dacă înțelege sau nu despre ce vorbesc. Am examinat-o de la distanță și am văzut în câmpul ei moartea, și încă una foarte apropiată. Mi-am început cursul ca pentru ea special, cu toate că în general, cursul nu diferea prin nimic de maniera mea obișnuită de expunere. După curs n-am mai văzut-o pe acea femeie. Plecase. A doua zi trebuia să plece din oraș. Am diagnosticat-o din nou și nu mi-am putut reprima o fluierătură de uimire. Câmpul era curat și armonios. În același grup era și un prieten de-al meu.

— O ții minte pe femeia aceea? L-am întrebat eu. Mulți oameni, după curs, dacă ei sunt pregătiți în forul lor interior, prezintă o ameliorare cardinală a câmpurilor. În acest caz însă s-a întâmplat ceva extraordinar. Îi era sortit să moară, iar acum va rămâne în viață. Am crezut că povestea se va termina aici, dar n-a fost așa. A doua zi ea a plecat la aeroport împreună cu o prietenă. În tunel mașina a fost aruncată întâi într-o parte, apoi în cealaltă, după care, mașina s-a izbit de peretele tunelului. Toți au rămas în viață, mai mult, nimeni n-a avut nici măcar o zgârietură. Am înțeles că acest accident fusese fixat cu severitate dar, datorită schimbărilor profunde petrecute în forul interior al femeii, el n-a avut drept urmări, nici vătămări, nici moarte, a devenit doar un banal accident.

I-am povestit această întâmplare pacientei mele în timp ce îi cercetam biocâmpul. Se producea o ameliorare și am decis

că e timpul să închei consultația. Pe neașteptate, am simțit o durere puternică în tâmplă și am înțeles că cineva dorește cu insistență să-mi transmită o anumită informație. Era destinul pacientei mele: „Transmite-i că va muri dacă va continua să se roage ca până acum”.

— Cum vă rugați? am întrebat-o eu.

— Obişnuit, după cartea de rugăciuni.

— Nu, trebuie să vă rugați și cu cuvintele dumneavoastră.

— Eu mă rog de asemenea ca Dumnezeu să dea iubire și sănătate copiilor mei.

— Nu trebuie să cereți sănătate. Ea este rezultatul iubirii. Spuneți-mi, cum vă mai rugați cu cuvintele dumneavoastră?

— Pentru că sunt din Serbia, mă rog la Dumnezeu să se termine războiul din Iugoslavia.

Am verificat dacă nu cumva acest lucru reprezintă o încălcare a legii. În plan energetic subtil, dorința ei însemna moartea unor grupuri mari de oameni.

— Rugăciunea dumneavoastră s-ar putea să fie de ajutor oamenilor la nivel trupesc, dar le aduce mari prejudicii pentru suflet. Ca om, sunteți obligată să doriți încetarea războiului și să faceți totul ca el să nu se extindă și să nu înceapă din nou. Dar războiul este și el o boală, și a te ruga doar pentru dispariția bolii fizice înseamnă să prejudiciezi sufletul. În timpul rugăciunii logica pământească trebuie deconectată; altfel, prin intermediul ei începem să o reprimăm pe cea divină. Iar acest lucru este foarte periculos. Cel mai bine este să vă rugați pe nemâncate, în însingurare, renunțând la pretențiile față de oameni și față de sine, față de trecut, prezent și viitor. Numai atunci, prin iubirea pe care o primim în

rugăciune, ne va fi mai ușor să ne îndeplinim dorințele noastre omenești.

În fața mea stă un tânăr și-mi povestește istoria vieții sale.

— Până nu demult aveam o grămadă de bani, aveam senzația că pot orice, că toate planurile mele se vor îndeplini. Acum nu am bani și toate planurile mi s-au năruit, cu toate că, după mine, am făcut totul corect.

— Dacă am să vă comunic că sunteți atașat de spiritualitate, de perfecțiune și că aveți un mare dispreț interior față de oameni, nu mă veți înțelege cum se cuvine, i-am spus eu. De aceea am să vă spun doar de unde vin toate astea. Pe pământ există un loc unde contactul cu viitorul este mai intens. De câteva mii de ani înapoi, acest loc se găsește deasupra munților Himalaya. Omul care trăiește în nordul Indiei sau în Tibet primește un contact mai puternic cu viitorul și câteva vieți îl poartă în sine. Dacă omul are un comportament corect, contactul se intensifică. Dacă însă comportamentul său este incorect, adică dacă omul se supără pe cei care-i zădărnicesc planurile, dacă nu e mulțumit de el însuși și de destinul său atunci când nu i se împlinesc dorințele, dacă el cade pradă disperării, adică dacă se teme de viitor, fiind nemulțumit cu anticipație față de acesta, atunci acestui om nu i se va permite să intre în viitor. Dacă însă, în virtutea educației filosofico-religioase sau din intuiție, el va avea un comportament corect, atunci legătura lui cu viitorul se intensifică și crește brusc posibilitatea de a influența lumea înconjurătoare. Adică, noi depindem mai mult de viitor decât de prezent. În aceste cazuri, toate dorințele încep să se îndeplinească iar asta nu înseamnă

altceva decât un destin favorabil. Cresc perfecțiunea noastră, intelectul și aptitudinile, posibilitatea de a crea și de a da naștere copiilor. Dar există de asemenea și riscul atașamentului de viitor întocmind planuri riguroase, visând la ceva, supărându-ne pe aceia care ne-au produs neplăceri nu numai în prezent dar și în viitor. De exemplu: ați pierdut niște bani și acest lucru vă doare. Însă dacă ați pierdut posibilitatea de a-i primi în viitor este de două ori mai dureros. V-ați certat cu femeia iubită. Acest lucru vă doare pentru că a fost înjosit sentimentul dumneavoastră de iubire pentru ea. Dar dacă ea vă va spune că nu vrea să se mai întâlnească cu dumneavoastră, va fi mult mai dureros pentru că vă este înjosită iubirea, nu numai în prezent ci și în viitor. Și cu cât mai multă fericire veți obține din contactul cu viitorul, cu atât va fi mai puternică ispita de a vă face dependent de acesta, de a vă atașa cu sufletul de el. Atunci pentru a vă salva sufletul, viitorul se demolează pentru că el de asemenea nu poate fi decât mijloc și nu țel. La început are loc destrămarea planurilor apoi vin neplăcerile pe linia destinului, urmate de insuccese dese, de umilințe, iar la urmă vin bolile, ș.a.m.d. Priceperea de a accepta destrămarea planurilor, a idealurilor și a visurilor ca pe ceva ce este dat de Dumnezeu, este știința de a păstra destinul favorabil, perfecțiunea, intelectul, etc. Și se vindecă toate astea prin umilințe, demolarea destinului și a tuturor planurilor. Ceea ce s-a și întâmplat în cazul dumneavoastră.

De aceea Rusia, trebuie să aibă știința de a nu disprețui propriul trecut, de a nu intra în panică în fața viitorului, de a nu se supăra pe propriul destin și de a nu disprețui imperfecțiunea

în toate manifestările ei. Adică, educația în spiritul moralității, a iubirii pentru lumea înconjurătoare, fără pretenții, mai precis iubirea pentru Dumnezeu, este o condiție fără de care reformele politice și economice nu vor avea sorti de izbândă. Fiecare din noi, prin intermediul conștiinței și a simțurilor, percepe lumea înconjurătoare. Modelele logice și emoționale create în acest caz, determină caracterul, destinul și sănătatea noastră. Aceste semințe ale perceperii corecte a lumii din punct de vedere emoțional, încolțesc în sufletul nostru, ne fac mai armonioși și ne măresc posibilitățile de supraviețuire și dezvoltare.

Logica e ca frunzele, iar iubirea ca rădăcinile. De fiecare dată când atingeam noi etape de cunoaștere, aceleași trepte le vedeam și în artă, și înțelegeam că fiecare om care a realizat ceva în acest domeniu, a parcurs intuitiv, aceleași trepte ca și mine. Mă întorc din nou la teatru. Încerc să abordez această artă dintr-o perspectivă nouă. Acum am redus totul la trei sisteme de valori. Primul este nașterea și creația a tot ce există. Al doilea, este dirijare, conducere, putere. Cel de-al treilea, este cel pe care l-am numit „întoarcerea la Dumnezeu”, adică tot ce există pleacă din Dumnezeu, se dezvoltă și se întoarce la El. Aproape o lună întreagă am încercat să mai găsesc încă un nume pentru această noțiune care definește întoarcerea la Dumnezeu. Apoi el a venit de la sine. Era vorba de viitor. Paradoxal: Dumnezeu este valoarea supremă, iar revenirea la El este o valoare omenească supremă. Omul care are un înalt contact cu viitorul înregistrează un uriaș salt în dezvoltarea sa, însă dacă el absolutizează viitorul, îl consideră ca pe o fericire,

el primește cea mai mare pedeapsă: dispare dorința de a procrea și de a crea. Dispare dorința de perfecționare. Înseamnă că, pentru a fi perfect și pentru a avea aptitudine creatoare, omul trebuie să aibă o atitudine corectă față de viitor. În primul rând este vorba de înțelegerea faptului că, cu cât vom înainta mai departe în viitor, cu atât vom fi mai aproape de Dumnezeu, dar numai la nivelul superficial, omenesc. În interior întotdeauna îl purtăm în noi pe Dumnezeu. De aceea orientarea principală trebuie să fie nu spre viitor, ci spre Dumnezeu care e în noi, adică, spre o infinită iubire și fără nici o pretenție.

Dacă pornim de la aceste premize, un mare actor se maturizează în decursul câtorva vieți. La început el este sfânt, prooroc, clarvăzător. Iubirea lui interioară pentru Dumnezeu este pentru el mai importantă decât viitorul, de aceea el poate primi acces în viitor. Posibilitățile lui creatoare, perfecțiunea lui, cresc brusc. Iată de ce spunea Cristos: „Nu vă gândiți la ziua de mâine, trăiți ca păsările cerului”. Când însă venea timpul valorificării aptitudinilor acumulate de-a lungul uneia sau a două existențe, la acest om se năruia viitorul, destinul și totul se petrecea în mod planificat. Și se continuau, până când dispărea dorința atașamentului față de creație și perfecțiune. Dacă omul își păstra iubirea pentru Dumnezeu, iar în forul său interior nu călca în picioare sentimentul iubirii, acest ciclu-scoală el nu-l parcurgea în treizeci-cincizeci de existențe ci doar în una-două. Și atunci, în a patra sau a cincia existență i se deschidea un imens potențial creator iar el îl valorifica, fără să se atașeze de acesta. Cu cât era mai puternică iubirea pentru Dumnezeu în sufletul lui, cu atât mai mult timp putea el trăi,

păstrându-și acest potențial. Dacă însă pentru acest om aptitudinile și perfecțiunea deveneau țel unic, trufia îi creștea și atunci el era schilodit, îi apărea o boală gravă și întreaga viață i se năruia, sau murea. Dacă însă el a absolutizat creația, procrearea, și arta devenea pentru el unic țel, se dezvolta tot mai puternic în sufletul său gelozia, supărările și avea parte de mai multe lovituri și trădări din partea oamenilor dragi. Și atunci fie renunța la creație, simțind că îl ucide, fie renunța la familie și la relațiile stabile cu cei apropiați, fie, dacă procesul era deja prea avansat, subconștientul îi modifica orientarea sexuală pentru a-i salva viața și activitatea creatoare.

Ne vom opri asupra procesului nașterii și reuniunii a două principii de bază: informația și energia. Iubirea se divide în energie și informație iar după aceea, aceste două principii se reunesc și trec din unul în altul, rezultând din asta, naștere și dezvoltare. Bărbatul este idee, informație, este perfecționare, intelect, aptitudini. Femeia este energie, creație, procreare. Principiul masculin ca și cel feminin sunt prezente în același timp atât în bărbat cât și în femeie. Dacă omul se naște bărbat el reprezintă 53% principiu masculin și 47% feminin. Dacă se naște femeie, proporția va fi inversă. Asta înseamnă că la nivelul profund toți suntem ființe bisexuate, și numai la nivelul superficial, în scopul dezvoltării, se manifestă diferențierea sexuală. Teatrul începe în momentul în care ideea dramaturgului (purtătoare, în același timp, și a unei energii fine) se unește cu energia trupei actoricești (purtătoare, în același timp, a unor idei). Regizorul, ca iubire, reunește în interiorul său și informația și energia. Cu cât există în sufletul

său mai multă iubire, cu atât este mai mare potențialul apărut între cele două contrarii și cu atât rezultă mai multă artă autentică. În forul interior al actorului sunt întotdeauna prezenți și dramaturgul, și regizorul. Dar lucrul cel mai important pentru actor este să demonstreze cum informația și energia, reunindu-se, dau naștere iubirii.

Îmi amintesc cum încercam să ajut o fată care susținea examenele de admitere la institutul de teatru. La primul examen a picat. Examinarea avusese loc înaintea întâlnirii noastre.

Ridică-te și recită o poezie aici, în fața mea, am rugat-o eu.

A fost ceva îngrozitor. Mai rău de atât nici că se putea.

— N-ai sentimente. Numai gânduri. Încearcă să reciți o altă poezie. Știi fabula lui Krîlov „Porcul sub stejarul secular...?” Recită-mi-o, am rugat-o pe fată.

Ea a început să recite însoțind textul de gesturi expresive.

— Ca formă este excelent, i-am spus eu, dar în interior e pustiu. La tine cuvintele se ciocnesc unul de celălalt și nimic mai mult. Tu trebuie să înțelegi: cuvintele sunt consecințe. Cuvântul se naște dintr-o trăire emoțională. Când reciți o poezie nu cuvintele trebuie să le pronunți expresiv, ci prin intermediul cuvintelor să modelezi chipurile emoționale. Încearcă să reciți poezia fără cuvinte. Imaginează-ți că tu ești porcul pentru care cea mai înaltă fericire este să mănânce ghindă. Încearcă să simți că, pentru tine, ghinda este o bucurie imensă. Încearcă senzația de euforie după ce ai mâncat-o. Imaginează-ți că ai o imensă dorință de a răma la rădăcina stejarului. Pentru că vrei și mai mult și mai gustos. Orice

eveniment trecut este evaluat prin trăiri emotive. Rațiunea este secundară. Deci încearcă să reciti poezia ca și cum ar fi o interacțiune a imaginilor și uită de cuvinte. Cuvântul pentru actor, stă pe ultimul plan.

Ea recită iarăși și iarăși fabula. A început să fie mai bine. Versurile însă nu prindeau viață.

— Tot timpul te temi când pronunți aceste propoziții. Atâta timp cât ai teama în suflet, poezia nu va prinde viață.

Ea încerca, însă acest lucru nu era de ajuns. Am înțeles despre ce era vorba.

— Tu știi ce e aceea teamă? Crezi că e frică de prezent. Însă e frica de viitor. Am citit undeva un sfat al unui psiholog: „Dacă vă temeți cumplit de ceva, imaginați-vă că toate sunt de domeniul trecutului și totul va deveni cu mult mai simplu”. Fata începe să-mi recite din nou, dar versurile la fel ca înainte, nu au viață.

— Știi prin ce se deosebește viața de fabula pe care încerci să o reciti?

— Prin ce?

— Când reciti poezia, tu știi exact ce se va întâmpla după un vers sau altul. În viață însă nu știi. Și aici este tot farmecul vieții: bogăția tuturor trăirilor emoționale. Când reciti poezia nu trebuie să vezi viitorul și nici să-l simți. Imaginea emoțională trebuie să trăiască numai în prezent. În imaginile tale nu există timp. Cu cât mai strălucitor vei schița prezentul, cu atât mai activ va interacționa el cu viitorul.

Fata s-a prezentat încă o dată la reexaminare și a picat din nou. Atunci nu am înțeles despre ce este vorba, acum însă da. După Biblie, Dumnezeu l-a făcut pe om din lut și după aceea l-a

însuflețit. Și viața și sufletul sunt o porție de iubire primită de la Dumnezeu. Această porție de iubire nu era suficientă pentru față. Pentru ca stratul exterior omenesc al iubirii să se mărească, el trebuie să semene cu cel interior, infinit, pe care îl poartă în sine fiecare din noi. Iar starea în care ni se dă posibilitatea de a iubi e deja o mare fericire. Când iubirea nu depinde de nimic, este imposibil s-o influențezi prin ceva. Și atunci iubirea nu este compatibilă cu nici un fel de pretenție. Este clar că omul care a simțit această stare este invulnerabil din punct de vedere emoțional, în orice condiții. În cazul oricărui stres el păstrează controlul asupra lui însuși și a lumii înconjurătoare. La exterior, el poate emite orice diapazon de sentimente, rămânând stabil în forul său interior. Iar acest lucru este foarte important pentru un actor. Textul scris de dramaturg, actorul trebuie să-l acopere cu atâta iubire, încât chipul emoțional creat pe scenă să înceapă să trăiască o viață independentă în timpul și spațiul său, diferit fundamental de timpul și spațiul spectatorilor.

Îmi amintesc cum un cunoscut de-al meu îmi povestea despre examenul de admitere la Institutul de teatru. Tânărul a intrat în sala de examen și a spus că este pregătit pentru probă. Șeful comisiei și-a scos ceasul din buzunar și l-a așezat în fața sa pe masă.

— Așa tinere domn, dacă veți putea de față cu toată lumea să furați ceasul, veți fi admis la Institutul de teatru, dacă nu, ne cerem scuze, n-avem nevoie de dumneavoastră.

Câteva secunde, băiatul a stat descumpănit, neînțelegând nimic, uitându-se derutat la examinatori. Probabil că o furtună

emoțională izbucnise în sufletul lui. Deodată, pe neașteptate, a răbufnit:

— A, ticăloșilor! Toți sunteți cumpărați și vânduți! Dinainte ați hotărât cine va fi admis și cine, respins! Și acum, după ce v-ați umplut de bani, începeți să le dați la cap copiilor talentați! Tânărul a sărit la președintele comisiei. Uite, dumneavoastră ați luat cei mai mulți bani! Și acum îmi vorbiți mie de artă și de frumusețe. Într-un asemenea institut îi este rușine să învețe unui om normal. Iar eu mă consider norocos că n-am fost admis în institutul vostru.

După aceste cuvinte a făcut stânga-mprejur și a ieșit. Câteva minute în șir comisia a rămas buimacă, cu ochii la ușă. Numai după aceea președintele a văzut că ceasul nu mai era pe masă și a înțeles ce s-a întâmplat. Băiatul a fost admis la Institutul de teatru.

O altă întâmplare. La examen o fată plină de pudoare, roșind de emoție, a fost pusă să joace rolul unei țărănci care cară vreascuri din pădure.

— Iată, la dumneavoastră boii s-au oprit. Acționați în concordanță cu situația.

Ea se apropie și începe să mângâie cu gingășie niște animale imaginare.

— Ei, frumoșilor, dragilor, haideți să mergem!

După care se uită întrebătoare la membrii comisiei. Ei ridică din umeri, boii stau nemișcați. Atunci fata ia o nuia imaginară și începe să croiască animalele. Din nou privire întrebătoare. Examinatorii îi atrag atenția că boii stau nemișcați. Atunci fata începe să tragă din toate puterile de boii

imaginari. Același rezultat. Câteva secunde fata rămâne pe gânduri, după care începe să spună la adresa boilor cuvinte urâte, începând să-i înjure ca la ușa cortului.

— De ajuns, boii au pornit, mormăie membrii comisiei, ne-ați convins.

Actorul este un om al artei. Dacă el începe să se teamă de viitor, să manifeste dependență față de ceva în adâncul sufletului său, el nu va putea crea nici un rol. Știința de a controla situația în forul interior, de a o ține sub control, este știința de a construi personajul pe scenă. Nu întâmplător, în institutele teatrale de învățământ superior, un element indispensabil al pregătirii actorului îl constituie scrima. Pe de o parte iubirea, independentă de orice, ca act suprem al creației, pe de altă parte controlul maxim al situației la nivel superficial. Și în al treilea rând, o supunere absolută la nivel interior care se exprimă prin lipsa dorinței de a controla viitorul, conștientizând faptul că Dumnezeu este cel care creează și prezentul și viitorul. Prin glume, prin umor, prin acțiuni absurde ș.a.m.d., oamenii de artă încearcă să se elibereze de valorile din jurul lor, pentru că o asemenea dependență diminuează rezervele lor de iubire și le limitează accesul la creație. Toți însă avem o comisie de examen care ne obligă să ne mărim potențialul creativ și uneori într-un mod foarte dur.

Am să dau un exemplu din viața mea personală.

Am adus cu mine dintr-o viață anterioară o puternică dependență de valorile omenești, iar în momentele critice o detașare bruscă de acestea.

De aceea, pe de o parte, am observat mereu la mine lașitate, cruzime, neseriozitate, iar pe de altă parte un element al altruismului, mărinimiei și curajului. În situațiile normale eram foarte fricos. Când însă mă scotea cineva din sărite, nu mă mai puteam controla. Tot timpul mă pierdeam în reflecții despre viitor, iar atașamentul pentru viitor generează o mare lașitate, uneori pur și simplu panică. Numai pe om îl poți supune ușor. Și pe mine tot timpul mă strivea cineva impunându-și voința asupra mea. În apartamentul comun unde locuiam, trăia un alcoolic cu prietena sa. La ei se adunau la chefuri tot felul de descreierați. Treptat, aceștia au început să prindă curaj și au trecut la a-mi fura lucruri. Chestia asta nu-mi plăcea și de câteva ori chiar l-am bumbăcit pe vecinul meu. Dar el simțea lașitatea mea interioară și, ca răspuns, a început să mă amenințe că-și va aduce prietenii și că ăia or să mă taie, chiar la intrarea în fața blocului. Pe atunci eram tânăr și lipsit de experiență. Iar perspectiva de a fi înjunghiat, chiar la intrarea principală, mă speria. Înțelegeam că miliția va cerceta mai degrabă un cadavru sau un schilod și nu aveam chef să aștept. De aceea am început să mă pregătesc dinainte pentru a evita finalul nedorit. Și iată că odată au venit prietenii vecinului meu. Din cauză unui fleac s-au luat de mine în hol și, înconjurându-mă, au început să mă amenințe. Unul dintre ei, mai înalt și mai corpolent ca mine, mă împungea cu arătătorul în burtă și îmi spunea:

— Măine te înjunghiem.

Am așteptat să se potolească primele emoții, după care am încercat să trec în bucătărie.

— N-ai voie în bucătărie, m-a anunțat unul dintre ei.

— Flăcăi, doar n-o să stăm două ore aici. Lăsați-mă să ies. Am intrat în bucătărie iar ei au rămas în hol. Pe masă aveam un cuțit dinainte pregătit. L-am luat de lamă, i-am șters cu o cârpă prăselele și l-am oferit.

— Cine dorește n-are decât să vină să mă înjunghie.

Ei însă nu se grăbeau și nu înțelegeau ce se întâmplase. Rațiunea mea era foarte simplă. În momentul în care cineva ar fi luat cuțitul de prăsele, aş fi făcut un pas înapoi și aş fi luat în mână toporul dinainte pregătit. Cred că i-aş fi omorât pe toți trei. Însă Dumnezeu m-a păzit și pe mine și pe ei. Ei au dat înapoi fără să facă nimic și au intrat în camera vecinului. După ce le-am arătat că pot să nu depind de amenințări, de frica pentru viitor, de temerile pentru învelișul meu fizic, m-au lăsat în pace. Însă peste o lună s-a întâmplat ceva neprevăzut. M-am întors acasă un pic băut și vecinul, în virtutea inerției, a început să mă amenințe. Nu m-am putut abține și l-am lovit. Iar tipul, prezentând fracturi, s-a dus la spital. În acest timp, în hol, erau o vecină și alte două cunoștințe ale mele. Și toți au văzut ce s-a întâmplat. Peste câteva zile a venit la mine sectoristul și m-a anunțat că împotriva mea a fost înaintată o acțiune penală.

— Sunteți pasibil de opt ani de pușcărie. Eu bineînțeles, l-am mințit. I-am spus că nici nu l-am atins pe vecin.

— Încercați să-l convingeți de acest lucru pe anchetator, mi-a spus sectoristul.

A venit și prima chemare la miliție. Am fost interogat minuțios. Ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat? În ce condiții? Iar eu insistam pe varianta mea. Aici mă puteau ajuta calitățile mele actricești. Cu cât mă concentram mai mult asupra

scenariului imaginat, cu atât el devenea mai independent față de mine și începea să existe independent. Cu cât mai puțin mă temeam la interogatoriu, cu atât aveam mai multe șanse. Chemările la anchetator, au încetat și eu am înțeles că totul s-a terminat cu bine. Însă, cum s-a dovedit mai târziu, înțelesesem greșit. De îndată ce m-am liniștit și m-am relaxat, m-a chemat din nou anchetatorul. Un bărbat mustăcios, corpulent, stătea în fața mea și mă interoga cu bonomie:

— Ascultă, eu îl cunosc pe vecinul tău. O asemenea scârnăvie trebuia ucisă demult. Păcat că nu l-ai ucis. Nici noi n-am mai fi avut probleme. Dar acum băiete, ai intrat într-o poveste urâtă. Cel mai probabil, ăștia îți vor da opt ani. Am să încerc să te ajut prostule, însă șanse sunt puține. Spune cinstit: l-ai bătut?

— Nu. Nu l-am bătut, am răspuns eu.

— Ia nu-mi mai vinde mie gogoși! Am înțeles exact ce s-a întâmplat, îmi spune el. Uită-te, n-am magnetofon și tot ce-mi vei spune nu se înregistrează.

M-a bătut prietenește pe umăr.

— Condamnarea plutește în aer. Dacă o ții în continuare pe a ta, nu am cum să te ajut.

În socialism, avocatul era inutil. Și totuși aveai nevoie ca cineva să te ajute. Și câteodată, cineva își asuma un asemenea rol. Și când apărea acea persoană, omul, fără să vrea, se deschidea. Dar vulpea nu-i cel mai bun avocat pentru găină. Acest lucru l-am înțeles mai târziu. În acel moment însă, m-am pleoștit și i-am povestit totul. Doar omul voia să mă ajute și să mă salveze. M-am atașat din nou de viitor și din cauza fricii de acest viitor, am început să fac tâmpenii. Anchetatorul m-a

făcut dependent față de el într-un mod foarte simplu. Pe de o parte îmi descria niște perspective îngrozitoare, iar pe de altă parte îmi propunea varianta salvării. Și cu fiecare trăire interioară a temerilor, a supărărilor, a speranțelor, intram tot mai mult sub puterea lui și îmi dădeam tot mai mult drumul la gură.

— Vecinul spunea că au mai fost doi martori care au văzut cum l-ați lovit. Ei au declarat că nu au văzut și nu au auzit nimic. Spuneți-mi, ei stăteau alături sau după ușă.

— Nu. Ei într-adevăr n-au fost de față și nu au văzut și nu au auzit nimic.

Anchetatorul a început să râdă.

— Hai că-mi placi. Vecinul e un om normal. Alcoolic, dar nu nebun. Înțelegi și singur că nu avea cum să-i inventeze pe prietenii tăi care stăteau în coridor. Până acum ne-ai povestit totul. Nu înțeleg de ce încerci să te eschivezi acum.

— Dar ei n-au fost!

În acest moment, în sufletul meu, avea loc o luptă chinuitoare. Pe de o parte nu voiam să-i înfund pe prietenii mei, iar pe de altă parte era vorba de o ruptură între mine și anchetator și pierderea posibilității de a scăpa de pușcărie. Vorbind în limbajul cercetărilor mele, trebuia să aleg între două sisteme de valori. Între viitor și iubire. Dacă mi-aș fi ales viitorul și m-aș fi atașat de el, eu n-aș mai fi avut parte de el. Dumnezeu mi l-ar fi năruit. Eu am ales acea variantă, spre care aspirând, nu pierzi niciodată. Singurul lucru pe care nu-l pierdem făcându-ni-l țel suprem, este iubirea care ne apropie de Dumnezeu. Ca să aleg viitorul trebuia să-mi reprim iubirea față de prietenii mei. Am ales iubirea și de aceea am primit

viitorul. Oricât ar fi încercat după aceea anchetatorul să mă întoarcă pe toate părțile, de fiecare dată răspundeam „Nu!” de câte ori era vorba de prietenii mei. Numai în momentul când am ieșit de la anchetă am înțeles că cel mai important lucru pentru anchetator, chiar dacă nu fuseseră nici magnetofone, nici benzi, era recunoașterea mea verbală. Anchetatorul n-ar fi înregistrat nimic, dar ar fi trimis imediat o mașină a miliției după prietenii mei și le-ar fi spus că prietenul lor i-a vândut, iar dacă ei s-ar fi îndoit și ar fi negat, miliția ar fi organizat o confruntare. În concluzie, am fost salvat de o minune. Apoi am înțeles că pentru anchetator nu eram un tânăr care trebuia ajutat, ci o posibilitate vie de a primi un premiu pentru descoperirea unui delict comis. Cazurile nerezolvate dăunează carierei. Pe de o parte el încerca să obțină mărturisirea mea, iar pe de altă parte îl speria pe vecin, ca acesta să-și retragă reclamația. Primul a cedat vecinul și și-a retras reclamația. Dosarul a fost închis. Acum, după trecerea multor ani, am înțeles că anchetatorul a avut un comportament destul de generos. El a ridicat în fața mea un gard de înălțime mică. „Ai reușit să-l sari, plimbă-te în libertate!” Faptul că gardurile pot fi cu mult mai înalte, l-am aflat mult mai târziu.

Nu demult, un pacient de-al meu îmi povestea:

— Ce credeți, legislația noastră funcționează? Ni se aruncă cu praf în ochi. Este doar o iluzie. Și în socialism și acum, are dreptate cel care-i mai puternic. Recent, un prieten de-al meu, merge cu „Jiguli”, se aprinde lumina verde la semafor și toate mașinile pornesc, iar în același timp, la culoarea roșie, în intersecție intră o altă mașină și se tamponează. Se boțesc

patru mașini; e drept că oamenii n-au pățit nimic. Unei mașini i s-a distrus fața. Prietenul meu vine la serviciul circulație și spune:

— Nu vreau să dau pe nimeni în judecată, nici să cer daune morale. Am nevoie doar de bani ca să-mi repar mașina. Cu toate că „Serviciul circulație” a fost la fața locului și a întocmit procesul verbal, știți ce i s-a răspuns?

— Omul a spus că a circulat la lumina verde, prin urmare vinovat sunteți dumneavoastră. Și cel care va trebui să plătească daunele, sunteți tot dumneavoastră.

Prietenul meu le spune:

— Sunt bussinesman și am o situație bună. Așa că știu cum se procedează în situațiile astea.

— În cazul acesta, trebuie să ne mai gândim, spune milițianul. Treceți pe aici peste o săptămână.

Peste o săptămână, când a venit prietenul meu, știți ce i s-a spus?

— Cum credeți, cine a fost vinovat? Cei patru șoferi, sau acela care i-a lovit?

— Nu o să ghiciți. Bărbatul râde. Vinovat a fost găsit, semaforul. El indica din toate părțile culoarea verde.

— Noi vă dăm o adeverință, iar dumneavoastră reclamați la direcția de drumuri. Puteți să o dați și în judecată, a spus milițianul.

În miliție există mulți oameni cinstiți, cu o mare noblețe sufletească, dar există și lichele. Nu există miliție bună sau rea. Există legi proaste, care pot să-l agreseze pe omul cinstit și să dea frâu liber ticăloșilor. Țara nu o conduce nici președintele, nici parlamentul. O conduce legea. Iar legea se bazează pe

anumite direcții morale și strategice a căror cheie de boltă o reprezintă păstrarea iubirii și a vieții. Dacă legile se emit fără a fi orientate către iubire, moralitate, susținerea vieții, atunci ele încetează să mai aibă vreun efect. Și-atunci intră în acțiune legile forței, *puternicul de acum este moralul din trecut*. În decursul ultimului secol, Rusia s-a aruncat în direcția celor mai diverse valori, încercând să pună pe pedestal și să apere când viitorul, când trecutul, când valorile materiale, când pe cele spirituale. Acum Rusia ca și întreaga omenire, încearcă lent și chinuitor, dar inevitabil, să ajungă la înțelegerea că există o valoare supremă; noua înțelegere a lumii o va ajuta să conceapă acele legi care să-i permită să supraviețuiască nu numai unui grup izolat de oameni, unei țări, ci întregii omeniri.

— Cu o lună în urmă, câinele meu s-a intoxicat cu ceva, îmi povestește un pacient. De câteva ori câinele a avut crize de epilepsie. Este oare acest lucru în legătură cu karma familiei?

— Este. Aveți un program de autodistrugere. Sunteți stăpânul karmei, dar sunteți și stăpânul câinelui și el preia totul de la dumneavoastră.

Cercetez încă o dată biocâmpul omului. În zona capului este o deformare accentuată, însă agresivitatea subconștientă este nesemnificativă. Straniu. Cum se explică atunci reacția atât de puternică a animalului?

— Acum iese în evidență la dumneavoastră atașamentul față de destin și viitor. Renunțați la supărările și nemulțumirea față de dumneavoastră și față de alții. Acum e primăvară și s-a intensificat legătura cu urmașii, cu lumea de dincolo. În mod

inevitabil toate încălcările transmise urmașilor se întorc în mod activ înapoi.

Pacientul aprobă din cap. Eu însă nu pot să scap de senzația că problema nu s-a rezolvat. Pentru orice eventualitate cercetez biocâmpul fiului, al cărui nume mi l-a spus pacientul. Acum înțeleg despre ce este vorba. Băiatul prezintă orientarea către aptitudini, perfecțiune, controlul destinului și al viitorului. Acest fapt i-a umbrît într-atât iubirea pentru Dumnezeu, încât biocâmpul prezintă deformări specifice morții.

— Da, fiul meu nu este capabil să suporte eșecurile. Suferă cumplit, se agită, îmi spune pacientul ca răspuns la informația pe care i-am dat-o.

Dacă omul suferă mult din cauza eșecurilor, distrugerii planurilor, carierei, prestigiului, la viitor ar fi bine să nu se gândească — îi spun eu. Învățați-l să accepte eșecurile, pierderea speranțelor, ca pe un medicament amar, dar eficace. Atunci va avea șanse nu numai de a supraviețui, ci și de a fi sănătos.

Un cunoscut de-al meu îmi povestește:

— Am observat un lucru interesant. Înainte beam vodca, și îmi era foarte greu după aceea când urma să mă dreg. Dar o dată, înainte de vodcă, am băut tinctură de pelin, și a doua zi m-am simțit extraordinar. Acum, m-am obișnuit ca înainte și după vodcă să beau tinctură de pelin și a doua zi mă simt ca un nou născut.

— Întotdeauna ai avut o mare trufie, îi spun eu, la baza ei stau aptitudinile, perfecțiunea, dorința de a dirija destinul și viitorul. Vodca stopează conștiința și activează subconștientul. Mâncarea la fel. De aceea este foarte importantă trăirea emoțională cu care începi să bei și să mănânci. Dacă înainte de

a mânca și a bea, te închini, atunci „murdăria” karmică ridicată la suprafață este neutralizată. Ceea ce noi mâncăm, acționează în mod nemijlocit asupra subconștientului. Pelinul diminuează trufia, atașamentul de perfecțiune și de soarta favorabilă. De aceea, bând vodcă în condiții de armonie, se intensifică acțiunea pelinului.

— Ce altceva mai poate bloca atașamentele de perfecțiune și destin favorabil?

— Urzica, usturoiul și hreanul. Usturoiul și urzica se pot pune în apa de baie. Se poate face frecție cu petrol lampant. Petrolul are un efect foarte puternic.

— Băuturile alcoolice sunt catalizatori destul de puternici. Ai observat că dacă anturajul nu-ți place, te îmbeți repede și devii mai rău?

— Exact — îmi confirmă plin de mirare interlocutorul meu.

— În cazul acesta este mai bine să nu bei mult, iar extractele de plante, ca vinul, trebuie băute în funcție de starea sufletească. Instinctiv suntem atrași întotdeauna de acele lucruri care ne sunt folositoare.

— În acest caz se poate mânca orice, îmi spune zâmbind pacientul.

Zâmbesc și eu.

— Nu este nimic grav. În copilărie, eu mâncam scoici, iar când mă legau cu mâinile la spate, mă așezam în genunchi și continuam să le mănânc. Aveam pe atunci doi ani. La nivelul conștient, pe atunci, nu înțelegeam nimic. Intuitiv însă, noi toți cunoaștem tabloul lumii.

O altă întâmplare a avut loc când trecusem cu puțin de 20 de ani. Pe atunci lucram în construcții și locuiam într-un

cămin. Am început să am dureri în partea stângă a abdomenului. Durerile au continuat câteva săptămâni. La doctori, nu aveam chef să merg. Am hotărât să mă autotratez. Dacă pisica sau câinele se îmbolnăvesc, vor căuta acele ierburi care le vor face bine. Am început să-mi imaginez că mănânc diferite alimente urmărind cu atenție dacă se modifică durerile. Am început cu icrele negre și roșii. Nici un fel de schimbare. Pâine albă și neagră. Conform senzațiilor pâinea albă era mai bună, dar – practic – nici o ameliorare. Și așa, în decurs de aproape o oră, îngurgitam în gând diferite alimente, însă fără nici un efect. Am început să trișez. Și am început să mă gândesc la tot ce s-ar putea mesteca în gură. Când mi-am imaginat săpunul de rufe, durerile brusc, s-au liniștit.

Am testat acest lucru de câteva ori. Rezultatul a fost mereu același. Bineînțeles că nu puteam mânca săpun și atunci am hotărât să fac un compromis. Am pus o bucată de săpun în apă, am amestecat, și apoi am băut lichidul acela alb și tulbure. A doua zi durerile mi-au dispărut și nu au mai reapărut niciodată. Analizând situația retroactiv, am ajuns la concluzia că au început să iasă la suprafață supărările și gelozia, adică atașamentele de iubire pentru oameni și pentru lumea înconjurătoare, iar săpunul a blocat acest program. Când omul se roagă, au loc în conștiință modificări care trec în subconștient și vindecă. Dacă el se ajută printr-un regim alimentar corect și cu plante, procesul de vindecare se accelerează.

— Aș fi vrut să știu cum stau cu sănătatea, mă întreabă o pacientă.

— Nu prea grozav, îi răspund eu. Într-un viitor apropiat puteți avea niște boli grave.

— Am citit cărțile dumneavoastră, îmi spune ea. De ce s-a atașat sufletul meu?

— De perfecțiune și de bani.

— Cum adică?

— Imaginați-vă că sufletul meu s-a atașat de bani și eu încep să invidiez, să fur, să umilesc și să-mi bat joc de oameni.

— Dar eu nu-mi bat joc de nimeni, zâmbește femeia.

— Biocâmpul dumneavoastră prezintă deformări în regiunea uterului și a sânelui drept. Când sunt probleme în partea stângă a corpului, de vină este faptul că ne supărăm; în partea dreaptă, că supărăm pe cineva. Dumneavoastră îi supărați pe oameni atât prin cuvinte și prin gânduri, cât și prin comportament.

Ea se uită mirată la mine și ridică din umeri.

— Când perfecțiunea și viitorul sunt pentru mine țelul cel mai înalt, eu am să săvârșesc inevitabil fapte ce contravin înaltei etici. Pot să vă aduc la cunoștință toată informația în legătură cu dumneavoastră, însă acest lucru m-ar suprasolicita. Ajutați-mă să căutăm împreună.

Analizăm toate variantele posibilelor încălcări. Eu îi spun momentul când ele au fost îndeplinite.

— Știți, în momentul pe care mi l-ați indicat dumneavoastră, mă apucasem de ghicit. Este acest lucru în legătură cu vreo încălcare?

— Se pare că da. Povestiți-mi când ați ghicit ultima oară, ca să vedem ce s-a întâmplat cu partenerul dumneavoastră de atunci.

— Era o femeie. Cărțile îmi arătau că se va mărita în curând și că va da naștere unui copil armonios.

Cercetez câmpul acelei femei. Văd în el posibila moarte a doi dintre copiii ei. Cauza: declanșarea programului de autodistrugere al mamei, care a pătruns profund în interior. Verific viitorul femeii care a venit la ghicitoare și încep să înțeleg.

— I-ați spus că va divorța de soț?

— Nu-mi amintesc, îmi răspunde pacienta. Când ghicesc, conștiința mea moțăie.

— Încercați să vă amintiți, insist eu.

— Da, i-am vorbit de divorț.

Mă concentrez asupra modului cum să-i transmit informația.

— Știți de ce are Biblia o poziție atât de ostilă față de ghicitori și astrologi? o întreb eu.

— Probabil pentru faptul că dau informații eronate, răspunde femeia.

— Nu, dimpotrivă, pentru că dau o informație exactă. Este periculos să-ți cunoști viitorul.

— Bine, dar atunci de ce clarvăzătorii se simt normal, deși prezic viitorul?

— Reamintiți-vă următoarea întâmplare: Cesus a decis să-i verifice pe clarvăzători. O singură femeie i-a spus cu precizie tot ce a făcut în momentul indicat de el. Atunci Cesus a întrebat-o ce se va întâmpla dacă el va porni o campanie împotriva imperiului vecin. „Marele imperiu se va prăbuși”, i-a spus clarvăzătoarea. Și imperiul s-a prăbușit. Numai că era imperiul lui Cesus. Nu întâmplător oracolele dădeau răspunsuri ambigue. Depindem aproape în totalitate de viitor. El este cel care ne creează. Dar cu cât mai clar vedem viitorul, cu atât e mai mare ispita de a ni-l face țel. Dacă omul nu cunoaște

viitorul, el înțelege că iubirea pentru Dumnezeu și etica sunt pavăza lui. Cu cât omul își cunoaște cu mai mare exactitate viitorul, cu atât e mai mare ispita de a-și schimba destinul, fără să facă nimic pentru a se schimba pe sine. Iar acest lucru are consecințe tragice. De aceea nu îi este dat fiecăruia să cunoască viitorul. Dacă informația își urmează cursul, ea trebuie să lase și libertatea de a alege. În măsura în care omul este bine orientat la nivel interior, în acea măsură el va alege varianta corectă. Adeseori clarvăzătorii primesc informația de la anumite entități, iar răspunderea pentru informația comunicată rămâne de partea acestor clarvăzători. Există însă un filtru prin care nu trece informația periculoasă. Dacă prezicătorul lucrează direct, el fie întreabă ce poate să spună pacientului și ce nu, fie simte ce informație se poate transmite și care informație nu poate fi transmisă, fie ascunde premeditat informația ce ar putea produce rău pacientului, adică pur și simplu o ignoră. Dumneavoastră ați lucrat fără filtru. Oricât ar părea de straniu, atunci când dați o informație imprecisă despre viitor, chiar una rea, acest lucru nu este atât de periculos pentru sănătatea pacientului. Uneori îi este chiar de folos. O informație exactă însă, îl poate ruina pe pacient. Și dumneavoastră ați dat o asemenea informație. Dacă programul de autodistrugere declanșat în femeie îi va determina boala și va lovi în copiii ei, atunci, veți răspunde pentru asta cu sănătatea și destinul copiilor dumneavoastră. Prin această faptă v-ați intensificat atașamentele de câteva ori față de perfecțiune și de viitor. Ca urmare vi se va lua și viitorul și perfecțiunea. Așa ceva se întâmplă în cazul bolilor grave, a distrugerii destinului și a morții.

Femeia cade pe gânduri.

— Bine. Și ce le spuneți pacienților când le vedeți viitorul?

— În primul rând nu le spun niciodată ceea ce văd în mod real: „S-ar putea să aveți cutare și cutare...” „S-ar putea” nu înseamnă că va fi în mod obligatoriu. Eu le spun: „Dacă nu vă schimbați se pot întâmpla următoarele...”. Adică omul înțelege că schimbându-se, el își schimbă viitorul. Eu însumi îmi interzic să văd concret viitorul. Nu este etic. Am să vă dau un exemplu: Undeva, în străinătate, făceam un referat. Alături stătea translatorea. În pauză ea mi-a spus: „Am o rugămintă la dumneavoastră. Nu vă uitați la mine ca un lup atunci când eu traduc lent”. M-am supărat? Îmi era jenă de ea. După câteva zile, destinul ei a început pe neașteptate să-mi transmită informații: „ea va muri încet și în chinuri dacă nu va da naștere unui fiu”. Noi aveam o cunoștință comună. Mă gândeam: merită oare să-i transmit această informație sau nu? Translatorea avea peste 30 de ani. Și probabil că avea și copii, cu atât mai mult cu cât nu a existat dorință din partea destinului de a-i transmite informația.

— Destinul îmi transmite, i-am spus eu cunoștinței noastre comune, că prietena ta ar trebui să nască un copil. După câteva zile, cunoștința mea mi-a spus:

— Translatorea îți transmite mulțumiri.

— Ce mulțumiri?

— Ea s-a măritat cu patru luni în urmă și s-a gândit mult timp dacă să nască sau nu. Era înclinată să creadă că un copil ar împiedica-o să muncească, i-ar fi încurcat planurile. Și ai venit tu cu această informație. Ea s-a hotărât să nască.

— La început, informația a fost mult mai dură, i-am explicat eu. Ea avea posibilitatea alegerii. A ales corect.

Indicatorul principal care ne arată dacă încălcăm sau nu, legea, este sentimentul iubirii din suflet. Când puterea noastră de a dăruia iubire, este încetinită, acesta este un semn: noi începem să percepem incorect lumea. Când nu mai dăruim iubire înseamnă că am început, în interiorul nostru, să ridicăm pretenții față de lume. Când sentimentul iubirii este reprimat, acest lucru însemna că în suflet a apărut agresivitatea. Când este însă vorba de destinul și de sănătatea oamenilor, aici este nevoie de un foarte ascuțit simț al pericolului. Imaginați-vă că un vindecător vrea să ajute un pacient. Acesta se chinuiește la nivelul trupului, dar cu sufletul nu este pregătit să meargă înainte. Și vindecătorul, fiindu-i milă de pacient, îi tratează mai întâi trupul, uitând de suflet. Trupul este în legătură cu creația, cu procrearea și iubirea pentru oameni. De fiecare dată vindecându-i trupul, vindecătorul îi intensifică atașamentul de tot ce este legat de propria persoană. Iar acest lucru se transmite copiilor lui. Imediat i-ar apărea gelozia, irascibilitatea, iar copiii lui n-ar avea o viață personală și destinul le-ar fi ruinat. Dacă noi, salvându-ne trupul, trădăm pe cineva, ne dezicem de iubire, provocăm un mare rău sufletului, punându-ne trupul mai presus de suflet, iar mai târziu trupul și tot ceea ce este legat de el începe să sufere. Iubirea prin intermediul căreia intrăm în contact cu Dumnezeu, trebuie să ne fie cel mai înalt far, din toate câte avem în viață.

Stau în holul cochec al unei case de la periferia Romei. Italianca din fața mea este pentru a doua oară la mine la

consultație. Cercetez din nou câmpurile copiilor ei și mă opresc asupra unuia din fii.

— Karma lui personală și caracterul nu-i sunt în regulă. Dacă el nu va înceta să gândească urât despre oameni și să-i condamne, el poate pieri.

— Acum se tratează la un psihoterapeut. Cred că îl va ajuta.

— Amintiți-vă, îi spun eu, perioada când ați fost însărcinată cu el și, fiind în această stare, rugați-vă la Dumnezeu, ca pentru fiul dumneavoastră cât și pentru urmași, cea mai înaltă fericire să fie iubirea față de Creator. Iar viața, cu toate valorile ei omenești, să fie doar un mijloc pentru această iubire. Înainte de asta însă, renunțați la toate pretențiile față de părinți, de soț, față de grupurile mari de oameni, față de sine, de destin și de Dumnezeu. O singură oră pe care o veți consacra rugăciunii, este echivalentă cu munca psihoterapeutului pe parcursul câtorva luni. Spre deosebire de medici, dumneavoastră, în mod garantat, vă veți ajuta fiul să aibă o percepție corectă a lumii.

Ne continuăm conversația.

— Am o cunoștință care este mereu în conflict cu copiii. N-ați putea să-mi spuneți care este cauza?

— Acest om, îi răspund eu, este foarte crud. El s-a obișnuit să acuze tot timpul și să gândească urât despre oameni, despre lumea din jur. Apropo, în curând, peste un an, un an și jumătate, îl paște cancerul la colon. Câmpul bioenergetic în această zonă a corpului nu este foarte bun. Primul fiu se îndepărtează de tată, pentru că este bine orientat și simte că trufia tatălui, atașamentul său față de perfecțiune, poate să-i deterioreze și lezeze sufletul. Cel de-al doilea fiu poate muri

dacă se va deschide față de tată și va reînnoi contactul interior cu acesta. Fiica are câmpul echilibrat. Ea are un comportament normal față de tatăl ei. El în schimb, ridică față de ea cam multe pretenții.

— Mă uimiți – zice femeia. Eu v-am spus doar numele iar dumneavoastră cunoașteți absolut totul despre acești oameni.

— Acest lucru se poate învăța.

O cunoștință de-a mea mă ajută, în calitate de translator, să port convorbirea cu italianca.

— Unii citesc cartea, acționează asupra lor înșiși și ajung la rezultate bune. Altora, în schimb, nu le este de nici un ajutor. De ce?

— Dacă omul a avut pretenții mari față de tată, supărări pe destin și pe Dumnezeu, atunci biocâmpul lui atacă biocâmpul meu și el încetează să mai interacționeze cu cartea. Foarte mulți fac o greșală: omul lucrează asupra programelor, se roagă pentru a-și purifica sufletul de agresivitatea exterioară, dar caracterul nu vrea să și-l schimbe. În asemenea caz și rezultatul va fi deplorabil. Dacă eu îmi revizuiesc viața, dar consider în continuare că banii reprezintă valoarea supremă, oricât m-aș ruga tot n-o să mă purific. Dacă eu îmi revizuiesc viața și mă identific cu familia, gelozia mea nu dispare. Dacă urmez cursul vieții și mă identific cu aptitudinile, intelectul, perfecțiunea, trufia, nu dispar și în orice situație critică mă voi gândi să-mi salvez banii, familia, perfecțiunea. Și prin aceasta voi ucide iubirea. Dacă însă „Eu-l meu interior” îl voi identifica pentru totdeauna și fără dubii cu iubirea, atunci eu, mereu și pretutindeni voi păstra iubirea și acest lucru mă va salva pe mine și pe copiii mei.

Translatoarea se uită îngândurată pe geam.

— Știți ce mai este încă important în cărțile dumneavoastră? mă întreabă ea.

— Ce?

— Faptul că sistemul funcționează fără participarea dumneavoastră, adică sunt dezvăluite legile spirituale și fiecare poate să lucreze individual. În Sardinia am o rudă. Acum șaisprezece ani, ruda mea s-a îmbolnăvit de hepatită B și în ultimii ani, starea lui a început să se înrăutățească. Nu demult, a avut o criză puternică. Era foarte rău și atunci m-a sunat pe mine. Eu i-am spus că bolile ficatului sunt determinate de dorința de a gândi rău despre oameni și despre lumea înconjurătoare. În plus, el este gelos și supărăcios. I-am povestit câteva despre cea de-a doua carte și criza i-a trecut. De două ori pe lună se ducea la control la medici. Nu lua medicamente. După ce și-a făcut analizele, s-a văzut că virusul a dispărut și că omul este absolut sănătos. Iată, a trecut deja o lună de când îl chinuiesc medicii pentru a afla cum de a dispărut boala. Ieri au trimis patru eprubete cu probe de sânge într-un alt oraș încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat de fapt.

Deodată îmi pune o întrebare:

— Spuneți-mi, de ce vorbesc toți despre sfârșitul lumii și despre cataclisme? Oare să fie într-adevăr așa?

— Sunteți de acord că omenirea trebuie să se ridice pe o nouă treaptă de dezvoltare?

— Bineînțeles.

— Sunteți de acord că moralitatea și etica noastră rămân în urma realizărilor științifice?

— Da, asta-i clar pentru toată lumea.

— Probabil că va trebui să primim următoarea porție de iubire de la Dumnezeu, pentru a supraviețui mâine.

— Și ce va face această porție de iubire?

— Cu cât vom avea mai multă iubire în noi, cu atât va fi mai înalt nivelul nostru moral și mai corect comportamentul nostru etic. Și ca urmare, vor fi mai mari șansele de supraviețuire.

— Da.

— Iată deci: în momentul primirii porției de iubire, toate valorile omenești trebuie să fie închise ca să evităm atașamentul de ele. De obicei pentru asta omul moare. Uneori vin neplăcerile, umilințele, nenorocirile și bolile. Destul de rar omul renunță de bunăvoie la valorile pământești și merge către Dumnezeu, începând să se preocupe fără încetare nu numai de trup, dar și de suflet. Deocamdată, omenirea nu este pregătită pentru o purificare voluntară și atunci se declanșează mecanismele de constrângere. Dacă pentru omenire anumite valori vor fi puse mai presus de iubire, omenirea va primi o nouă porție în lumea de dincolo de mormânt. Judecând însă după dinamica proceselor, în ultimii ani, omenirea este pregătită să-și intensifice aspirația către Dumnezeu și acest lucru ne dă mari speranțe.

Recent un om mi-a povestit o întâmplare:

— Am avut un traumatism foarte serios care mi-ar fi putut întrerupe bunăstarea, cariera, destinul și toate planurile mele în legătură cu viitorul. Am ajuns la spital. Rudele au început să îmi aducă tot felul de delicatese și mă implorau să mănânc, iar eu simțeam că n-am voie să mănânc toate astea, că trebuie să

uit de toate și să mă întorc în interiorul meu. Rudele insistau, dar eu nu aveam chef de așa ceva. Mă chinuiau gândurile despre viitor, despre planurile năruite. Am refuzat să mănânc orice fel de mâncare gustoasă. Simțeam că nu am voie. Am căutat să-mi gonesc toate gândurile despre viitor. Am înțeles că și despre el trebuia să uit. Am respins toate visurile, speranțele și planurile, dar nu a durat mult, n-am rezistat timpului. Am început să mă gândesc la ceea ce va fi, ce trebuie să fac și astfel am început din nou să mă gândesc la viitor. După asta s-a trezit în mine pofta de mâncare și am început să mănânc din toate delicatesele.

După câteva zile, mergând pe culoarele spitalului mi-am pierdut cunoștința. Am căzut și m-am lovit foarte puternic. Și m-am lovit exact în locul în care suferisem traumatismul. Situația mea s-a înrăutățit și mai rău. Am înțeles că n-am profitat de șansa care mi s-a dat. Și iată că acum viitorul mi se închisese cu adevărat și nu știu ce se va întâmpla cu mine. Acum însă, discutând cu dumneavoastră, am înțeles în ce direcție trebuie să o apuc, și acest lucru este cel mai important.

Nu demult, o vindecătoare mi-a povestit o întâmplare interesantă. O cunoștință de-a ei s-a îmbolnăvit de cancer, trecând în metastază generalizată. Totul a început de la un rinichi. Medicii, după ce i-a examinat radiografiile și rezultatele analizelor, i-au spus că n-are șanse de supraviețuire și l-au externat. Vindecătoarea s-a decis să facă o mișcare neașteptată și plină de efect.

— La tine totul a început de la un rinichi, i-a spus cunoștinței sale. Hai să-ți schimb rinichiul la nivel astral.

Omul nu mai avea ce pierde și a fost de acord. Vindecătoarea a efectuat un transplant astral. Adică și-a imaginat un rinichi sănătos și l-a introdus în biocâmpul bolnavului. El a început să se simtă mult mai bine. După o lună, o lună și jumătate s-a dus la doctori. Aceștia s-au mirat că omul mai este încă în viață. Când i s-au făcut investigațiile, medicii s-au mirat și mai tare. Metastazele dispăruseră, tumoarea de asemenea. Este drept că omul era convins că l-a vindecat urinoterapia.

— Ce credeți? L-am ajutat eu sau nu?

— Desigur. În cazul de față urinoterapia a avut o influență minimă. Vreți să știți ce s-a întâmplat de fapt?

— Foarte mult, mi-a răspuns vindecătoarea.

— Spuneți-mi mai întâi cum se numește soția acelui om.

Cercetez biocâmpul soției și încep să-mi notez.

— El prezenta nu numai gelozie, ci și trufie. Și avea foarte multe pretenții față de soția sa. Agresivitatea subconștientă față de ea sărise la 300 de unități. A început să funcționeze programul de autodistrugere. Când programul „lovește” în sistemul genito-urinar, acest lucru blochează fie funcțional, fie organic, sistemul. Prin urmare, a apărut tumoarea canceroasă la un rinichi. Acum programul său de autodistrugere s-a oprit, însă programul de distrugere al soției a rămas și s-a intensificat. Câmpul soției acestui om este puternic deformat, iar caracterul sugerează moartea care va surveni în curând.

— Ce se va întâmpla dacă ea moare?

— Cu timpul puteți avea cancer la sânul drept, întrucât dumneavoastră sunteți autoarea morții ei. Dacă schimbările de caracter și rezerva de iubire nu-i ajung pacientului pentru ameliorarea fizică, atunci când „îl trageți”, la nivelul spiritual

are loc absolutizarea viitorului; pentru că dumneavoastră vă luați de acolo iubirea și energia cu care vă tratați pacientul. Prin urmare și dumneavoastră puteți pierde viitorul. Acestui om i-au fost dezmoșteniți urmașii până la a treia spiță. După toate aparențele, tratamentul dumneavoastră are efectul unei pastile bune, dar este vorba de o amânare. Dacă sufletul nu ajunge din urmă trupul, încep problemele.

După vocea femeii se simte că ea este afectată.

— Și nu se poate schimba situația?

— Se poate. Trebuie scoasă soția acestui om din situația critică. Rugați-vă pentru ea, ca din sufletul ei să dispară gelozia. Rugați-vă ca pentru ea, fericirea supremă să devină iubirea pentru Dumnezeu, iar omul iubit, doar mijlocul acestei iubiri. Numai așa ea va fi apărută și agresivitatea soțului nu-i va produce nici un prejudiciu.

A doua zi vindecătoarea mă sună din nou:

— Spuneți-mi, s-a modificat ceva? Există vreo șansă?

— Da, situația s-a schimbat. Câmpul femeii s-a refăcut, iar moartea l-a părăsit.

— Dar soțul ei?

— La el, programul de distrugere al soției s-a convertit din nou în program de autodistrugere. Peste un an, un an și jumătate el se poate îmbolnăvi de cancer la prostată.

— Poate fi ajutat în vreun fel?

— Să renunțe la pretențiile față de soție și să se roage. Numai așa va putea fi sănătos.

NIVELURILE IUBIRII

— Vorbiți prea repede, mi s-a plâns recent un pacient. Nu reușesc să prind sensul celor spuse de dumneavoastră. Pentru dumneavoastră, desigur, aceste lucruri sunt foarte simple. Eu însă nu numai că nu pot simți, dar nici măcar să-mi dau seama despre ce este vorba nu reușesc.

Problema aceasta îmi este cunoscută de mult timp. Cu cât primim mai multe informații, cu atât cheltuim mai mult timp și eforturi pentru transmiterea acestora pacienților. Există o singură soluție: mărirea densității informației. Ceea ce explicam înaintea în câteva ore, acum reușesc s-o fac în două-trei fraze. Prima carte aș fi putut s-o editez în zece volume, dar sunt leneș și nu-mi place să fac muncă suplimentară. În plus diluarea informației este pentru mine un adevărat chin. Șlefuiind frazele de sute de ori, eu nu transmit numai informație. Am constatat că fluxul ei maxim vine în timpul transmiterii ei maxime, adică cu cât transmit o informație mai generalizată, cu atât cantitatea ei este mai mare și invers. O astfel de politică este în favoarea cărții pe care o scriu.

Iată că mă repet pentru a nu știu câta oară: tot ceea ce iubim în această viață, orice valoare umană, absorb din noi puterea, iubirea și energia. Totul este dat de la Dumnezeu. Înseamnă că dacă îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume, inclusiv viața, atunci primesc mai multă iubire și mai multe forțe decât pot da și această rezervă pot s-o cheltuiesc pentru mine și pentru urmașii mei. La nivelul fin, noi hrănim permanent sufletele urmașilor noștri prin iubirea noastră. Dar, dacă noi iubim orice pe lume mai mult decât pe Dumnezeu, atunci dăm mai mult decât primim și astfel începe degradarea sufletului. Și atunci recurgem la rezervele strategice de iubire și de forță din sufletele urmașilor noștri și din viețile noastre viitoare. Pentru ca să-și salveze sufletul, omului i se ia tot de ce este ancorat sufletul său, ce iubește el mai presus de Dumnezeu. Dacă omul acceptă această situație și tinde către Dumnezeu, atunci el capătă echilibru și își salvează sufletul.

Cum putem determina starea în care sufletul a început să iubească ceva mai mult decât pe Dumnezeu?! Când începem să facem din ceva un țel și fericire supremă, este deja un semn al slăbirii iubirii pentru Dumnezeu și noi începem să depindem de acest lucru. Atunci începem să ne temem, să ne pară rău, să manifestăm pretenții, să punem condiții. Este al doilea pas. Al treilea pas este agresiunea directă, supărarea, ura, blamarea, disprețul ș.a.m.d. Din iubire pentru Dumnezeu se nasc două linii ale valorilor umane.

Prima linie se realizează ca iubire față de lume și de oameni. La baza dorinței de a avea familie stă iubirea pentru omul apropiat. La baza iubirii pentru acel om stă dorința de a avea copii de la el, adică instinctul perpetuării. La baza

instinctului perpetuării stă instinctul creației, adică cu cât sunt mai importante valorile umane, cu atât suntem mai aproape de Dumnezeu. Dar ele, oricum, rămân omenești și de aceea sunt supuse distrugerii, adică unei creații sub o nouă calitate.

A doua linie a valorilor este legată de dezvoltare. La baza aptitudinilor, a intelectului stă acea valoare pe care am numit-o perfecțiune. La baza perfecțiunii stă destinul, la baza destinului stă viitorul. Dacă omul face un țel din linia iubirii pentru oameni și pentru lume, apar boli ale geloziei și ele se tratează prin trădare, certuri, supărări, înșelăciune. În cazul dorinței de a face valoare supremă din linia perfecțiunii și a dezvoltării, apar bolile trufiei. Ele se vindecă prin insuccese, înșelăciuni, jigniri neîntemeiate și supărări, neplăceri pe linia destinului, năruirea planurilor de viitor. Dacă se absolutizează ambele linii, atunci intervin boli grave: cancerul, schizofrenia, diabetul zaharat, scleroza în plăci ș.a.m.d. Adeseori nu trebuie să ne amintim în detaliu toată viața. Este suficient să ne amintim două-trei evenimente majore și să ne schimbăm atitudinea față de ele. Cel mai important lucru în spovedanie nu este regretul în legătură cu trecutul, ci dorința de a te schimba și de a nu mai face greșeli în viitor. Omul care crede în Dumnezeu poate obține avantaj din orice situație, înțelegând că ea nu este întâmplătoare.

În ultimul timp sunt foarte solicitat. Am fost rugat să consult un om. După plecarea lui am rămas pur și simplu strivit. Simțeam că nu mai am forță pentru a da explicații. A doua zi aveam consultații fixate pentru cinci-șapte oameni. Am simțit că trebuie să întrerup consultațiile, și încă pentru

mult timp. În același timp îmi era milă de oamenii care mizau pe ajutorul meu și atunci am decis să risc. Dacă vor începe din nou durerile de cap, atunci totul s-a terminat. A doua zi consult primul pacient. Simt că nu am putere să-i dau explicații. Văd cauzele care au determinat boala pacientului, problemele cu copiii și urmașii, dar de explicat nu pot, nu am putere. M-a străfulgerat o idee: de ce să-i explic? Tot ce am de explicat o fac în cărți. Încerc să vorbesc în pilde.

— Știți de ce îmbătrânim și murim? Pentru a primi o nouă porție de iubire venind la Dumnezeu. Tot ceea ce este creat de Dumnezeu trebuie să se reîntoarcă periodic la El pentru a primi o nouă porție de iubire și energie. Principala condiție a contactului cu Dumnezeu este renunțarea la tot ce a fost creat de El. Îmbătrânind și murind, ne eliberăm de toate valorile noastre omenești și atunci apare posibilitatea de a primi noi porții de iubire, dar s-ar putea ca ele să nu fie îndeajuns pentru toată viața. Pentru un nou contact trebuie umilite toate valorile omenești, inclusiv cele mai înalte. Deosebit de puternică trebuie să fie această umilință înaintea conceperii copiilor, pentru ca să ne dăruim iubirea nu numai nouă, ci și lor. Cu cât depinde mai puțin iubirea noastră de valorile omenești, cu atât mai mult în sufletul nostru ne asemuim lui Dumnezeu. Dumnezeu nu depinde de nimic și cu cât este mai mare asemănarea cu Dumnezeu, cu atât avem mai multă iubire în suflet și atunci, dintr-o băltoacă sordidă, ne transformăm într-un izvor cu apă limpede. Parcurgeți-vă din nou întreaga viață cu sentimentul că iubirea dumneavoastră nu depinde de nimic. Rugați-vă ca acest lucru să le fie dat și urmașilor dumneavoastră.

Următorul pacient îmi pune întrebarea:

— Spuneți despre credința în Dumnezeu că este o imensă fericire, dar, în același timp afirmați că această credință trebuie să se distrugă. Cum să înțeleg asta?

— Spuneți-mi, îl întreb eu, conștiința noastră este perfectă?

— Nu, desigur.

— Ea trebuie să se dezvolte și să fie înlocuită de o conștiință mai aproape de perfecțiune? Înseamnă că vechea conștiință, respectiv reprezentarea noastră despre lumea înconjurătoare trebuie să se distrugă și să fie înlocuită de altele mai valoroase. Deci, iată, credința este tocmai perceperea conștientă a lui Dumnezeu, reprezentarea noastră despre El. Cu trecerea timpului aceste reprezentări se modifică.

— Eu însă am crezut că Dumnezeu și credința sunt unul și același lucru.

— Dacă ar fi fost așa, atunci Dumnezeu ar dispărea odată cu pierderea credinței. Pe Pământ trăiesc mulți atei care afirmă că Dumnezeu nu există. Ei ignoră noțiunea de credință și cu toate acestea trăiesc și au copii. Dar când atei și credincioșii încearcă să renunțe la sentimentul de iubire, devin sterili, se îmbolnăvesc și mor. Orice valori legate de conștiința noastră se nasc datorită iubirii. Toate trăirile noastre emotive depind de lumea înconjurătoare. Ele renasc prin interacțiunea cu aceasta. Singura excepție o constituie sentimentul iubirii care creează lumea înconjurătoare și nu depinde de ea. Când încercăm să punem acest sentiment în relație de dependență cu lumea înconjurătoare, prin distrugerea lui începem să distrugem iubirea în noi și în alții, apoi ne îmbolnăvim și murim.

În fața mea se află un bărbat tânăr. Cu un an înainte a orbit. Are diabet zaharat și este steril.

— Acum câțiva ani am încercat un puternic sentiment de iubire, dar acesta a fost asociat cu mari umilințe și-mi încălca toate principiile. Am reușit să înving această iubire. Acum înțeleg că toate problemele apărute sunt urmarea „victoriei” mele. A fost nu o victorie, ci o încercare de victorie.

— Iubirea nu poate fi învinsă. Iubirea este Dumnezeu. Bărbatul a tăcut mult timp apoi a dat din cap afirmativ.

— Începeți cu senzația că în fiecare secundă, tot ce este în jurul dumneavoastră poate dispărea, că omul drag vă poate trăda în orice clipă, poate pleca, vă poate jigni sau poate muri, că în fiecare secundă puteți muri dumneavoastră. Atunci, încetul cu încetul pretențiile dumneavoastră vor dispărea, dar iubirea va rămâne. Sentimentul dumneavoastră de iubire nu trebuie să depindă de nimic. Lumea înconjurătoare și viața dumneavoastră nu sunt decât un motiv de iubire. Soarele strălucește indiferent de atitudinea noastră față de el.

— Dar dacă eu voi începe să iubesc lumea înconjurătoare mai mult decât pe Dumnezeu?

— Dacă nu manifestați pretenții, iubiți lumea înconjurătoare cât de mult puteți și cu cât o veți iubi mai mult, cu atât mai multă iubire va primi sufletul dumneavoastră.

Următorul pacient întreabă:

— Iată, eu îl iubesc pe Dumnezeu și mă rog lui. De ce sunt bolnav și nefericit?

— Iubirea pentru Dumnezeu vă dă posibilitatea să fiți fericit dar, mai precis, fericirea trebuie să v-o câștigați singur. Dacă de exemplu conducând mașina, vă veți ruga dar veți trece pe sensul opus, atunci în mod inevitabil veți avea mari

probleme. Există rugăciune, dar există și reguli de circulație. Alături de legile materiale există legi spirituale și ele trebuie studiate și respectate. Fiecare religie oferă o reprezentare despre Dumnezeu, date despre legile de dezvoltare ale spiritului. Mistica, magia și ocultismul studiază numai legile spiritului. Când ele devin unic țel, rezultatele deplorabile nu pot fi evitate. De aceea și cercetările materiale și cele spirituale trebuie să fie încălzite de iubire. Pentru dezvoltare, pentru supraviețuire aceasta este principala condiție.

Îmi amintesc cum, cu câțiva ani în urmă, încercam să pătrund mai profund în straturile divinului. Cel mai ușor o puteam face prin intermediul câmpului magnetic. Prin trecerea de la o lume la alta, caracteristicile câmpului magnetic, nu știu de ce, sunt mai stabile acolo unde se găsesc polii magnetici ai Pământului. Acolo se schimbă caracteristicile timpului și spațiului. Polul Sud tinde către trecut. Această tendință trece în emisfera vestică, în continentul american. Polul Nord tinde către viitor, prin Rusia și Orientul Mijlociu coboară spre Himalaia. În partea de est a Americii de Sud există o zonă de maximă orientare către trecut. Înainte nu puteam să înțeleg un lucru: dacă omul în viața trecută, sau într-una mai îndepărtată, a locuit în această zonă, atunci de regulă, el avea tendințe către magia neagră, adică aptitudinile sale le subordona avantajului material. Iar dacă trăia în zona munților Himalaia, dimpotrivă, tendințele erau altruiste. Apoi am înțeles dintr-o dată: trecutul este material, ceea ce ne înconjoară, iar viitorul este spiritual. Înseamnă că emisfera vestică tinde spre acumularea de valori materiale, spre dezvoltarea lumii materiale. Emisfera estică

tinde către viitor, spre ceea ce nu este realizat, spre spiritual. Omul spiritual trăiește mai mult prin viitor și manifestă altruism. Dar absolutizarea viitorului, adică a spiritualității, duce la stoparea dezvoltării și la distrugerea viitorului. Materialistul trăiește prin trecut, spre deosebire de omul spiritual care se orientează către intuiție și generează cultură; materialistul se orientează spre fapte și argumente, spre experiment, adică spre analiza evenimentelor deja consumate. Apropos, una din cunoștințele mele, când i-am vorbit despre America de Sud, mi-a spus că polul magnetic sudic migrează exact către această zonă. Omul care regretă trecutul, care nu-l acceptă, declanșează programul distrugerii lumii materiale. Omul care se teme de viitor, care gândește urât despre viitor, declanșează programul de distrugere a lumii spirituale. Reiese că tristețea reprezintă neîncrederea în viitor, neacceptarea lui. De aceea omul care gândește în termeni sumbri despre viitor se omoară pe el însuși în acest viitor, și după aceea, când acesta vine, omul se îmbolnăvește pe neașteptate și moare. Un pacient se interesa ce perspective are, bune sau rele? I-am răspuns că n-am să-i deconspir acest lucru. „Dacă am să vă spun că în viitor totul va fi bine, veți înceta să lucrați asupra dumneavoastră, iar dacă vă spun că totul va fi rău, cu atât mai puțin veți face”. Întrucât oamenii, în marea lor majoritate tind spre material, spre trecut, toate religiile i-au orientat spre spiritual, spre viitor. Acest lucru le ridică spiritualitatea, dar ducea la dogmatism și despotism. De aceea despre viitor nu trebuie gândit nici bine, nici rău. În viitor nu va exista nici răi, nici iad. În viitor va fi Dumnezeu. De aceea a te teme, a dispera, a te supăra este lipsit de orice sens, îți rămâne doar să

iubești. Dar Dumnezeu nu este numai în viitor, El este în trecut și în prezent. De aceea nemulțumirile interioare, în legătură cu trecutul sau viitorul reprezintă agresiune împotriva lui Dumnezeu.

O femeie plânge la telefon:

— Am fost deja la dumneavoastră la consultație. Am mari probleme cu fiul. El este foarte crud, tot timpul se ceartă cu toată lumea. Ne jignește și, cu toate că am fost la dumneavoastră la consultație, nimic nu s-a schimbat. Nu demult și-a omorât câinele cu toporul, iar ieri tot cu toporul a încercat să-și omoare nevasta.

Mă uit la câmpul fiului. Un singur atașament, dar foarte puternic: creația, procrearea. Atașamentul față de procreare, de familie, de omul drag, generează gelozie și supărare.

— Dorința de a face țel și sens al vieții din omul iubit există încă în dumneavoastră. Ați transmis acest lucru într-o proporție uriașă fiului dumneavoastră. Dar dacă iubiți un lucru mai mult decât pe Dumnezeu, mai târziu, acest lucru o să începeți să-l urâți.

— Dar am făcut întotdeauna tot ce mi-ați spus. Nu știu de ce nu se arată rezultatele. Eu m-am străduit foarte mult.

— Haideți să repetăm, îi propun eu. La dumneavoastră în familie are loc absolutizarea creației, și a procreării.

— Da, spune femeia. În neamul nostru am avut talente mari la pictură. Fiul meu de asemenea, ce-i drept ca autodidact, încerca să picteze și să deseneze. Însă lui nu-i prea reușesc picturile și din această cauză suferă cumplit, aproape că îi vine să plângă.

— Înaintea conceperii copiilor trebuie umilite valorile omenești cele mai înalte, chiar și dorința de a naște copii, și de a crea. Dar cu agitația dumneavoastră, cu regretele dumneavoastră v-ați agățat în așa fel de toate acestea, încât cel mai mic insucces îl scoate din sărite pe fiul dumneavoastră.

— Opt ani nu am avut copii, iar eu tare mi-i doream. Soțului meu nici că-i păsa. El nu voia să meargă la control și nici să se trateze. Îmi era grozav de ciudă.

— Fiului dumneavoastră, în viața anterioară, când își făcea planuri de creație, i-a fost distrusă dorința de a avea copii, de a avea familie, sau el a refuzat toate acestea. În această viață, la început Dumnezeu nu vă dădea copii. Puteați să-i doriți și să faceți tot ceea ce era necesar pentru a-i avea, dar să vă supărați pe dumneavoastră înșivă, pe destin și pe Dumnezeu, nu aveți voie. Iar dumneavoastră v-ați supărat, și încă mult de tot v-ați supărat. Și în primul rând, pe Dumnezeu. Să mergem mai departe. Soțul dumneavoastră v-a fost trimis de Dumnezeu și de destin. Când prin el vă erau trimise neplăceri, supărându-vă pe el, dumneavoastră vă supărați pe soartă și pe Dumnezeu. Supărările pe Dumnezeu generează diabolismul și o uriașă cruzime. În măsura în care veți înțelege acest lucru și vă veți ruga, în aceeași măsură îl veți purifica prin dumneavoastră pe fiu și pe urmași. Este mai bine să fii un ateu care nu îl cunoaște pe Dumnezeu, și să te superi numai pe un alt om, decât să fii un credincios care, drept răspuns la unele încercări, se supără pe destin și pe Dumnezeu.

După câmpul femeii se vede că acum a înțeles. S-a schimbat și câmpul fiului ei spre bine. La început am văzut în acest program numai gelozia, îngreunându-i femeii posibilitatea de

a-și corecta situația. Până la urmă totul s-a sfârșit cu bine, dar pe mine mă chinuia o singură întrebare la care nu găseam răspuns.

Eu nu îl pot purta pe pacient prin toate verigile lanțului. Eu îi descriu principalele verigi iar pe celelalte, urmându-mă în mod intuitiv, pacientul și le purifică singur. În cazul de față însă, acest lucru nu s-a întâmplat. Încerc să-mi dau seama de ce după prima întâlnire n-au intervenit nici un fel de modificări. Era o problemă. Dar nu puteam să înțeleg despre ce este vorba. În acest moment m-au chemat la telefon. Suna un pacient din Orientul îndepărtat. Fiul său avea cancer. Era afectat rinichiul și avea o mare tumoră în abdomen. Îi cercetez câmpul băiatului și nu descopăr în el deformații mari. Există un atașament față de creație și de procreație. Dar este foarte subțire. Din nou nu pot să înțeleg nimic. Ceva mă ține în loc, dar cauza nu o găsesc. De zeci de ori răsucesc pe o parte și pe alta evenimentele zilelor precedente. Încerc să combin experiența acumulată, cu intuiția. Îmi amintesc de o discuție cu o femeie. Poate că băiatul s-a supărat pe destin și pe Dumnezeu? În cazul de față găsesc principala verigă. Aceasta o constituie supărările colosale pe Dumnezeu din cauza problemelor cu omul iubit. M-am deprins să privesc nivelul spiritual ca fiind nemijlocit legat de trup. Iar bolile grave constituie afectarea planurilor spirituale. Cercetez primul nivel: supărările pe femeie. Erau 1300 de unități. Acum sunt numai 70 de unități. Nivelul destinului (supărările pe femeile iubite, pe destin): erau 3000 de unități, au rămas numai 1000. Nivelul supărării pe Dumnezeu: erau 4000 de unități și au rămas tot 4000. Mai existau încă supărări pe viitor.

Intensificarea contactului cu viitorul reprezintă intensificarea spiritualității, de aceea când este înjosit viitorul, este înjosită și spiritualitatea. Acest lucru poate fi suportat numai atunci când viteza de epuizare a iubirii din suflet întrece pretențiile, adică iubirea pentru Dumnezeu depășește iubirea pentru toate celelalte. Dar de ce câmpul băiatului se modifică atât de lent? Realizez că n-am reușit să pun ordine în mine însumi. Cercetez nivelul acestui aspect la mine. Supărarea pe oameni constituie peste 2000 de unități, supărarea pe Dumnezeu 33000. Sunt derutat. Cine sunt eu, dacă prezint asemenea parametri de agresivitate față de Dumnezeu? Și cui vor folosi cărțile mele într-un asemenea plan, dacă sufletul meu arată atât de jalnic? Mi-aduc aminte cum, în copilărie, am sărit pentru prima dată în apă de la o mare înălțime, cu capul în jos. Am stat multă vreme, îmi era frică. După aceea m-am concentrat și am sărit. După desprindere, parcurgând aproximativ un metru, brusc m-a cuprins o dorință cumplită de a mă întoarce. Acum simțeam aceeași dorință. Când am înțeles în ce am intrat, am vrut să renunț, să mă întorc, dar era deja prea târziu. Prima carte se pare că mi-a modificat într-atât de puternic energia încât nu puteam să nu o scriu și pe a doua, pentru că nu am reușit să expun unele momente foarte importante în acea primă carte. Dacă nu mi-aș fi cercetat câmpul sau dacă nu aș fi ajuns la noțiunea de „supărare pe destin, pe viitor și pe Dumnezeu” ce s-ar fi întâmplat atunci? Un singur lucru totuși, mă liniștea: îi explicam pacientului că, cu cât este mai înalt nivelul de dezvoltare al omului, cu atât sunt mai mari pretențiile sale, dacă el este atașat de acest nivel. Dacă eu am asemenea pretenții față de Dumnezeu înseamnă că, într-o viață

anterioară, probabil și nivelul meu de dezvoltare era destul de ridicat. De acolo am și adus supărarea pe Dumnezeu. Întrucât Creatorul nu m-a distrus la începutul vieții, înseamnă că pe lângă minusuri aveam și plusuri.

Când îmi încheiam prima carte, mi s-a întâmplat ceva curios. Primeam informația sub formă de text, iar textul era aproximativ acesta: „Dacă nu vei recunoște că porți în tine divinitate, cartea nu va fi scrisă”. Sunt om de știință, cercetător al structurilor biocâmpurilor. Metoda mea se bazează pe investigația științifică, pe analiză, comparație, pe încercări și greșeli. Eu sunt cinstit până la capăt și spun concret tot ce s-a întâmplat cu mine. Newton a descoperit legea gravitației terestre. Eu încerc să descopăr legile dezvoltării spirituale. Dar să rămân numai om de știință nu mi se permitea. Iar eu doream să editez prima carte în care informația era foarte importantă. De îndată ce m-am împăcat cu acest gând, totul a început să meargă normal. După terminarea celei de a doua cărți, situația s-a repetat. Trebuie să recunosc că-l port pe Dumnezeu în mine. Mi s-a dat să înțeleg că nu voi rămâne doar om de știință când voi scrie despre asemenea lucruri. De abia acum am priceput despre ce este vorba: fiecare din noi îl poartă pe Dumnezeu, dar practic, acest lucru nu este evident. În mine însă trebuia să fie evident pentru că, dacă eu voi vorbi despre lucruri de care m-am apropiat numai ca om de știință, aceasta poate fi periculos și pentru mine și pentru alții. Pe măsura dezvoltării valorilor omenești, tot mai puternic trebuie să se manifeste contactul interior cu Dumnezeu. Tot mai puternic omul trebuie să simtă că îl poartă pe Dumnezeu în sine însuși.

Să cunoști lumea numai pe treptele scării este imposibil. Scara se va nărui. Trebuie nu doar să te ridici de jos, dar să și cobori de sus. Cu cât ne apropiem de un plan mai fin, cu atât mai departe, în planul al doilea, trec logica, experiența și analiza. Înseamnă că omul trebuie, în același timp, să se simtă: corp fizic și esență de procreare care, depinde de lumea înconjurătoare și interacționează cu ea și cu Dumnezeu. Independent de lumea înconjurătoare, Dumnezeu iradiază iubirea care creează și dezvoltă. Și această particulă divină noi trebuie să o simțim în interiorul nostru permanent. Atunci nici un fel de valori omenești nu ne vor înmormânta, oricât de mult le-am iubi.

Acum două zile m-a sunat o femeie:

— Am visat ceva foarte straniu și îngrozitor. Mi-am văzut copilul, corpul lui fiind acoperit total de tatuaje. Un om nu prea înalt, aproape pitic, îl ducea pe copilul meu de mână într-o încăpere și eu știam că acolo va avea loc un sacrificiu ritual.

— M-am uitat la câmpul femeii și am văzut că grijile ei pentru copil sunt întemeiate. Câmpul copilului nu arăta bine. Cauza mi s-a părut stranie și neașteptată: absolutizarea structurilor care ies dincolo de limitele trecutului, prezentului și viitorului. Nici măcar nu aveam denumiri pentru aceste structuri. Cum să ies din această situație? Îi spun femeii ceea ce urmează:

— În două din viețile anterioare, dumneavoastră ați considerat că Dumnezeu este ceea ce se află dincolo de materie și spațiu și aproape dincolo de limitele timpului. Dar acesta nu era Dumnezeu. V-ați închinat altor zei: erau valorile omenești

superioare. Zeii cărora v-ați închinat erau întruchiparea acestor valori. Rugați-vă. Sunați-mă mâine din nou. Dacă fiul dumneavoastră va avea câmpul curat înseamnă că am avut dreptate. Când îl veți simți permanent pe Dumnezeu în suflet vor dispărea disprețul, blamările și orice nemulțumire față de lumea înconjurătoare.

Mama, dar mai ales fiica mă roagă să le salvez soțul, respectiv, tatăl. Diagnosticul – cancer pulmonar. Cancerul la plămâni și stomac se tratează foarte greu pentru că aici nu este vorba doar de supărare pe oamenii apropiați, ci și pe soartă și viitor. Cauza din care au apărut aceste complicații, o constituie linia iubirii. Omul iubit, familia, copiii, pentru tatăl bolnav au devenit valoare superioară. Agresivitatea legată de aceste lucruri în cea mai mare parte, el a transmis-o urmașilor săi. Îi explic fiicei:

— Pachetul de supărări pe oamenii apropiați, pe lumea înconjurătoare, pe sine însuși, pe destin și Dumnezeu poate să vă ucidă pe dumneavoastră și pe copiii dumneavoastră. Este necesar să vă schimbați concepția despre lume. Oricât de înjosită ar fi iubirea dumneavoastră pentru oamenii apropiați, pentru lumea înconjurătoare, sentimentul interior al iubirii trebuie să rămână intangibil. Iubirea pentru omul apropiat creează această lume, și întrucât acest sentiment este legat de această lume, atunci, odată cu distrugerea lumii se distruge într-o măsură apreciabilă și aceasta. Dar, în interior, există numai iubire pentru Dumnezeu. Întrucât Dumnezeu este veșnic, acest sentiment este de asemenea veșnic. De aceea ele nu trebuie să se asocieze, chiar dacă trec reciproc din una în alta.

— Iubirea divină se manifestă în noi cu atât mai puternic cu cât este mai puternică iubirea omenească. Apoi iubirea omenească se destramă pentru a nu se atașa de cea divină, iar mai apoi renaște din nou.

— Amintiți-vă toate momentele, îi spun eu fetei, când v-a fost înjosit sentimentul de încredere și parcurgeți din nou aceste momente păstrând sentimentul iubirii.

Ea dă din cap dar, când peste puțin timp intră în cameră, nu văd la ea schimbări deosebite.

Ea îl sună pe tatăl său la spital. Peste o oră revine la consultație și mă anunță că tatălui său îi este și mai rău. Mă uit să văd cât de profund au intrat supărările în sufletul tatălui și văd un tablou absolut dezolant.

Am făcut o ierarhizare a valorilor omenești. Nu demult îi explicam unui pacient.

— În afara valorilor omenești din trecut și prezent, există valori și în viitor și pierderea lor este și mai dureroasă. Când vă rugați, puteți prin cuvintele dumneavoastră să spuneți că orice valoare omenească, orice fericire omenească din trecut, în prezent și în viitor este un mijloc pentru a-l iubi pe Dumnezeu.

Însă nu demult am găsit niveluri care trec dincolo de limitele prezentului, trecutului și viitorului. N-am putut să găsesc o denumire pentru verigile acestui lanț. Credeam că nu mă voi mai întâlni degrabă cu acestea. Nici unul din modelele obișnuite n-a funcționat în acest caz. E drept a existat un moment, și anume când încercam să determin cu ce se leagă la om prima verigă a acestui lanț. Am văzut că este vorba de zona genitală. Ce-ar putea să însemne asta? Că atracțiile

sexuale ies din limitele prezentului, trecutului și viitorului? Foarte straniu. A doua verigă era în zona pieptului. A treia în cea a capului. La bolnavul pe care-l analizam la distanță era absolutizarea câtorva niveluri ale lanțului, dar nu știam cum să explic acest lucru soției și fiicei pacientului. Am încercat să explic prin metodele obișnuite: creație, omul iubit. Dar fata nu m-a înțeles. Am văzut disperarea ei, dar după tabloul bioenergetic, era clar că situația se înrăutățea și mai mult.

— Patruzeci de minute pauză, le spun eu. Ele ies și eu mă cufund în meditație. La limita somnului poți să găsești mai ușor soluții noi. Timp de douăzeci de minute a fost o activitate febrilă, cu toate că conștiința aproape că dormea. Conștiința este legată de stereotipurile obișnuite. Este greu pentru ea să primească o informație nouă. După o jumătate de oră îmi vine o idee nouă: senzațiile sexuale trebuie mai întâi date lui Dumnezeu și după aceea omului. Imediat ce am simțit acest lucru am văzut o ameliorare în câmpul fiicei și al tatălui.

Le invit pe paciente:

— Ei, cum e? Simțiți vreo ameliorare? O întreb eu pe fiică.

— Da, parcă mi s-a ușurat sufletul.

— Prima senzație sexuală trebuie dată lui Dumnezeu.

Cum să înțeleg asta?

— În sentimentul iubirii este întotdeauna un element de atracție sexuală și dacă primul sentiment trebuie să-i fie dat lui Dumnezeu, atunci în același fel trebuie procedat și cu atracția sexuală. În viața cotidiană acest lucru este foarte simplu: dacă pentru simțul dumneavoastră sexual principalul țel este omul iubit, atunci când bărbatul vă înjosește, vă jignește dorințele sexuale, nu veți putea suporta acest lucru. Deoarece acest

sentiment depinde de omul iubit, inevitabil va izbucni agresiunea. Dar dacă el nu depinde de omul iubit, atunci orice înjosire nu va ucide iubirea interioară. Sunați-l pe tatăl dumneavoastră și, după aceea, sunați-mă pe mine.

Femeile pleacă iar eu aștept rezultatul. El este foarte important. Dacă concluzia este corectă, trebuie să fie o cât de mică ameliorare. După vreo două ore, fata mă sună.

— Să nu fie de deochi, dar tata se simte cu mult mai bine.

Înțeleg că în viitorul apropiat, oamenilor le va fi greu să-și dea seama ce fel de lanț este acesta care iese dincolo de limitele prezentului, viitorului și trecutului. Dacă n-am să-mi dau seama nici eu, n-am să-l pot ajuta pe acel pacient ale cărui supărări s-au scufundat la acest nivel. Și iată, zi după zi, încerc să determin relația dintre componentele acestui lanț. Se dovedește că trecutul, prezentul și viitorul sunt liniile iubirii față de lume și ale dezvoltării personale, adică tot ce există în timp și reprezintă consecința activității acestei succesiuni de programe karmice. Prima verigă o constituie atracția sexuală. Ea aparține acestei lumi, ieșind în același timp dincolo de granițele ei. A doua verigă se leagă într-un fel de suflet. Ea iese dincolo de limitele timpului. A treia este în legătură cu conștiința. A patra verigă îmi este încă necunoscută. Ea e situată deasupra capului omului.

Câteva săptămâni am încercat să găsesc situații în care ar fi putut fi înjosiri ale valorilor umane superioare. Puricându-mi viața și întâmplări din viața altora, dădeam în principiu de situația în care omul iubit respingea iubirea. După aceea, dintr-o dată, mi s-au clarificat toate: tot Universul, cu toate

componentele sale, se naște din iubire, deci există o separare a nivelurilor acestei iubiri. Primul nivel este cel sexual care reunește tot ceea ce este viu. Al doilea nivel este acela în care se iubește nu numai cu corpul dar și cu sufletul, propriu animalelor superioare. Al treilea nivel este cel în care se iubește cu trupul, cu sufletul și cu conștiința. La animale acest nivel se întâlnește rar; în principal, este prezent la oameni. La oamenii spiritualizați, deosebiți, iubirea se manifestă și la cel de-al patrulea nivel. În principiu, iubirea poate fi cunoscută până la nivelul al șaptelea. Teoretic, până la al zecelea. Omul de astăzi, pur și simplu, n-ar rezista la mai mult. El nu va putea suporta durerea pierderii. Personal am găsit șaptesprezece asemenea niveluri. Cu siguranță că ele sunt mult mai multe, dar pentru ziua de astăzi aceasta este limita sensibilității mele. Simt că am ajuns să înțeleg cum se clădește iubirea în acest Univers. Pentru a simți iubirea divină la nivelul conștiinței trebuie să treceți prin toate cele șaptesprezece trepte. Apoi să suportați durerea pierderii lor. Din acest motiv, iubirea față de Dumnezeu trebuie să fie de zeci de ori mai înaltă decât nivelul la care se găsește omenirea în momentul de față. Urmăream cum se desfășoară procesul de dezvoltare. La început omului i se dădea voie să se atingă de manifestările superioare ale iubirii, care pot atinge nivelul al patrulea, al șaptelea, al optulea, al treisprezecelea. După aceea el începe să fie desprins de acest sentiment, pentru ca acesta să nu fie confundat cu iubirea divină. În medie omul poate suporta o jumătate din aceste niveluri: dacă el a cunoscut iubirea de nivelul al șaptelea, atunci el o poate suporta pe cea de nivelul trei, patru. Dacă a cunoscut iubirea de nivelul al

treisprezecelea, el o poate suporta pe cea de nivelul șase-șapte. Dacă umilirea este mai puternică decât posibilitățile de a suporta pierderea, omul se îmbolnăvește sau moare.

Am obiceiul să mă uit des în oglindă, să văd dacă am mai îmbătrânit sau am mai întinerit... Recent, am hotărât să verific dacă acest lucru nu este cumva o încălcare a legilor supreme. Se pare că da. Este dorința morții viitorului și a propriei persoane în viitor. Adică în mod subconștient mă temeam de bătrânețe, și când am văzut pe fața mea semnele îmbătrânirii am simțit teamă în fața viitorului. A crescut agresivitatea subconștientă, și procesele îmbătrânirii s-au accelerat. Omul nu trebuie să spună: „eu am bogății”. Nu merită să spui: „Corpul meu îmbătrânește”. Când omul pronunță cuvântul „eu”, el trebuie să reprezinte nu bani, mașini sau apartamente și nici învelișul său fizic; nici aptitudinile, intelectul și perfecțiunea. „Eu” înseamnă: iubire care strălucește în sufletul meu. Toate celelalte, noi le primim pentru o folosire temporară. Și nu avem dreptul să le asociem cu scânteia nemuritoare din sufletul nostru.

— Am plecat din republica noastră, îmi povestește o femeie. Când s-a stârnit valul naționalismului, am înțeles că asta nu se potrivește cu caracterul meu. Spuneți-mi, naționalismul este o încălcare a legilor sau nu?

— Bineînțeles, este idolatria destinului favorabil al popului. Acest lucru duce la distrugerea destinului. Cu cât izbucnește mai puternic naționalismul, cu atât mai multă distrugere se poate aștepta în viitor.

Un tânăr are o boală din cauza căreia se produce o atrofiere lentă a mușchilor. Această boală blochează un puternic program de autodistrugere.

— La întâlnirea noastră trecută v-am explicat că are loc la dumneavoastră absolutizarea iubirii pentru lume și pentru oameni, ceea ce determină gelozia, suspiciunea și irascibilitatea. Dar programul de distrugere a omului iubit din cauza geloziei, este un program de distrugere a copiilor lui. Acest program se transformă destul de rapid într-unul de autodistrugere. De asemenea acest program lovește copiii, de aceea apar boli grave, pentru ca să nu fie mutilate sufletele copiilor și ale urmașilor. La dumneavoastră această agresivitate este atât de mare, pentru că dumneavoastră sunteți atașat de linia dezvoltării perfecțiunii, prin urmare trebuie să continuați să lucrați cu dumneavoastră înșivă.

— Simt că pentru mine omul iubit este deocamdată cea mai înaltă fericire, îmi spune pacientul.

— Am să vă explic de ce. Toate valorile se nasc din sentimentele de iubire. În zona primei chakre, iubirea se realizează ca o dorință sexuală. În zona pieptului, iubirea se realizează ca prietenie, bune relații, bunătate. În regiunea capului, iubirea se realizează ca spiritualizare și creație. Deasupra capului, în corpul energo-temporal al omului, iubirea se realizează sub forma contactului cu viitorul, a speranțelor pentru viitor, a sentimentelor de apropiere de Dumnezeu în viitor. La dumneavoastră nu există atașamente de nivelul al doilea și al treilea, în schimb se păstrează față de nivelul întâi și cel de-al patrulea. Ce înseamnă asta!? Înseamnă că prima senzație sexuală sunteți gata să o dați femeii și de asemenea dorința de

iubire sunteți pregătit să i-o dați tot ei. Înțelegeți un adevăr simplu: Dumnezeu nu este numai tatăl, Dumnezeu este și mama, fratele și sora, soțul și soția și cele mai mari dorințe de iubire sunt dorințele întâlnirii și comuniunii cu Dumnezeu. Iar dorința de întâlnire cu omul iubit este doar mijlocul pentru intensificarea uniunii cu Dumnezeu.

— Care sunt principalele puncte vulnerabile la mine? se interesează tânărul.

— Priviți: Dumnezeu creează Universul. Dumnezeu îl dirijează și îl readuce la El. În mitologia indiană acest lucru se numește inspirația și respirația lui Brahma. Deci prima valoare omenească este crearea lumii. Creația, procrearea, iubirea față de oameni și față de lume, reprezintă conducerea lumii. Aptitudinile, intelectul, perfecțiunea, destinul, toate acestea sunt întoarcerea către Dumnezeu care se va realiza în viitor. Omul este lovit în aceste trei puncte pentru ca iubirea legată de lumea înconjurătoare să nu se asemuiască cu iubirea divină.

În martie 1996 am fost rugat să țin o conferință la Societatea orbilor. În sală erau vreo cincizeci – șaiszeci de oameni. Conferința era fixată pentru ora șaisprezece. Înainte de asta, eu trebuia să mă ocup de treburile mele în atelier. Cu o zi înainte, m-a sunat un cunoscut. Îl cunoșteam de cincisprezece ani, însă nu ne mai văzusem de mult timp.

— Acum te sun ca pacient, spune el. Ai putea să mă ajuți?

— Treci mâine pe la mine la atelier, în jur de ora douăsprezece și vorbim atunci.

Când a venit, l-am diagnosticat în grabă. În principiu era sănătos, numai prima chakră era aproape închisă. Asta denotă probleme cu urmașii. Sufletele copiilor erau foarte încărcate.

— La tine totul este destul de bine, numai că ai un puternic atașament de creație și procreare. Prin urmare este vorba de supărare, de gelozie, probleme în viața personală. El a văzut că i-am făcut un diagnostic superficial și, în mod delicat încearcă să mă ajute.

— În familia noastră s-au născut 18 oameni, povestește el. 12 au murit, iar acum încep să moară ceilalți. Bărbații din neamul nostru nu au copii. Numai un singur frate are băieți.

— Spune-mi numele fraților decedați.

Ambii prezintă deformări ale câmpului, ce caracterizează moartea. O puternică absolutizare a creației, a procreării, plus absolutizarea perfecțiunii, iubirea pentru un alt om, trufia. O temă cunoscută.

— Situația ta este mai bună decât cea a fraților tăi decedați, datorită bunătății tale sufletești. Atașamentul pentru perfecțiune nu există, numai probleme de iubire. Dumnezeu creează Universul. Dumnezeu îl stăpânește și-l controlează, și Dumnezeu și-l readuce la sine. Omul face același lucru, dar la nivel omenesc. Dacă el absolutizează nivelul omenesc, atunci el încearcă să asocieze valorile omenești cu Dumnezeu și să le facă veșnice. Și atunci are loc terminarea genealogiei, se sfârșește neamul, intervin bolile și moartea.

Am mai vorbit puțin, după care el a plecat.

Și iată, peste câțva timp stau într-o sală nu prea mare la Societatea orbilor. Înainte de conferință, în sală erau în majoritate orbi. Diagnostichez sala și văd o puternică absolutizare a următoarelor momente: creație, procreare și perfecțiune. La început citesc biletele primite din sală și văd peste tot una și aceeași problemă: trufia și gelozia.

— Scăderea vederii, a auzului, diabetul, durerile de cap sunt boli ale geloziei, explic eu. Ca să ne salveze sufletele, Dumnezeu ne răpește tot ceea ce noi considerăm a fi fericire supremă. Sufletul pierе dacă se atașează de un lucru mai mult decât de Dumnezeu. Boala este stoparea înțelegerii noastre incorecte a lumii. Când avem o concepție greșită despre lume, stresul generează nu iubire, ci agresivitate.

De la locul ei se ridică o femeie și întreabă:

— Spuneți-mi, de ce Dumnezeu se răzbună atât de crunt pe noi? De ce este el atât de nedrept?

— Organismul niciodată nu se răzbună pe celulă, îi răspund eu. Obținem o imagine deformată a lumii atunci când încercăm să adaptăm la logica noastră destul de limitată, logica divină. Atunci cea mai mică neconcordanță a reprezentărilor noastre despre lume creează agresivitate, chiar împotriva lumii. Dacă noi ne supărăm pe un alt om, este ca și cum am încerca să umplem paharul cu noroi. Când el va fi plin, noroiul se va întoarce către noi, iar noi vom fi nevoiți să ne curățăm prin intermediul bolii, și a suferințelor. Dacă noi ne supărăm pe destin, umplem cu noroi o cadă și trebuie să facem același lucru, dar de data asta la o scară mai mare. Capacitatea viitorului este și mai mare, iar capacitatea lui Dumnezeu este infinită. Întotdeauna există o linie roșie dincolo de care nu va putea trece agresivitatea noastră. De aceea încercați să simțiți că, față de Dumnezeu, față de viitor, față de destin, față de oameni, noi putem să nutrim numai un singur sentiment. Sentimentul unei iubiri nelimitate. Față de sine, trebuie să nutrim în interior, de asemenea, sentimentul unei iubiri nelimitate.

Eu citeam conferința și-mi aminteam cum, în tinerețe, era cât pe ce să orbesc. Am avut un ulcer al corneei la ochiul drept. La început m-au lăsat amândoi ochii, nu vedeam nimic. Cu un an înainte mă înverșunasem împotriva propriului destin din cauza prăbușirii tuturor visurilor, speranțelor și a neîmplinirii iubirii mele juvenile. De câte ori aveam traumatisme, aveau de suferit ochii. M-am temut întotdeauna să nu orbesc și simțeam că acest lucru se va și întâmpla, cauza fiind faptul de a considera ca infailibile reprezentările mele privind morala, principiile echității, când era vorba de iubire. Nu mă puteam înjosi în fața sentimentului de iubire, nu puteam să scap situația de sub control. Pentru mine senzația propriei perfecțiuni, a inteligenței, științei de a manevra lumea înconjurătoare, era piatra unghiulară și principalul punct de sprijin. Mi-am încheiat conferința și am diagnosticat sala. Modificările erau minunate. Apoi am plecat acasă și m-am gândit cât de întinat poate fi sentimentul meu de iubire prin trufie, blamare și dispreț, gelozie, supărare pe oamenii apropiați și pe lumea înconjurătoare. Voi putea eu oare să-mi fac iubirea independentă de orice? Am să reușesc eu oare cu adevărat să-mi purific sufletul? Îmi puneam această întrebare din nou și din nou, dar nu găseam nici un răspuns. Dar acest lucru nu mă mai speria ca înainte. Rezultatul a încetat să mai fie pentru mine lucrul cel mai important. Nutrind în suflet sentimentul dumnezeiesc, omul tinzând către ceva la exterior, înțelege întotdeauna că la nivelul interior, el deja și-a atins țelul.

În cartea a doua și a treia am descris contactele și interacțiunile cu diverse structuri de rang tot mai înalt. Eu le comparam cu treptele ce duc către Dumnezeu. Toate acestea

sunt trepte ale iubirii. Nu știam câte îmi va fi hărăzit să urc și această necunoaștere, după cum o simțeam, le poate bara multora posibilitatea de a-și îndrepta greșelile. Întrucât orice structură provine din Iubire, atunci înjosirea tuturor valorilor omenești este egală înjosirii sentimentului omenesc al iubirii. Prin urmare, cu cât este mai înalt sentimentul iubirii pe care îl încearcă omul, și cu cât el manifestă mai puține pretenții, cu atât este mai mare rezerva de rezistență la înjosire a acestui sentiment, cu atât este mai aproape omul de Dumnezeu.

ÎNCHEIERE

Manuscrisul celei de-a treia cărți a fost încheiat. Trebuia doar făcută o încheiere. În principiu prin cele trei cărți am încheiat tabloul lumii înconjurătoare, dar, dacă mi-ar fi dispărut toate problemele și eu m-aș fi simțit minunat din punct de vedere fizic, totul ar fi fost bine. Dar n-a fost așa. Fie că n-am reușit să vă corelez cu sistemul, fie că primele trei cărți au fost doar o etapă, după care ar trebui să vină una nouă. Acest lucru nu-l știam. Recent a venit la mine la consultație o femeie care mi-a spus că poate îndepărta farmececele.

— Pot să mă ocup cu așa ceva? m-a întrebat ea. Îndepărtez farmececele cu ajutorul rugăciunilor.

Am examinat-o pe pacienta ei în momentul anterior procedurii și după aplicarea acesteia. La prima vedere nu prezenta deformații.

— Totul este normal, i-am spus eu. Puteți să practicați procedurile dumneavoastră. Apoi m-am interesat: Apropo, nu cumva am și eu făcute farmecece? Răspunsul m-a surprins întrucâtva și pe mine:

— Da, există farmece și încă foarte puternice și nu puține.

— Le-ați putea îndepărta?

— Desigur.

Femeia și-a imaginat fantoma mea și a început s-o purifice.

— Gata. Câmpul dumneavoastră s-a curățat, a spus ea după un timp. Ne-am înțeles să ne sunăm a doua zi pentru control. Ea m-a sunat și mi-a spus că la mine totul este curat și bine. Ne-am înțeles să ne sunăm și ziua următoare. Stăteam și mă gândeam la situația în care am nimerit. Am scris trei cărți despre modul cum se poate restabili sănătatea, iar eu aveam făcute farmece. Apropo, după procedura ei, m-am simțit la nivel fizic cu mult mai bine. Slavă Domnului, acele legi spirituale pe care le-am descoperit acționează pe lângă mine. Altfel, era un lucru ciudat: eu învățam pe alții ceea ce singur nu știam. A doua zi dimineață a sunat telefonul. Era acea vindecătoare.

— Farmecele au revenit. În spatele capului și lângă prima chakră.

Cercetez câmpul și înțeleg ce se întâmplă.

— Ceea ce dumneavoastră ați luat drept farmece reprezintă absolutizarea valorilor omenești și agresivitatea provocată din cauza lor. Acest lucru trebuia să îl cercetez dezvoltându-mi sistemul. Dar, dacă farmecele se îndepărtează prin rugăciune, sistemul devine inutil. Înseamnă că nu era decât o amânare și nu vindecare. Dar pentru că la mine toate procesele decurg de sute de ori mai repede, amânarea n-ar fi pentru un an-doi, ci doar pentru câteva zile. Este inutil să mă tratez cu medicamente. Situația apărută a fost edificatoare. Există însă aici și un mare avantaj: trebuie să-mi dezvolt în continuare sistemul

și concepția despre lume. Înseamnă că n-am să mă plictisesc. Programele de absolutizare a treptelor iubirii n-au fost închise la mine. Toate deformațiile câmpului meu femeia le-a interpretat drept farmece, iar eu mă gândeam că dacă ea va reuși să le îndepărteze, nu va mai trebui să fac eforturi inutile.

Privesc în tăcere pe fereastră, la primăvara lui 1996, la mugurii gingași apăruiți doar de câteva zile. Se vede treaba că cercetările mele n-au luat sfârșit.

Oare ce va mai urma...

BIBLIOTECA JUDEȚEAN/
„GH.ĂSACHI”
IASI

CUPRINS

Prefață.....	7
Cuvânt înainte.....	11
Introducere.....	13
Iubirea față de oameni și lume.....	31
Noile structuri.....	83
Viitorul.....	145
Nivelurile iubirii.....	189
Încheiere.....	215

... " Dacă omul se roagă numai pentru a se însănătoși, atunci țelul rugăciunii devine corpul fizic și nu comunicarea cu Dumnezeu prin intermediul iubirii care crește în suflet. Rugăciunea îl poate ajuta cu adevărat pe cel care înțelege că prin ea și prin păstrarea iubirii în suflet dobândește fericirea supremă indiferent dacă obține sau nu sănătatea fizică."

... " Dacă am să vă spun că în viitor totul va fi bine, veți înceta să lucrați asupra dumneavoastră, iar dacă vă voi spune că totul va fi rău, cu atât mai puțin veți face. Despre viitor nu trebuie gândit nici bine, nici rău. În viitor nu va exista nici rai, nici iad. În viitor va fi Dumnezeu. De aceea a te teme, a dispera, a te supăra, este lipsit de orice sens, îți rămâne doar să iubești. Dumnezeu este iubire."

... " Când fericirea supremă va consta în iubirea pentru Dumnezeu, fiecare secundă a vieții noastre va fi o posibilitate de a răspândi iubirea și bucuria."

EDITURA DHARANA

ISBN 973-85007-0-2